396

தமிழ் வாழ்க

கரந்தைக் கட்டுரைக் கோவை

வெளியீடு:
கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம், தஞ்சாவூர்.

0—,6x
N39-3
106197

உ

தமிழ் மொழி வாழ்க.

கரந்தைக் கட்டுரைக் கோவை

வெளியிடுவோர் :

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம், தஞ்சாவூர்

1959

விலை ரூ. 1—75

106197
0-,6x
N59

முகவுரை

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் வெள்ளிவிழா 1938-ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்றது. இவ் விழாவை நினைவு கூர்தற்பொருட்டு, தமிழறிஞர்கள் இயற்றி உதவிய முப்பத்தொரு கட்டுரைகளும் பிறவும் அடங்கிய '**கரந்தைக் கட்டுரை**' எனப்படும் நூல் அதுகாலை சங்கத்தால் வெளியிடப்பெற்றது. இந் நூலினின்றும் எட்டு கட்டுரைகளைத் தேர்ந்து 1942-ஆம் ஆண்டின் நடுத்தரத் தேர்வின் (Intermediate) பாட நூலாகச் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தார் நியமித்தனர். இந் நன்றியைச் சங்கத்தார் மிகவும் பாராட்டிக் குறித்த கட்டுரைகளை மட்டும் தனி நூலாகத் திரட்டி வெளியிடுகின்றனர்.

தஞ்சாவூர்,
1-11-1939.

J. M. சோமசுந்தரம்,
அமைச்சர், கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்.

இரண்டாம் பதிப்பின் முகவுரை

கரந்தைக் கட்டுரையிலிருந்து சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தாரால் தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்றுச் சங்கத்தால் தனிச் சுவடியாக 1—11—39-ல் வெளியிடப்பெற்ற "**கரந்தைக் கட்டுரைக் கோவை**"யை இலங்கை அரசாங்கத்தார், ஆசிரியர் பயிற்சிக்குத் தமிழ்ப் பாடமாகத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கின்றனர். முன்னர் அச்சிடப் பெற்ற படிகளெல்லாம் செலவாகிவிட்டமையின் இரண்டாவது பதிப்பாக இப்போது இது வெளியிடப் பெறுகின்றது. இக் கோவைக்கு ஆதரவு காட்டிவரும் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தாருக்கும், இலங்கை அரசாங்கக் கல்விப் பகுதியினருக்கும் சங்கம் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறது.

தஞ்சாவூர்,
23-10-1941.

நீ. கந்தசாமி,
அமைச்சர், கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்.

மூன்றும் பதிப்பின் முகவுரை

1938-ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் வெள்ளி விழாவின் நினைவு மலராகக் "கரந்தைக் கட்டுரை" யென்ற பெரு நூல் வெளியிடப் பெற்றது. இதனின்றும் சில அறிஞர்களின் கட்டுரைகளைத் தேர்ந்தெடுத்துக் "கரந்தைக் கட்டுரைக் கோவை" யெனும் பெயரிய சிறு நூல் 1939-ஆம் ஆண்டினிறுதியில் வெளியிடப்பெற்றது. இதன் படிகள் செலவாகிவிடவே, 1941-ஆம் ஆண்டினிறுதியில் இதன் இரண்டாவது பதிப்பு வெளி வந்தது. இப் பதிப்பின் படிகளும் தீர்ந்துவிட்டமையின், இக் "கரந்தைக் கட்டுரைக் கோவை", வித்துவான், ஆ. பூவராகம் பிள்ளையவர்களின் "திருவிருத்தம்" என்னும் கட்டுரை நீங்கலாக, மற்ற கட்டுரைகளுடன் மூன்றும் பதிப்பாக வெளியிடப் பெறுகின்றது. இக் கோவைக்கு ஆதரவளித்துள்ள சென்னை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகங்கட்கும் பிறர்க்கும் எம் சங்கத்தின் நன்றி உரியதாகும்.

தஞ்சை,
10-5-1959.

சி. வேதாசலம்,
அமைச்சர்,
கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்.

பொருளடக்கம்.

க. வீரமா முனிவர் நாடு 1

Dr. ரா. பி. சேதுப் பிள்ளை B. A., B. L.

உ. ஞானத்தின் திருவுரு 7

பண்டிதமணி மகாமகோபாத்தியாய,

மு. கதிரேசச் செட்டியார்

ந. சமண முனிவரின் தமிழ்த் தொண்டு 25

வித்துவான் ஔவை. சு. துரைசாமிப் பிள்ளை

ச. வித்துவான் தியாகராச செட்டியார் 41

மகாமகோபாத்தியாய,

Dr. உ. வே. சாமிநாதையர்

ரு. குறுந்தொகை 57

S. வையாபுரிப் பிள்ளை B. A., B. L.

சு. குற்றாலத் தமிழ் 79

பி. ஸ்ரீ. ஆச்சாரியார்

எ. தென்னிந்திய வணிகம் 90

ச. க. கோவிந்தசாமிப் பிள்ளை M. A.

வீரமாமுனிவர் நாடு

திருவாளர் ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை அவர்கள் B. A., B. L.

"பெற்ற தாயும் பிறந்தபொன் னாடும்
நற்றவ வானிலும் நனிசிறந் தனவே."

'தேன்தரும் விரைமலர்த் தேம்பாவணி' என்று தமிழறிஞர் தலைக்கொண்டு போற்றும் விழுமிய நூல் வீரமாமுனிவ ரென்னும் வித்தகரால் இயற்றப்பட்டதாகும். எத்திசையும் புகழ் மணக்க இனிதிருந்த இத்தாலிய நாட்டிற் பிறந்து, தமிழகத்திற் போந்து இயேசு மதத் தொண்டாற்றத் தலைப்பட்ட இவ்வறிஞர் அமிழ்தினு மினிய தமிழ்மொழியை அரிதின் முயன்று பயின்றார். நிறைந்த கல்வியும், சிறந்த சீலமும் வாய்ந்து விளங்கிய இம்முனிவரை,

"மறைமொழி வாயினன் மலிதவத் திறைவன்
நிறைமொழிக் குரவன் நிகரில் கேள்வியன்"

என்று தேம்பாவணிப் பதிகம் பாராட்டுகின்றது. செல்வத்துட் செல்வமாய செவிச்செல்வம் பெற்று, இருமையும் பயக்கும் இருந் தவம் புரிந்து, தமக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளராய் வாழ்ந்த வீரமாமுனிவர் பெருமை அவர் அருளிய தேம்பாவணி யெனும் காவியத்தால் இனிது விளங்குவதாகும். வான அரசியாய் விளங்கிய மேரி என்பாள் திருவாய் மலர்ந்த வளன்பெருமை யைத் தமிழ்மொழியில் எழுதப்போந்த வீரமாமுனிவர் தமிழ்நூல் மரபினைத் தழுவி இறைவணக்கம் பாடியருளினார். மும்மைசால் உலகுக்கெல்லாம் முதல்வனாய இறைவனே, படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்னும் முத்தொழிலையும் முறையாகப் புரிகின்றான் என்றும், அப்பெருமானது மலரடி பணிதலே இருவினையை வேரறுக்கும் வழியென்றும் மாசற வுணர்ந்த முனிவர்,

"சீரிய உலகம் மூன்றும் செய்து அளித்து அழிப்ப வல்லாய்
நேரிய எதிர்வொப் பின்றி நித்தவோர் கடவுள் தூய
வேரிய கமலபாதம் வினையறப் பணிந்து போற்றி
ஆரிய வளன்தன் காதை அறமுதல் விளங்கச் சொல்வாம்"

என்று பாடியருளினார். எல்லாம் வல்ல இறைவன் பெருமையை

அவன் முத்தொழில் புரியும் முறைமையால் அறிவித்தார். தனக்குவமை யில்லாத் தலைவனை "நேரிய எதிர் ஒப்பில்லான்" என்று ஏத்தினர். மனம், மொழி, மெய்களால் அளந்தறிய லாகாதவனாய், காலமுங் கணக்கும் நீத்த காரணனாய் நின்ற ஒருவனை, 'நீத்தவோர் கடவுள்' என்று குறித்தார். உள்ளுவார் உள்ளத்தில் உலப்பிலா ஆனந்தத் தேன் சொரியும் இறைவன் திருவடியை, 'வேரிய கமலபாதம்' என்று வியந்தார். இத்தகைய தெய்வமணங் கமழும் திருவடித்தாமரைகளை வாக்கால் தணிவுதோன்ற வாழ்த்தியும், மெய்யாற் பணிவு தோன்றத் தொழுதும், அறன் முதலாய உறுதிப்பொருள்களை விளக்கும் வளன் கதையை முனிவர் தமிழ்மொழியால் வழங்கலுற்றார்.

அறம் நிரம்பிய மனத்தினராய முனிவர் இருமையும் தரும் பெருமை வாய்ந்த வளன் என்னும் சூசையப்பர் கதையை ஆசை பற்றி அறையுந் திறம் அறிந்து போற்றத் தக்கதாகும்.

"...................................
ஓசையுற்று ஒழுக மிர்தம் உடைகடல் என்ன நண்ணிப்
பூசையுற்று அதனை நக்கப் புக்கென உளத்தைத் தூண்டும்
ஆசையுற்று ஊமனேனும் அருங்கதை அறைய லுற்றேன்"

என்று ஆசிரியர் அருளிய அவையடக்கம் கம்பரது அவையடக்கக் கவிகளோடு ஒப்புநோக்கி உணரத் தக்கதாகும். வளன்கதையை வளமார்ந்த பாலாழியென்றும் அக் கதையை ஆர்வத்தால் பருக லுற்ற தன்னை, ஆசையுற்ற பூசையென்றும், வானமேரி திருவாய் மலர்ந்த வளன் கதையை ஈனமுற்ற தான் எடுத்துரைக்கப் போந்த எளிமையை "ஆசையுற்று ஊமனேனும் அருங்கதை அறையலுற்றேன்" என்றும் முனிவர் அருளிப் போந்தார். எண்ணரிய நலம் வாய்ந்த இராம கதையை எழுதப்போந்த இன் கவிச் செல்வராய கம்பர்,

"ஓசை பெற்றுயர் பாற்கட லுற்றொரு
பூசை முற்றவும் நக்குபு புக்கென
ஆசை பற்றி அறைய லுற்றேன் மற்றிக்
காசில் கொற்றத் திராமன் கதை யரோ"

என்று அவையடக்கம் கூறிப்போந்தார். இன்னும், வடமொழியில் இராம கதையை அருளிய வான்மீக முனிவர் பெருமையையும், தமிழ்மொழியில் அக்கதையை அமைக்கப் போந்த தன் எளிமை யையும் நினைந்து,

" ஆங்கவன் புகழ்ந்த நாட்டை அன்பெனும் நறவ மாந்தி
மூங்கையான் பேச லுற்றான் என்னயான் மொழிய லுற்றேன் "

என்றார். கவியரசாகிய கம்பர் சொல்லையும் பொருளையும் வீரமாமுனிவர் தம் கவிகளில் எடுத்தமைத்து, "முன்னோர் மொழி பொருளேயன்றி அவர் மொழியும், பொன்னேபோற் போற்று வம் " என்னும் இலக்கிய மரபினை விளக்கிப் போந்தார்.

இவ்வாறு தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்து தமிழ்மொழியில் திளைத்த வீரமாமுனிவர் தம்மையீன்ற நாட்டின் பெருமையைத் தேம்பா வணியிற் போற்றிப் புகழுந் திறம் அறிந்து இன்புறத் தக்கதாகும். எங்கெங்கு சென்றாலும், எந்நாட்டில் வாழ்ந்தாலும், நல்லான் ஒருவனுக்குத் தன்னாடே பொன்னாடாகத் தோன்றும். இத்தகைய தாய்நாட்டன்பு வீரமாமுனிவர் மனத்தில் பொங்கித் ததும்பி நிற்கக் காணலாம். இணையற்ற இத்தாலிய நாட்டின் பெருமை யைத் தெய்வத் திருக்குமரன் வாயிலாக முனிவர் பாடித் திளைக் கின்றார்.

" எனையீன்ற இணையா இத்தாலிய நாடு
அளவின்றி இயலும் மாட்சி
சுனையீன்ற மலர்வாயான் துளி மதுப்போல்
இன்பமுகும் சொல்லாற் சொன்னான் "

என்றெழுந்த தேம்பாவணி அடிகளில் முனிவரது தாய் நாட் டார்வம் தழைத்திலங்கக் காணலாம். தன்னை யீன்றெடுத்த தெய்வத் திருநாட்டை 'இணையா இத்தாலிய நாடு' என்று முனிவர் போற்றினார். இணையற்ற அந்நாட்டின் பெருமையை அன்பார்ந்த இன்மொழிகளால் எடுத்துரைத்த திருக்குமரனது செம்மை சான்ற வாயினைச் 'சுனையீன்ற மலர்வாயான்' என்று

சிறப்பித்தார். அப் புகழுரையைச் செவி வாயாகப் பருகி இன்ப வெறியுற்ற முனிவர், தேவகுமரன் சொல்லை ' மதுப்போல் இன்ப முகும் சொல் ' என்று ஏத்தினர். தாய்நாட்டுப் புகழுரை தக்கார் செவிகளில் தேன்போல் இனிக்கும் என்பது,

"செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே—இன்பத்
தேன்வந்து பாயுது காதினிலே"

என்னும் பாரதியார் பாட்டாலும் இனிதுணரப்படும்.

இங்ஙனம் வீரமாமுனிவர் செவிகளில் தேன்போல் தித்தித்த திருக்குமரன் மொழிகளைச் சிறிது கருதுவோம்.

"சென்னுக நீர்பொழியத் தேன் பொழியும்
புன்னுகம் திருவிற் பூப்பக்
கன்னுக நீருமிழக் கவிநாகம் வெருண்டஞ்சக்
கல்லூ டூர்ந்த
கொன்னுகம் ஒப்பமணி கொழித்தருவி பாய்ந்தோடக்
கொழுஞ்செய் வாய்ப்பப்
பொன்னுக மொப்பவளர் புகழித்தா லியநாட்டுப்
பொலிவி தன்றே"

என்று இத்தாலிய நாட்டின் நீர்வளம், நிலவளம், மலைவளம் முதலிய வளங்களைத் திருக்குமரன் செஞ்சொற்களால் எழுதிக் காட்டும் நயம் இணையற்ற இன்பம் தருவதாகும். மழைவளம் பொருந்திய மலைகளில் புன்னை மரங்கள் பூத்துத் தேன் பிலிற்றும் என்றும், மலையில் வீழும் மழைநீர் சுனைகளிற் பாய்ந்து பொங்கி எழும்போது அம்மலையில் மன்னிவாழும் மந்திகள் அஞ்சிக் கலங்குமென்றும், கருமலையினிடையே வளைந்து நெளிந்து செல்லும் புதுப்புனல் மாசுணம்போல் மலை விளிம்பினின்றும் வழிந்திறங்குமென்றும், அவ்வருவிநீர் ஆருகச் சென்று புலங்களிற் பாய்ந்து வன்னிலத்தை நன்னில மாக்குமென்றும், தெய்வகுமரன் திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.

இன்னும் நீர்வளத்தால் பூஞ்சோலைகள் பூத்திலங்கவும், மதுவுண்ட வண்டுகள் மகிழ்ந்திசை பாடவும், ஓகை நிறைந்த மயில்கள் தோகை விரித்தாடவும், தேன்சொரியும் சோலைகளில் தீங்கனிகள் தூங்கவும், செழுமையுற்று நின்ற அத் திரு நாட்டின் செம்மையை,

" விரைவாய்ப்பூந் தாழையுலாம் வெள்வளைபூ
வயலூர்ந்து மிளிர்முத் தீன்ற
கரைவாய்ப்பூஞ் சுனைபூப்பக் கனியாழ்வண்
டிமிர்ந்தொகரங் களிகூர்ந் தாடுஞ்
சுரைவாய்ப்பூம் பொழில்காய்ப்ப ஈரறமு
முச்சிருஞ் சுகமோ ரேழு
நிரைவாய்ப்பூங் குடியாக நிமிரித்தா
லியநாட்டு நிலையி தன்றே"

என்று திருக்குமரன் புகழுந் திறம் அறிந்து போற்றத் தக்கவாகும். இயற்கை நலம் வாய்ந்த இத்தாலிய நாடு இல்லறம், துறவறம் என்னும் இருவகை அறங்கட்கும் இருப்பிடமாகவும், அருட்செல்வம், பொருட்செல்வம், கலைச்செல்வம் என்னும் மூவகைச் செல்வங்கட்கும் நிலையமாகவும், எழுவகை இன்பமும் கெழுமிய இடமாகவும் இலங்கிய தன்மை இக் கவியால் இனிதுணரப்படும்.

இங்ஙனம், பல்வகைச் செல்வமும் பெருகி நின்ற திரு நாடே உலகிற்கு ஒளிநெறி காட்டிய உயரிய நாடென்னும் உண்மையை,

" பொருளீன்ற பெருஞ்செல்வப் பொலிவொழிக்கும்
வளம்புணரப் புகன்ற நாடு
மருளீன்ற அவாவொழிப்ப வையகத்தி னுதித்து
மறையென் றேதுந்
தெருளீன்ற நூலொருங்கே திருவிளக்கென் றேற்றியெலாத்
திசைக்குந் தானே
அருளீன்ற விளக்காகி அவனியெலா மாளுமித்தா
லியநா டன்றே"

என்னும் கவி அழகுற எழுதிக் காட்டுகின்றது. அங்கண்மா ஞாலத்து அவிரொளியாய் நின்று ஆன்ற நெறி காட்டிய பெருமை இத்தாலிய நாட்டிற்கே உரியதென்று திருக்குமரன் புகழ்ந்து போற்றுந் திறம் கற்போர் கருத்தைத் கவர்வதாகும். இத்தகைய இத்தாலிய நாட்டில் அந்தமிலின்பத்து அழியா வீட்டினுக்கு அழகிய வாயிலாய் நின்ற தெய்வத் திருமலையின் மாட்சியினை,

**" ஓங்கியதோ ருடன் முகமோ முகக் கண்ணோ
கண்மணியோ ஒளிசெய் மார்பிற்
றூங்கிய தோர் பூண்கலனோ சுடர் முடியோ
மணிமுடியோ சொல்லுந் தன்மை
நீங்கிய தோர் வனப்பினிலிந் நிலத் தெல்லை
நிகரிலா நேமி தன்னில்
வீங்கிய தோர் பேரின்ப வீடதுவே
மேல்வீட்டு வாயி லஃதே "**

என்று தேம்பாவணி வியந்துரைக்கின்றது. இத்தாலிய நாட்டு மலைமேலமைந்த தெய்வத்திருமலை பேரின்ப நெறிகாட்டும் பெற்றி வாய்ந்ததென்பது இதனால் இனிது விளங்குவதாகும். நானிலத்திற் பேரின்பவீடாகவும் மேனில வீட்டிற்கு மேவிய வாயிலாகவும் விளங்கும் தெய்வத் திருமலை, மெய்யில் அமைந்த முகமோ, முகத்தில் அமைந்த கண்ணோ, கண்ணில் விளங்கும் மணியோ, சென்னியிலிலங்கும் முடியோ, முடியிலி லங்கும் மணியோ என்று முனிவர் புகழ்ந்து போற்றுகின்றார்.

இங்ஙனம் சொன்னலங்கடந்த தெய்வத் திருமலையின் செம்மையையும், அம்மலையைத் தன்னகத்தேயுடைய இத்தாலிய நாட்டின் பெருமையையும், மனமாரப்பாடி மகிழும் முனிவர் ஆர்வம் போற்றுதற் குரியதன்றோ ?

ஞானத்தின் திருவுரு

திரு. பண்டிதமணி, மு. கதிரேசச் செட்டியார் அவர்கள்

உலகத்துப் பொருள்கள் உண்மை மாத்திரை உணர்த்திப் பிழம்பு உணர்த்தப்படாதனவும், உண்மையும் பிழம்பும் உணர்த் தப்படுவனவும், என இருவகைப்படுமென்று கூறுவர் களவியல் உரையாசிரியர். உண்மை யுணர்த்தல் அநுமான அளவை யானும், பிழம்புணர்த்தல் காட்சியளவையானும் பெறப்படு வனவாம். பிழம்பு வடிவாதலின், அன்பு, அருள், அறிவு, முதலிய பண்புகளெல்லாம் உண்மை மாத்திரையான் உணர்த் தப்படுமல்லது பிழம்பு உணர்த்தப்படாதனவாம். ஆகவே, பிழம்புணர்த்தப்படாது, உண்மை மாத்திரை உணர்த்தப்படும் ஞானம் முதலிய குணங்களுக்கு அழகிய வடிவு கூறுதல் அரிதாம் என்பது யாவரும் உணர்வர். அவ் வருஞ் செயலிற் றலைப்பட்டு நிறுவும் ஆற்றல் செயற்கரிய செய்யும் புலவர் பெருமக்கள்பால் அமைந்துள தென்பதை அப் பெரும் புலவர்களால் ஆக்கப்பட்ட பொருள் நிரம்பிய பாடல்களிற் காணலாம். திருவருட்பேறு பெற்ற பெரியோர்கள் அருளிய தெய்வமணங் கமழும் பாசுரங் களினும், உலகியலை நுணித்துணர்ந்தும், தெய்விக நிலையை அழுந்தி யறிந்தும், கற்பாருள்ளம் அவ் வெண்ணமாமாறு, பெரும் புலவர்களாற் பாடப் பெற்ற பெருங் காப்பியங்களினும், குணிப் பொருளாகிய தெய்வங்களையும், மக்களையும் உயர்ந்த நிலையில் வைத்துப் புனைந்துரைக்குங்கால், எக்குணத்தால் யாவர் சிறந்து விளங்குகின்றனரோ, அன்னாரை அக் குணவடிவாகவே வருணித்தல் மரபென்பதை அவர்தம் மொழிகளால் நன்குண ரலாம். தன்னை அணைந்தார்க்கு அருள்புரிந்து பேரின்பளிக்கும் இறைவனை அவ்வருட்குணத்தினும், இன்பப் பண்பினும் சிறந்து விளங்குதல் பற்றியும், உண்மை அன்பர் பத்திவலையிற் படுதல் பற்றியும், முறையே, "கருணையே வடிவமாகி" எனவும், "இன்பமே என்னுடை அன்பே" எனவும், ஆன்றோர்பாடி

இன்புறுவர். "அன்பே சிவமாவது" என்னும் திருமூலர் அநுபவ மொழியும் ஈண்டு எண்ணத் தக்கது. புலவர் பெரு மக்கள் பாடல்களில், உவமை கூறுங்கால் உவமிக்கப்படுவோர் இயல்பை நன்குணர்ந்து குணியைக் குணமாகக் கூறுதல் மர பென்பதற்கு ஒருசில எடுத்துக் காட்டுதல் ஈண்டுப் பொருந்து வதாகும்.

சுந்தரமூர்த்திகளைத் தடுத்தாட்கொள்ளப் போந்த அந் தணரின் மூத்த வடிவத்தைப் புனைந்துரைக்கப் புக்க தெய்வப் புலமைச் சேக்கிழார் பெருமான், "மொய்த்துவளர் பேரழகு மூத்தவடி வேயோ, அத்தகைய மூப்பெனும் அதன் படிவ மேயோ" என்று கூறினர். முதியராகிய அந்தணர்க்கமைந்த அழகிய உருவத்தை, 'அழகின் மூத்த வடிவேயோ' எனவும், 'அம்மூப்பெனும் அதன் படிவமேயோ' எனவும், அழகு, முதுமை என்னும் குணங்களாகக் கூறினர். மூப்பின் முடிந்த எல்லையையும், அழகின் முடிந்த எல்லையையும் அவர் வடிவ முடையதாய் இருத்தல் குறித்து இங்ஙனம் எழில் பெறப் புனைந்துரைத்தனர். கல்வியிற் பெரிய கம்பநாடர் இங்ஙனம் குணிப்பொருள்களைக் குணங்களாக உருவகஞ் செய்தலினும், உவமை கூறுதலினும் மிகத்திறமையும் ஆர்வமுமுடையவர் என்பது அவர் பாடல்களால் நன்கறிவதொன்று. சீதாப் பிராட்டியைத் தேடச்சென்ற சொல்லின் செல்வனுகிய அநு மான் இலங்கை புக்குச் சிறையிருந்த செல்வியைக் கண்கூடாகக் கண்டு திரும்பிவந்து அவன் வாயுடைய தென்னுடைய வாழ் வென்று எதிர்பார்த்திருந்த இராமபிரானுக்கு அந் நற்செய்தி யைத் தெரிவிக்கும் முகமாகக் கம்பர் பாடிய பாடல்களுள் ஒன்று ஈண்டு நினைந்து இன்புறத் தக்கது. அப்பாடல்,

"விற்பெருந் தடந்தோள் வீர, வீங்குநீ ரிலங்கை வெற்பின்
நற்பெருந் தவத்த ளாய நங்கையைக் கண்டே னல்லேன்
இற்பிறப் பென்பதொன்றும் இரும்பொறை என்பதொன்றும்
கற்பெனும் பெயரதொன்றுங் களிநடம் புரியக் கண்டேன்"

என்பதாம். இது, பிராட்டியார் அநுமான் காட்சிக்குக் கற்புடை மகளிர்க்குச் சிறந்த அணிகலன்களாகவுள்ள உயர்ந்த குணங்களின் வடிவமாகக் காணப்பட்டாளன்றிக் குணிப் பொருளாகக் காணப்பட்டிலள் என்பதைப் புலப்படுத்துவ தாகும். ஒரு குணிப் பொருளில் அதற்குரிய குணங்கள் மிகவும் சிறந்து காணப்படுமாயின், அக்குணிப் பொருளைக் காணும் அறிஞன் உள்ளம் அக் குண நிறைவில் ஈடுபடுமென்பது இயல்பே. அந் நிலையிற் சிறந்த அறிஞனாகிய அநுமான் உள்ளத்தைப் பிராட்டியின் நற்குண நற்செயல்கள் மிகவும் ஈடுபடுத்தினவாதலின் அவள் திருவுருவைக் குணிப் பொரு ளாகக் கண்டிலேன் என்பான் 'நங்கையைக் கண்டேனல்லேன்' என்றான். பின்னை, அவன் காட்சிக்குப் பொருளாக ஆங்குக் காணப்பட்டன யாவை யெனின், இற்பிறப்பும், இரும் பொறையும், கற்பும் என்னும் சிறந்த குணங்களேயாம். இவை ஒருங்குகூடித் தமக்கமைந்த பற்றுக்கோட்டின் சிறப்பால் தம்மியல்பில் ஒரு சிறிதும் குறையாது நிரம்பி விளங்கின என்பதைப் புலப்படுத்தவே 'களிநடம் புரியக்கண்டேன்' என்று கூறினன். பிராட்டியை உயிருடனிருக்கக் கண்டேன் என்று அநுமான் கூறுதலினும், அவள் பிறந்த குலம், புக்க குலங்களின் பெருமைக்கேற்பக் கற்பரசியாக விளங்கிய நிலையை எடுத்துக் கூறுதலே இராமபிரானுக்கு உவப்பாகும் என்பது கண்ட அநுமான் இங்ஙனம் கூறினன். இவ் வுண்மையைக் 'கண்டனன் கற்பினுக் கணியை' என்னும் அநுமானது முன்மொழியாலும் நன்கறியலாம். பிராட்டி யின்பால் சனக குலமாகிய உயர்குடிப் பிறப்பிற்கேற்ற அறி வொழுக்கங்களும், உயர்ந்த கற்பும் "அறையிருங் கழலவற் காணு மாசையான்" மேற்கொண்ட பொறையும், சிறந்து காணப்பட்டமையால் அநுமான் குணிப்பொருளாகிய 'நங்கை யைக் கண்டிலேன்' எனவும், இன்ன குணங்கள் ஒருங்கு கூடிச் செழித்து விளங்குதலைக் கண்டேன் எனவும் கூறினன். இங்ஙனமே, இராமன் பிரிவிற் பரதன் எய்திய துயர்நிலையை

வருணிக்கப் புக்க கம்பர், 'அவலம் ஈதென, எழுதிய் படிவமொத்து' இராமபிரான் கட்புலனுக்குக் காணப்பட்டான் என்பர். இராமபிரானும், பிராட்டியும், இளையபெருமாளும் ஒருங்கு செல்லும் காட்சிநிலை முறையே வாய்மையும், சீலமும், பத்தியும் உருக்கொண்டு நடப்பனபோலாமென்று வடமொழி நாடக ஆசிரியராகிய பாச கவி கூறியதும் ஈண்டு நினைந் தின்புறத் தக்கது.

இங்ஙனம் குணிப் பொருள்களைக் குணங்களாக வருணிக்குஞ் சிறந்த கவிமரபு, செய்யுளெல்லாம் தெய்வமணங் கமழத் திருத்தொண்டர் புராணத்தை யாக்கி யருளிய சேக்கிழார் பெருமான்பாற் சிறந்து அமைந்துள தென்பதை அத் தொண்டர் புராணத்தைப் பயின்றோர் எல்லாம் நன்குணர்வர். அவர் அடியார்களை உவமை முகமாகவும், உருவக முகமாகவும் இந் நிலையில் வைத்துப் புனைந்துரைப்பதைப் பல இடங்களிற் காணலாம். அடியாருட் கண்ணப்ப நாயனர் அன்பெனும் குணத்தாற் றலைசிறந்தவராவர். இது 'கண்ணப்பன் ஒப்ப தோர் அன்பின்மை கண்டபின்' என்று அன்பெனும் ஆறு கரை புரளப் பெற்ற மணிவாசகனர் அருளிய திருவாசகத் தினும் கண்டது. இவ் வுண்மையை அவர் வரலாற்றான் நன் குணர்ந்த சேக்கிழார் அவரை எங்ஙனம் பாடுவர் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். கண்ணப்பர் காளத்தி மலையில் ஏறுங்கால், நாணன் என்பான் வழி காட்டிச் சென்றான். 'ஆனையாஞ் சிவத்தைச் சார அணையும் ஐயர்' அவன் பின் சென்றார் என்று கூறுதலில் உள்ளம் ஒருப்படாத சேக்கிழார், நாணன் வழிகாட்டி மலையிற் செல்லக் கண்ணப்பர் உடல் பின் சென்றதெனினும், அவர் அன்பு முன் நடந்ததென்று முதிர்ந்த அவ் அன்பின் விரைவைக் குறிக்க 'நாணனும் அன்பும் முன்பு நளிர்வரை யேறத் தானும், பேணுதத் துவங்க ளென்னும் பெருகு சோபான மேறினர்' என்றும், மலையுச்சிக்கட் சென்றவுடன், அங்கணராகிய இறைவன் கருணை நோக்கமாகிய நயன தீக்கை

பெற்றதும், பிறவிக்குரிய சார்புகளையெல்லாம் ஒழித்துச் சிவ பிரான் திருவடி நீழலில் அன்புருக்கொண்டு விளங்கினர் என்பது தோன்றப் 'பொங்கிய வொளியி னீழற் பொருவி லன் புருவமானர்' என்றும் அருளிச் செய்வாராயினர். இங்கே இறைவனை 'ஒளி' என்னும் குணவடிவாகவும், கண்ணப்பரை 'ஒப்பற்ற அன்பெ'ன்னும் குணவடிவாகவும் கூறியது அறிந்து இன்புறத்தக்கது. யாண்டும் விளங்கித் திகழ்தல்பற்றி இறைவன் ஒளியாகவும், அவ்விறைநிலை ஒன்றே பற்றுக்கோடா கக்கொண்டு, குழைந்து உருகுதலின் கண்ணப்பர் அன்புருவ மாகவும் கூறப்பட்டனரென்க. கண்ணப்பரது முறுகிய அன்பின் நிகழ்ச்சியை நாணன் முகமாகக் கேட்ட அவர் தந்தை நாக னென்பான் மலைக்கட்சென்று அவரை மீட்கப் பல்லாற்றானும் முயன்றும் இயலாமையாற் கைவிட்டுத் திரும்பினன் என்று கூறுமிடத்து அங்ஙனம் மீளாமைக்குரிய உண்மையை உணர்ந்த சேக்கிழார்,

"முன்புதிருக் காளத்தி முதல்வனர் அருள்நோக்கால்
இன்புறுவே தகத்திரும்பு பொன்னானாற் போல்யாக்கைத்
தன்பரிசும் வினையிரண்டுஞ் சாருமல மூன்றுமற
அன்புபிழம் பாயினர் அவர்கருத்தின் அளவினரோ"

என்று பாராட்டிக் கூறியுள்ளார். விதிநெறி நின்று இறை வழிபாடு செய்த சிவகோசரியார், கண்ணப்பரின் அன்பு நெறி வழிபாட்டிற்கண்ட இறைச்சி முதலியவற்றை அநுசிதம் என்று வெறுத்தாராக, அவர் கனவில் இறைவன் எழுந்தருளிக் 'கண் ணப்பரின் குணம், செயல்களெல்லாம் நமக்கு உவப்பாவனவாம்' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளுங்கால் 'அவனுடைய வடிவெல் லாம் நம் பக்கல் அன்பு' என்று அருளிய உண்மையும் ஈண்டுக் கருதத் தக்கது. கண்ணப்பர், சிவகோசரியார் ஆகிய இவ்விரு பேரன்பர்களின் வழிபாட்டின் உண்மையை நன்குணர்ந்த திரு ஞானசம்பந்தப் பெருமான் இவ்விருவர் செயல்களும் ஒன்றுக் கொன்று முரண்பட்டனபோல் காணப்படினும் இவற்றிற்கு மூல காரணமாகவுள்ளது உண்மை அன்பெனக் கண்டு தாம்

பாடிய தேவாரத்தில், 'ஊனெடுண்டல் நன்றென ஊனெடுண்டல் தீதென, ஆனதொண்டர் அன்பினுற் பேசநின்ற தன்மையான்' என்றருளிச் செய்வாராயினர். 'ஊனெடுண்டல் நன்றென' என்பது கண்ணப்பர் செயலாகவும், 'ஊனெடுண்டல் தீதென' என்பது சிவகோசரியார் செயலாகவும் குறிப்பிடப்பட்டனவாம். அன்பு காரணமாக நிகழ்ந்தவளவில் இவ்விருவர் செயல்களும் ஒக்குமாயினும், கண்ணப்பர் இறைவனை 'ஆர்வமுன் பொங்கஆரா அன்பினிற் கண்டுகொண்டு' பிறிதொன்றனையுங் காணுமையானும், தமக்கெனப் பொறிகள் புலனுகர்ச்சியிற் றலைப்படாமையானும், கண்ணிடந்தப்பிய எண்ணருஞ் செயலாலும், ஈண்டு அவர் அன்பு சிறந்துளதென்பது குறித்தே அவர் அன்புருவமாகப் பாராட்டப்பட்டனர் என்பது தெளிவாம். இத்துணையுங் கூறியவாற்றல் உயர்ந்த குணங்களின் முடிந்த எல்லையில் நிற்பாரைச் சிறந்த கவிகள் குணவடிவாக வருணித்துரைப்பர் என்னும் கவிமரபின் உண்மை ஒருவாறு புலப்படுத்தப்பட்டவாறும்.

இனி, இங்கே எடுத்துக்கொண்ட **ஞானத்தின் றிருவுருவைப்** பற்றி ஆராய்வாம். இப்பொன்மொழி, சிவனடியார் பெருமையைச் செப்பமுறத் தெளித்துரைக்கும் தெய்வப்புலமைச் சேக்கிழார் பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளியதாகும். பாண்டிநாடும், அரசனும் சமண் சமயம் புக்குச் சமயநெறியில் முறைபிறழ்ந்திருக்குங்கால் அச் சைவச் செங்கோலைத் தாங்கிநின்ற பாண்டிமா தேவியாராகிய மங்கையர்க்கரசியாரும், அமைச்சர் பெருமானுகிய குலச்சிறையாரும், அமணிருளோட்டிச் சைவக்கதிர் பரப்ப எண்ணி ஞான இளஞாயிருக விளங்கிய திருஞானசம்பந்தப்பெருமானை மதுரைக்கு எழுந்தருளுவித்தனர். அதுகாலை, அப்பெருமான் அமர்ந்த திருமடத்தில் அமண்கையர் கொளுவிய தீயின் வெம்மை, திருவருட்பாங்கால், இக்கொடுஞ் செயற்கு உடம்பட்ட அரசன் உடலைப் பற்றி வெதுப்பியது. அது தீர்க்கும் வாயிலறியாது சமணர் இடர்ப்பட்டுழல் பொழுது தேவியாரும், அமைச்சரும் அரசனையணுகித் 'தீய

இப்பிணியே யன்றிப் பிறவியும் தீர்த்தற்குரிய ஞானசம்பந்தர்' என்னும் நாம மந்திரத்தை அம் மன்னவன் செவியில் ஓதினு ராக, அம் மந்திர வன்மையால் அரசன் உணர்வுற்று 'மன்னிய சைவநீதி மாமறைச் சிறுவர் வந்தால், அன்னவ ரருளா லென் னேய் அகலுமேல் அழையு' மென்று கூறினன். அப் பணியை மேற்கொண்டு அரசியாரும், அமைச்சரும் விரைந்து சென்று திருமடத்தைச் சார்ந்து, ஆங்கு இளஞாயிறுபோல ஞான ஒளி பரப்பி விளங்கும் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானைக் கண்களிப்பக் கண்டனர். இவ்வமயத்தில் அன்னுர் காட்சிக்குத் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் எங்ஙனம் காணப்பட்டனர் என்பதைச் சேக்கிழார் பெருமான் தம்முள்ளக்கிழியின் உரு வெழுதிக் கண்டு தெரிவிக்கப் புக்குத் தம் அகக் காட்சிக்குப் புலனுகிய அத் திருவுருவை அன்புநலங் கனிந்தொழுகும் ஓர் அருண்மொழிப் பாடலால் விளக்கியருளினுர். அத்திருப் பாட்டின் தலைப்பில் இப் பொன்மொழி விளக்க முற்றுத் திகழ் கின்றது. அப் பாடலை ஈண்டுக் காண்பாம்.

> **"ஞானத்தின் றிருவுருவை நான்மறையின் தனித்துணையை**
> **வானத்தின் மிசையன்றி மண்ணில்வளர் மதிக்கொழுந்தைத்**
> **தேனக்க மலர்க்கொன்றைச் செஞ்சடையார் சீர்தொடுக்குங்**
> **கானத்தின் எழுபிறப்பைக் கண்களிப்பக் கண்டார்கள்."**

இப் பாசுரத்தில், காண்டற்குரிய செயப்படுபொருள்களைப் புலப்படுத்தும் இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபையுடைய சொற்கள் நான்குள்ளன. அவை முறையே 'திருவுருவை', 'தனித் துணையை', 'மதிக்கொழுந்தை', 'கானத்தின் எழு பிறப்பை' என்பனவாம். இந்நான்கும் தனித்தனியே 'கண்களிப்பக் கண்டார்கள்' என்புழிக் காண்டல் வினையைக்கொண்டு முடிந் தன. இரண்டாம் வேற்றுமைக்கு 'வினையே வினைக்குறிப், பவ்விரு முதலிற் றேன்றும்' எனவும், 'நோக்கலின்' எனவும் கூறிய தொல்காப்பிய விதிக் கிணங்கக் 'கண்டார்கள்' என்னும் தெரிநிலை வினைமுற்று முடிக்குஞ் சொல்லாயிற்று. இந் நான் கும் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானைக் குறிப்பனவாம். கனிந்த

பேரன்புடைய மங்கையர்க்கரசியாரும் குலச்சிறையாரும் சம்பந்தப் பெருமானை ஆர்வமிகக் காணுங்கால், அவர்கள் கட்புலனுக்கு அப் பெருமானுடைய உள்ளமும், மெய்யும், மொழியுமாகிய மூன்று கரணங்களும் இங்ஙனம் புலப்பட்டன வென்று சேக்கிழார் பெருமான் தெளிந்து, ஒரு வரையறையைத் தம் உள்ளத்தமைத்து உளங் குளிரப் பாடுவாராயினர். உட் கருவியாகிய தூய உள்ளத்தின் இயல்பைக் குறித்து, 'ஞானத் தின் றிருவுருவை', 'நான்மறையின் தனித்துணையை' என்னும் இரண்டு தொடர்மொழிகளானும், மழவிளங் குழவிப் பருவத்த தாகிய தூய உடலினியல்பைக் குறித்து, 'வானத்தின் மிசை யன்றி மண்ணில் வளர் மதிக்கொழுந்தை' என்னும் தொடர் மொழியானும், சிவபரம்பொருளைப் பற்றியே நிகழும் இசைத் தமிழ் பயிலும் திருவாயினின்றும் வெளிப்படும் தூய மொழி இயல்பைக் குறித்துச் 'செஞ்சடையார் சீர்தொடுக்குங் கானத் தின் எழுபிறப்பை' என்னும் தொடர்மொழியானும் புலப்படுத்தார் என்பது உய்த்துணருவார்க்கு நன்கு புலனும். சம்பந்தப் பெருமான் சித்தம் சிவமாகப் பெற்ற செவ்வியராதலின் அவருள் ளத்தின் தூயநிலை நோக்கி 'ஞானத்தின் றிருவுருவை' என்றார். அன்பின் முடிந்த எல்லையினின்ற கண்ணப்ப நாயனாரை 'அன்பு பிழம்பாயினார்' 'பொருவிலன் புருவமானார்' என்று கூறியது போலவே, மெய்யுணர்வின் முடிந்த எல்லையிற்றிகழும் ஞான சம்பந்தப் பெருமானை 'ஞானத்தின் றிருவுரு' என்றது மிகவும் பொருந்தியதொன்றாம். இறைவனை அடைதற்குரிய நெறிகள் பலவற்றுள், அன்புநெறியும், அறிவு நெறியுமே சிறந்தனவா மென்பது பெரியார் கண்ட முடிபு. அன்பும் ஞானமுமாகிய இவ் விரு குணங்களும் கண்ணப்பர், ஞானசம்பந்தராகிய இருவ ரிடத்தும் ஒருங்குள்ளனவெனினும், வெளிப்பட்டு விளங்கிய சிறப்புப்பற்றி அவ்விருவரையும் முறையே அன்புருவம் எனவும், ஞானத்தின் றிருவுரு எனவுங் கூறினர். சம்பந்தப் பெருமான் இறைவியின் திருமுலைப்பாலுண்டு, அந்நிலையில் ஞானம் எய்தினார் என்பதைச் சேக்கிழார் பெருமான்,

"சிவனடியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு சிவஞானம்
பவமதனை யறமாற்றும் பாங்கினிலோங் கியஞானம்
உவமையிலாக் கலைஞானம் உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானம்
தவமுதல்வர் சம்பந்தர் தாமுணர்ந்தா ரந்நிலையில்"

என்னும் திருவிருத்தத்தால் விளக்கினர். இப்பாடலிற் குறிக்கப்பட்ட ஞானம், சிவனடியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு சிவ ஞானமாகிய உவமையிலாக் கலைஞானமும், பவமதனை யற மாற்றும் பாங்கினில் ஓங்கிய ஞானமாகிய உணர்வரிய மெய்ஞ் ஞானமும், என இரண்டாகும். ஆகவே, நூலறிவும் அநுபவ உணர்வுமாகிய அபரஞான பரஞானங்களை யொருங்கெய்தினர் என்பதே முடிந்த பொருளாகும். இறைவன் றிருவருட் சத்தி யாற் பெற்ற ஞானமே சம்பந்தப் பெருமானுக்கு உள்ளத்தின் தூய இயல்பாகத் திகழ்தலை நோக்கி, ஞானத்தின் அழகிய வடிவம் இதுவென்பார், 'ஞானத்தின் றிருவுரு' என்றார். பண்பாகிய ஞானம் பண்பியாகிய ஒரு வடிவைக் கொள்ளப்புகின் இதுபோலுஞ் சிறந்த பிழம்பு அதற்கரிதென்பார், 'ஞானத்தின் உரு' என்னாது 'திருவுரு' என்றார். ஈண்டு மன மொழி மெய் களாகிய மூன்றனுள் மெய்யின் றூய்மையையும் மொழியின் றூய்மையையும் புலப்படுத்துவார் முறையே, 'மதிக்கொழுந்தை' எனவும், 'கானத்தின் எழுபிறப்பை' எனவும் ஒவ்வொன்றே கூறிய ஆசிரியர் உளத்தூய்மைக்குத் 'திருவுருவை' 'தனித் துணையை' என்று இரண்டு பொருள் கூறியதன் கருத்தை ஆராய்தல் வேண்டும்.

"ஞானமாவது வீடு பயக்கும் உணர்வு" என்பர் பரிமே லழகர். "எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும், அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு" என்பது உலகியலறிவின் இலக்கணமாகவும், "எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு" என்பது வீடு பயக்கும் உணர்வாகிய மெய்யுணர்வின் இலக்கணமாகவும் பொய்யில் புலவர் பொருளுரையிற் காணப்படுகின்றன. பொரு ளிரண்டனுள் முன்னது சொல்லாலறியப்படுவது; பின்னது இயங்குதிணையும், நிலைத்திணையுமாகிய உலகத்தைக்குறிப்பது.

இவ்வுண்மை கருதியே, முறையே "யார் யார் வாய்க் கேட் பினும்" எனவும், "எத்தன்மைத்தாயினும்" எனவும் கூறுவா ராயினர். முன்னது, ஒருவற்குக் கல்வி கேள்விகளானாகிய செயற்கை அறிவுக்குக் காரணமாகிய மதிநுட்பம் என்னும் இயற்கை அறிவென்பதும், அஃது உயர்ந்தார், இழிந்தார், நட்டார், பகைவர் யாவராயினும் அவர்வாய்க் கேட்கப் படுஞ் சொல்லைப் பொருளின் பயனுேக்கிக் கொள்ளுதற்கும், தள்ளு தற்கும் உரிய கருவியாம் என்பதும் அறிகின்றேம். பின்னது, இயங்கு திணையும், நிலைத்திணையுமாகிய உலகத்துப் பொருள் களின் கற்பனைகளைப் போக்கி, நிலமுதலிய தத்துவங்களின் தொகுதியென அறிதற்கும், அவற்றைத் தத்தம் காரணங்களு ளொடுக்கிக்கொண்டு சென்று முடிவிற் காரண காரிய மிரண்டு மின்றி நிற்பதாகிய பரம்பொருளை உணர்தற்கும் உரிய கருவியா மென்பது புலனும். இவ்வுண்மை யறிந்தே முன்னது பொருட் பாலில் அரசியற் பகுதியினும், பின்னது அறத்துப்பாலில் துறவறப் பகுதியினும் அமைத்துக் கூறப்பட்டனவாம். இவ் வுண்மையையே சமயநூலார் ஞானம், அபரம், பரமென இருதிறப்படுமென்று வகுத்துக் கூறுப. அவ்வகை முன்னருங் கூறப்பட்டது. அபரஞான மென்பது மறை யாகம முதலிய நூல்களின் வாயிலாக உண்டாவது; பரஞான மென்பது அநுபவ வாயிலாக நிகழ்வது; அபரஞானமாகிய நூலறிவே பரஞானமாகிய அநுபவ வுணர்வைப் பயக்கு மாதலான் அவ் விரண்டும் அழிவிலின்ப மெய்து மார்வமுடைய உயிர்க்கு இன்றியமையாதனவாம். இவ்வுண்மையைப் புலப்படுத்தற்கே, திருநாவுக்கரசு நாயனுர் "உடம்பெனும் மனையகத்து ளுள்ளமே தகழியாக, மடம்படு முணர்நெய் அட்டி உயிரெனுந் திரிமயக்கி, இடம்படு ஞானத் தீயால் எரிகொள இருந்து நோக்கிற், கடம்பமர் காளைதாதை கழலடி காணலாமே" என்னும் தேவாரத் திருப் பாசுரத்தில், 'மடம்படுமுணர்நெய்' எனவும், 'இடம்படு ஞானத்தீ' எனவும் ஞானத்தை உருவகவுறுப்பு இரண்டாகக்கொண்டு திருவாய்மலர்ந்தருளினர். ஈண்டு 'மடம்படுமுணர்' என்பது,

அறியாமை கெடுதற் கேதுவாகிய அபரஞான மெனவும், 'இடம்படு ஞானத்தீ' என்பது அநுபவ உணர்வாகிய பரஞான மெனவும் பொருள் கொள்ளல்வேண்டும். முன்னது நெய்யாக வும், பின்னது தீயாகவும் உருவகஞ் செய்யப்பட்ட வியைபு ஈண்டுக் கருதத் தக்கது. "கற்றறியேன் கலை ஞானம், கசிந் துருகே னயிடினும்" என்று மணிவாசகனர் கூறியருளியதும் இவ்வுண்மையை நிலைப்படுத்துவதாகும். அபரஞானத்தை, பாசஞான பசுஞானங்களாகவும், பரஞானத்தைப் பதிஞானமாக வும் சைவநூல் கூறும். பதிஞானம், சிவஞானம், மெய்யுணர்வு, அநுபவ வுணர்வு என்பன ஒரு பொருளனவாம். சிவஞானமே சிவாநுபவத்திற்கு நேர் வாயிலாகும். 'ஞானத்தால் வீடு எனவும்' "பாசஞானத்தாலும் பசுஞானத்தாலும் பார்ப்பரிய பரம்பரனைப் பதிஞானத்தாலே, நேசமுறுமுள்ளத்தே நாடி" எனவும் சைவசித்தாந்தம் புலப்படுக்கும். வீட்டின்பத்திற்குச் சிவஞானம் நேர்வாயிலாதலைத் திருநாவுக்கரசு நாயனரின் முத்தி நிலையை விளக்க வந்த ஆசிரியர், "நண்ணரிய சிவானந்த ஞானவடி வேயாகி, அண்ணலார் சேவடிக்கீழ் ஆண்டவர செய்தி னர்" என்று கூறினர். 'ஞான வடிவேயாகி' என்பது ஈண்டுக் கருதத் தக்கது. காமம் முதலிய குற்றங்களையெல்லாம் ஒழித்தற்கும் இச் சிவஞானமொன்றே கருவியாமென்பது ஆன்றோர் அநுபவம். சேக்கிழார் பெருமான் இவ்வநுபவ வுணர்ச்சியிற் பெரிதும் தலைப்பட்டவர் என்பதை உலகியல் நிகழ்ச்சிக்கு உவமை கூறுமிடத்தும், அவர் திருவாக்கில் இவ் வுண்மை வெளிப்படுதல் கொண்டும் தெளியலாம். ஏனதி நாயனர் அதிசூரன் என்பவனேடு செய்த வாட்போரில் அதிசூரனுடைய படைவீரருட் பலர் இறந்தனராக, எஞ்சி நின்றரெல்லாரும் போர்க்களத்தைவிட்டுப் புறமுதுகிட்டோடினர் என்பதை உவ மிக்கப்போந்த ஆசிரியர், "தலைப்பட்டா ரெல்லாரும் தனிவீரர் வாளிற், கொலைப்பட்டார் முட்டாதார் கொல்களத்தை விட்டு, நிலைப்பட்ட மெய்யுணர்வு நேர்பட்ட போதி, லலைப்பட்ட ஆர்வ முதற் குற்றம்போ லாயினர்" என்று கூறியருளினர். மெய்

யுணர்வின் முன்னர்க் காம வெகுளி மயக்கங்கள் நில்லா என்னும் உண்மையையே ஈண்டு உவமை யாக்கிய நயம் பாராட்டத்தக்கது. இன்பச் சுவையை வருணிக்குங்காலும் தெய்வமணங் கமழப் பாடும் இப் புலவர்பெருமான் பாடல்களில் இத்தகைய உவமை முதலியன அமைதல் இயல்பேயாம். ஆதலின் சிவஞானச் செல்வர்களாகிய மங்கையர்க்கரசியார்க்கும் குலச்சிறையார்க்கும், திருஞானசம்பந்தப்பெருமான் காட்சியில் உளத்தூய்மைபற்றி அப்பெருமான்றிருவுரு மெய்யுணர்வின் வடிவாகப் புலப்பட்டதென்பதைத் தெய்வக் கவிஞர் திருவுள்ளம் உணர்ந்தமையால், 'ஞானத்தின் றிருவுரு' என்று முதற்கட் கூறினர். அத்தகைய ஞானம் பரமாகவும் அபரமாகவு மிரு வகைப்படு மென்பதை யுட்கொண்டும், அவ்விருவகை ஞானத்தையும் அம்மையா ரருளாற் சம்பந்தப் பெருமா னெருங்கெய்தின ரென்னு முண்மையை யுணர்ந்தும், உளத்தூய்மைபற்றிப் பரஞான வடிவமாக விளங்குதலைக் குறித்து 'ஞானத்தின் றிருவுருவை' என்றருளிய வாசிரியர் அபரஞானமும் அவர்க்கு எளிதிற் கைவந்ததென்பதைப் புலப்படுத்தவே, 'நான் மறையின் தனித்துணையை' யென்றுங் கூறினர். பரஞானமாகிய மெய் யுணர்வின் வடிவாக விளங்கும் சம்பந்தப்பெருமான் அதனிற் றாழ்ந்த அபரஞானமாகிய நூலுணர்வின் வடிவாகவும் விளங்கினு ரென்று கூறுதல், அப்பெருமான் பெருமைக்கு ஏலாததொன் றென்பது கருதியும், அந் நான்மறை யறிவாகிய அபரஞானம், பேரின்ப மெய்த முயலும் உயிர்களின்பொருட்டு என்றும் அழியாத நிலை பெற்றிருக்கவேண்டும் என்பது அப்பெருமான் றிருவுள்ள மாதலை யுணர்ந்தும், அவ் வபர ஞானத்திற்கு அவர் அருட்பாசுரங்களாற் பெரிதும் துணை நின்றவர் என்பதைப் புலப் படுத்தவே 'நான் மறையின் றனித்துணையை' யென்றுங் கூறியருளினர். சம்பந்தப் பெருமான் முதலிய சமயகுரவரருளிய தேவாரத் திருப்பாசுரங்கள், தமிழ்மறையாக விளங்குகின்றன வாதலால், அபரஞானத்திற்கு ஒப்பற்ற துணையாகவுள்ளா ரென்று அப்பெருமானைக் குறிப்பிட்டது பெரிதும் போற்றத்

தக்கதே. பரஞானமாகிய மெய்யுணர்வின் வடிவாகவும், அபர ஞானமாகிய நூலறிவிற்குச் சிறந்த துணையாகவும் அப்பெருமான் காணப்பட்டாரென்று மரபு பிறழாது வரையறைப் படுத்துரைத்த நயம் அறிஞருள்ளத்தை மிகவும் இன்புறுத்துவதாகும். இங்ஙனமே இப்பெருமானைத் தோணிபுரத்தவர் தாமெதிர்கொண்டு துதிக்குங்கால், "கலைஞானத் தாழிய கடலே" எனவும், 'வளர்ஞானப் பொறையணி முகிலே' எனவும் இருதிறத்து ஞான வடிவமாகக்கொண்டு பாராட்டினர் என்று பிறிதோரிடத்தும் ஆசிரியர் புலப்படுத்தியுள்ளார். இங்ஙனம் சம்பந்தப் பெருமான் இவ் விரு ஞானங்கட்கும் எல்லையாக விளங்குதலைத் தெளிவுறுத்தற்கே மெய், மொழிகளின் தூய்மைபற்றித் தனித் தனியே செயப்படுபொருள் ஒரோ வொன்ருகவும், உள்ளத்தின் தூயவியல்புபற்றி அதற்கு மாத்திரம் செயப்படுபொருளிரண்டாகவும் வகைப்படுத்துரைத்தனர். ஈண்டு ஆசிரியரது நுண்மாணுழைபுலம் அறிஞருள்ளத்தைப் பெரிது மின்புறுத்துவதாகும்.

இனி, சம்பந்தப் பெருமான் திருமேனியின் ஒளியும் மழவிளங் குழவிப் பருவமும் பொலிந்து திகழ்தலைப் புலப்படுத்தற்கே, 'வானத்தின் மிசையன்றி மண்ணில் வளர் மதிக் கொழுந்தை' என்ருர். இஃதோரணியாகும். மதி வானத்திஞர்ந் தியங்குவது. இஞ்ஞானமதி மண்ணுலகிற் றிகழ்ந்தின்புறுத்துவது. ஈண்டு வளர் மதியென வினைத்தொகையாகக் கூறியதன் நுண்பொருள் ஆராயத் தக்கது. வளர்மதிக்குப் பதினறு கலைகள் நிரம்பியதும் மேல் வளர்ச்சியின்று. அது போலச் சம்பந்தப் பெருமான் திருவுடல் பதினறியாண்டு வளர்ச்சியுற்றுப் பின் பேரொளிப் பிழம்பாகிய இறை வடிவில் மறைந்தது. இவ்வுண்மை புலப்படுத்தற்கே 'வளர்மதி' யென்று கூறினர்போலும். இங்ஙனமே, கண்ணப்ப நாயனர் புராணத்திலும் "பான்மதி உவரி யீன்ருலென மகப் பயந்தபோது" என்று அவர் அவதாரத் தொடக்கத்தில் அன்புருவாகிய கண்ணப்பரைப் பான்மதியாகவும், அவர் தோன்றிய வேடர்

குலத்தை உவர்க் கடலாகவும் உவமித்துக் கூறினர். அதற்கேற்ப அந் நாயனுர்க்கு வீட்டுநிலை யெய்தும் தருணத்திற் பதினாருண்டு நிறைவுற்றது எனக் குறிப்பிடப்புக்க ஆசிரியர் "கலைவளர் திங்களேபோல், எண்ணிரண்டாண்டின் செவ்வி யெய்தினர்" என்று தெளிவுறுத்தருளினர். இத்தகைய இயைபையே திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் வரலாற்றினும் புலப்படுத்தாரெனக் கோடல் பொருந்துவதாகும். "கண்ணிறை கதிரே, கலைவளர் மதியே" எனப் பிறிதோரிடத்துக் குறிப்பிடுதலும் அறியத்தக்கது. ஒளி தீயினும் மணியினும் காணப்படினும், தீயொளி சுடுவதாக, மணியொளி குளிர்ந்திருத்தலையும், அங்ஙனமே ஞாயிற்றினொளி வெய்யதாக, திங்களொளி தண்ணிதாக, இருத்தலையு முணர்கின்ருேம். சம்பந்தப் பெருமான் திருமேனியிற் றிகழுமொளி தண்ணிதாதலையும், அவ்வொளியின் செழுமையும் மேன்மையும் கொழுந்து போற் காணப்படுதலையும் புலப்படுத்தற்கே 'மதிக் கொழுந்தை' என்று கூறினர்.

இனி, சம்பந்தப் பெருமான் மொழியின் றூயவியல்புபற்றிக் 'கானத்தி னெழுபிறப்பை' என்ருர். அவர் அவதாரப் பயன் கூறுமிடத்தும், பிறிதோரிடத்தும், முறையே "இசை முழுதும் மெய்யறிவும் இடங்கொள்ளும் நிலைபெருக" எனவும், "பண்ணியல் கதியே" எனவும் கூறியருளினர். அப்பெருமான் தம் மெய்யுணர்விற் கண்டநுபவித்த பொருள்களையெல்லாம் செழுந்தமிழ் மொழியிற் றேனினும் இனிய இசைப்பாடலிலியைத்து உளங் குளிர்ந்து பாடி, வண்டமிழ் செய்தவம் நிரம்பச் செய்தவராதலானும், அத்திருப் பாசுரப் பொருளெல்லாம் சிவபரம் பொருளையே பற்றினவாதலானும், "தேனக்க மலர்க்கொன்றைச் செஞ்சடையார் சீர்தொடுக்குங் கானத்தின் எழுபிறப்பை" யென்ருர். அப்பெருமானை, "நாளு மின்னிசையாற் றமிழ் பரப்பும் ஞானசம்பந்தன்" எனத் திருநாவலூரர் கூறிய அடைமொழிகளாலும், அவர் தமிழிசையிற் சிவபரம்பொருளைப் பாடுதலில் மிக்க விருப்பமுடையவரென்பதை உணரலாம். கானத்

தின் எழுபிறப்பாவது, இசைக்குரிய குரல், துத்தம் முதலியன வாம். இவற்றைச் 'ச. ரி. க. ம. ப. த. நி' என்று கூறுவர்—வடநூலார். பிறப்பு எழுவகைத்தாதலின் இசைக்கும் எழுபிறப் புக் கூறியது பொருத்தமே. இவ்வெழுவகைப் பிறப்பையுடைய இசை வடிவாகவும் அப்பெருமான் காணப்படுதலால், "கானத் தின் எழுபிறப்பை" யென்ருர். அக் கானமும் உலகியற் பொருள்பற்றி நிகழுமாயின் சிறந்ததாகா தென்னுங் கருத்தால் "செஞ்சடையார் சீர்தொடுக்கும் கான" மென விசேடித்துரைக் கப்பட்டது. இறைவன் "ஏழிசையாய் இசைப்பயனுய்" விளங்குமியல்பினராதலின் அப் புரமெரித்தார் திருமகனுராகிய சம்பந்தப் பெருமானுக்கும் அது பொருந்துவதாகும்.

இனி, மன, மொழி, மெய்களின் தூய நிலைபற்றி இங்ஙனம் கூறிய பொருள்களிற் பிறிதோரியைபும் நம்முள்ளத்தை யின் புறுத்துவதாகும். அஃதாவது, மன, மொழி, மெய்களாகிய மூன்றன் தூய்மைக்கும் ஞானமே வெளிப்படையாகவும், குறிப் பாகவுமியைந்து விளங்குதலாம். உளத்தூய்மை பற்றி "ஞானத் தின் றிருவுருவை நான் மறையின் தனித் துணையை" என வெளிப்படையாகக் கூறினர். உடற்றூய்மைபற்றி 'மதிக் கொழுந்தை' யெனக் குறிப்பிற்பெற வைத்தார். மதி கலைகளை யுடையதென்பதனுலும், கல்விக்கு உவமை கூறுங்கால் "திங்க ளன்ன கல்வியும்" என இதனையே ஆன்ருேர் எடுத்தாளுத லானும் குறிப்பிற் பெறப்பட்டதாம். 'கலைவளர் மதியே' யென முன்னர் எடுத்துக்காட்டியதும் ஈண்டியையுடைத்தாம். சீவகன், "கோண் மின்னுமின்போற் குளிர் மாமதித் தோற்ற" மொத் திருந்தான் என்று கூறிய சீவகசிந்தாமணிப் பாடற்குறிப்பில் "ஞாயிறு போல்வானைக் கலையைத் தோற்றுவிப்பதாக விருத்த லின் ஈண்டு மதியை உவமை கூறினர்" என்று நச்சினர்க் கினியர் கூறியதனுனும் இவ்வுண்மை புலனும். மூன்ருவதாகிய மொழித்தூய்மைபற்றிக் கூறிய விடத்தில் கானத்திற்குச் 'செஞ்சடையார் சீர்தொடுக்கும்' என்று அடை புணர்த்ததால் ஆண்டும் ஞானம் புலனுதல் நோக்கத்தக்கது.

இனி, இப்பாசுரத்தில் இரண்டாம் வேற்றுமைக்கு முடிக்குஞ் சொல்லாகவுள்ள 'கண்களிப்பக் கண்டார்கள்' என்பது வியப்பின்பாலதாகிய இன்பத்தை அளிப்பதாகும். இங்கே கூறப் பட்டனவெல்லாம் கண்களிப்பக் காண்டற்கியலாதனவாம். "ஞானத்தின் றிருவுருவும் நான்மறையின் தனித் துணையும்" பொறிகளாலறியப்படாத குணங்களாதலானும், மதி கட்புலனு லறியத்தக்க தாயினும், மண்ணில் வளர் மதிக் கொழுந்து, இல்பொருளாக நின்று காணப்படாத தொன்ருகலானும், "கானத்தின் எழுபிறப்பு" செவியுணர்விற் கன்றிக் கட்பொறிக் குப் புலனுவதொன்றன்மையானும், இம்மூன்றும் கண்ணுற் காணப்படாதனவாகவும், அவற்றைக் 'கண்களிப்பக் கண்டார் கள்' என்றது வியப்பின்பாலதாகும். காண்டற் கியலாப் பொருள்களைக் 'கண்களிப்பக் கண்டார்கள்' என்று கூறுதல் எவ்வாறு பொருந்துமெனின் கண்ட அதிகாரிகளின் ஞானமும் பத்தியும் இங்ஙனம் காண்டற்குக் கருவிகளாயினமையிற் பொருந்துமென்க. இஃது அவ்வியப்பின்பாலதாய் நின்று இன்பம் விளைவிப்பதாகும். புறக்காட்சிக்குப் புலனுகாத பொருள் கள், காணும் அதிகாரிகளின் சிறப்பியல்பாகிய அகக் காட்சிக்குப் புலனுமென்னும் உண்மையைக் கண்ணப்ப நாயனுர் புராணத்தி லுங் காணலாம். ஞானத்தின் றிருவுருவாகிய சம்பந்தப் பெருமான் அன்பின் றிருவுருவாகிய கண்ணப்ப நாயனுரின் திருவுருவத்தைத் தரிசித்த முறையைக் கூறுங்கால், மரபு பிறழா மல் அழகுற இவ்வுண்மை புலப்படுக்கப்பட்டுள்ளது. சம்பந்தப் பெருமான் முதலில் இறைவன் றிருவுருவத்தை வணங்கிப் பின்னர், கண்ணப்பர் திருவுருவத்தை வணங்கினுரென்று கூறும் பொழுது கண்ணப்பர் வணக்கம் இறைவணக்கத்தின் பின் னிகழ்ந்ததெனினும், "வீழ்ந்தெழுவார் கும்பிட்ட பயன் காண்பார் போல் மெய்வேடர் பெருமானைக்கண்டு வீழ்ந்தார்" என்று அதனை இறை வணக்கத்தின் பயனுகக் கூறியது, உணர்வார் உள்ளத்தைப் பெரிதும் கனிவிப்பதாகும். ஆண்டுக் கண்ணப்பர் வணக்கம் இறை வணக்கத்தின் பயனுதற்குக் காரணம் என்னுங்

கொல் என்றையுறுவாரைத் தெளிவிக்கும் முகமாக "உள்ளத் திற்றெளிகின்ற அன்பின் மெய்ம்மை உருவினையும் அவ்வன்பின் உள்ளே மன்னும், வெள்ளச் செஞ்சடைக்கற்றை நெற்றிச் செங்கண் விமலரையு முடன் கண்ட விருப்பம் பொங்கி........... வணங்குகின்ருர்" என்று கூறியருளினர். கண்ணப்பர் வடி வத்தை அன்பின் மெய்ம்மையுருவாகவும், "அன்பினில் விளைந்த வாரமுதே" என்று மணிவாசகனர் திருவாய் மலர்ந்தருளியபடி, அவ் அன்புருவத்தில் இறைவன் விளங்குதலையுங் கண்டார் என்ருர். இலிங்க உருவத்தினும் அன்புருவத்திற் காணப்படும் இறைவன் விளக்கம் சிறந்ததாகலின் இங்ஙனம் கூறப்பட்டது. கண்ணப்பர் வடிவத்தை அன்புருவமாகவும், அவ் அன்பிலே இறைவன் விளங்குதலையும், உள்ளுணர்வாற் காண்டற்குரிய தகுதி ஞானத்தின் றிருவுருவாகிய சம்பந்தப் பெருமான்பால் உள்ளதென்பது இந்நிகழ்ச்சியாற் புலனும். இங்ஙனமே, ஞானசம்பந்தப் பெருமானுடைய உள்ளம், உடல், மொழிகளின் றூயவியல்புபற்றி அவரை ஞானத்தின் றிருவுரு முதலியவாகக் காண்டற்குரிய தகுதி, பங்கயச் செல்வியாகிய பாண்டிமா தேவி யார்க்கும், அடியவர் தங்களைக் கண்டால் குணங்கொடு பணியும் குலச்சிறையார்க்கும் உளதாயிற்று என்பது போதரும்.

இத்துணை 'ஞானத்தின் றிருவுரு' என்பது பற்றி ஆராயு முகமாக அப் பொன் மொழியை முதற்கணுடையதாக அருண் மொழித் தேவரருளிய திருவிருத்தத்திற்கு ஒருவாறு நுண் பொருள் விளக்கம் கூறியதாகும்.

இதுகாறும் கூறியவாற்ருற் போந்த தொகைப் பொருள் வருமாறு :—

உலகத்துப் பொருள்களுள் ஞான முதலிய குணங்கள் உண்மை மாத்திரை உணர்த்திப் பிழம்புணர்த்தப் படாதன என்பதூஉம், தெய்வங்களுள்ளும், மக்களுள்ளுஞ் சிறந்த குணங்களான் மேம்பட்டாரை அக்குணவடிவாக வருணித்தல்

பெரும்புலவர் இயல்பென்பதூஉம், அந்நெறியினின்று வளம் பெறப் பாடிய சேக்கிழார், கம்பர், பாடல்களில் அப்பொருள் இன்னின்னபடியாகப் புலனுமென்பதூஉம், கண்ணப்ப நாயனுர் முடிந்த அன்பின் எல்லேக்கு இலக்காக விளங்குதல் நோக்கி, அவர் பலவிடத்தும், அன்பின் றிருவுருவாக வருணிக்கப்பட் டுள்ளார் என்பதூஉம், திருஞான சம்பந்தப் பெருமானே மங்கை யர்க்கரசியாரும், குலச்சிறை நாயனுரும் தரிசிக்குங்கால் அன்னுர் கட்புலனுக்குச் சம்பந்தர் ஞானத்தின் றிருவுரு முதலியவாகக் காணப்பட்டார் என்பதூஉம், அப் பொன்மொழியைச் சேக்கிழார் முதற்கண் அமைத்துப் பாடிய திருவிருத்தத்தில் அப் பெருமா னுடைய மனம், மெய், மொழிகளின் றூய வியல்புபற்றி மூன்று படியாக வருணித்துரைத்தனர் என்பதூஉம், முதலாவதாகிய உளத்தூய்மைபற்றி "ஞானத்தின் றிருவுரு" எனவும், "நான் மறையின் றனித்துணே" யெனவும் கூறினுரென்பதூஉம், அதற்கிரண்டு பொருள் கூறியது பரஞான, அபரஞான வகை பற்றி யென்பதூஉம், இரண்டாவதாகிய மெய்யின் மழவிளம் பருவங் குறித்து, 'மண்ணில்வளர் மதிக்கொழுந்து' என்று கூறினுரென்பதூஉம், மூன்ருவதாகிய மொழியின் றூயவியல்பு பற்றிக் 'கானத்தின் எழு பிறப்பு' என்று கூறினுரென்பதூஉம், இம்மூன்றன்கண்ணும் ஞான விளக்கமே வெளிப்படையினும், குறிப்பினும் பெறப்பட்டதென்பதூஉம், பிறவுமாம்.

சமண முனிவரின் தமிழ்த் தொண்டு

திரு. ஔவை. சு. துரைசாமி பிள்ளை அவர்கள்.

நம் தமிழ் மொழியின் இலக்கண இலக்கிய நெறியின் வளர்ச்சியினை வரலாற்று முறையால் ஆராய்கின்றவர், இவ் வளர்ச்சி குறித்துச் சமண முனிவர் செய்துள்ள தொண்டுகளைக் காணுதுபோக முடியாது. தமிழ் வளர்ச்சிக்கெனச் சிறந்த தொண்டு புரிந்த தமிழ் மக்களைவிடச் சமண முனிவரே தலை சிறந்து நிற்கின்றனர் என்று பலரும் கூறுகின்றனர். அவர் செய்த தொண்டினை ஒரு சிறிது ஆராயின், அவர் தொண்டு முற்றும் தம் சமய நெறியினைத் தமிழ்நாட்டில் நிலைபெறுத்தற்குச் செய்த சமயத் தொண்டாகவே தோன்றுகின்றமையின், அதனைப் புலப்படுக்கும் குறிப்பால் இக்கட்டுரை எழுதப்பெறுகின்றது.

க. சமண முனிவர் வரலாறு

சமண முனிவர் என்பவர் சைன சமய வொழுக்கத்தை மேற்கொண்டு, துறவிகளாய், நன்ஞானம், நற்காட்சி, நல் லொழுக்கம் சிறந்து, வினைத்தொடர்பு கெடுமாறு முயலும் சான்றோராவர். இது பண்டைக் காலத்தில் வட நாட்டில் தோன்றிய புதுச் சமயம் என்று சிலர் கூறுவர். சமயக் கலையில் வல்லுனராகிய இராதாகிருட்டினன் என்னும் பேராசிரியர், "இஃது இந்திய நாட்டிற்கே உரித்தாகிய வைதிக சமயத்தி லிருந்து புதிதாய்க் கிளைத்த சமயம்" என்கின்றார். இச் சமயம் வடநாட்டில் சைன சமயம் என்றும், தென்னாட்டில் சமண சமயம் எனவும் வழங்கப்பட்டது. சைனருள், இல்லறத்தோர் சிராவகர் என்றும், துறவு பூண்டு இன்பத்து விருப்பும், துன்பத்து வெறுப்பும் இலராய் இரண்டனையும் ஒப்ப மதித் தொழுகும் சான்றோர் சமணர் எனவும் கூறப்படுவர். இவர்கள், புத்த சமயத்தை நாடெங்கும் பரப்புதற்குரிய பெரு முயற்சியினைச்

செய்த பேரரசப் பெருந்தகையாகிய அசோக மன்னராலும் நன்கு மதிக்கப் பெற்றவர்கள். இச் சமணர்கள் நம் தமிழ் நாட்டிற் புகுந்து தம் சமய நெறியினைப் பரப்பியதனால், இவர்களது சமயமாகிய சைன சமயம் இவர்கள் பெயரால் சமண சமயம் என வழங்கப்படுவதாயிற்று.

உ. சமண முனிவர் வரவின்கண் தமிழ் இருந்த நிலைமை

தமிழ் நாட்டில், ஆதியில் தமிழ் மக்களே வாழ்ந்து வந்தனர்; அவர்கள்பால் தனித் தமிழே நிலவியிருந்தது. பின்னர், வட நாட்டு மக்கள் தமிழ் நாட்டிற் குடி புகுந்தனர். அவர் வழங்கிய வடமொழியும் அவரோடு போந்து தமிழ் நாட்டில் இடம் பெற்றது. வடவரும் தமிழரும் வாழ்க்கையில் ஒருங்கு இயைந்து உலவத் தொடங்கியதும், வடமொழியும் தமிழிடைக் கலந்து வழங்கப்பெறுவதாயிற்று. சமணர் தமிழ் நாட்டிற் புகுந்த காலத்துத் தமிழரிடை வடவர் வழக்கும், வடமொழி வழக்கும் நிலவியிருந்தன. தமிழ் மக்களின் மனப்பான்மையும், வடவர் வழக்கினையும், வடமொழி வழக்கினையும் மேற்கொண்டொழுகுதற்கண் பேரார்வமும், பேருக்கமும் கொண்டு இருந்தது.

நம் நாட்டிற்குப் புதியராய், புது வழக்கும், புது வொழுக்கும், புது மொழியும் உடையராய்ப் போந்த மேனாட்டு மக்களின் கூட்டுறவால், நம் நாட்டவர்க்கு அவர் மொழிவழக்கினும், நடையொழுக்கினும் வேட்கையும் விழைவும் பெருக, அதனால் நம் நாட்டு மொழி நிலை தாழ்வுற்றதன்றே? அங்ஙனமே, வடவர் கொணர்ந்த மொழி வழக்கினையும், நடையொழுக்கினையும் கண்ட தமிழர் அவற்றின்பால் எழுந்த வேட்கையால், தமிழ் வளர்ச்சியிற் கருத்தூன்றாது தாழ்ந்தனர். வடவரது வைதிக சமயக் கோட்பாடுகளை மேற்கொண்டனர். வடவரது வடமொழி உயர்ந்தோர்க்கல்லது உணர்த்தப்படாதென்னும் வடவர் வகுத்த முறையால், இக்காலத்து ஆங்கிலம்போலத் தமிழரிடம் முதலிடம் பெறுதாயிற்று. ஆனால், வடமொழியைத் தமிழொடு விரவிப்

பேசும் நெறியினை மட்டும் கைவிடாது பேணிவந்தனர். அதனால், வடசொல் விரவாத தனித் தமிழ் நூல்கள் அருகின; வடசொல் விரவிய நூல்கள் கூடிய அளவிற் பெருகின. இலக்கணங்களும் வட சொற்கள் தமிழொடு நடைபெற்று இயலுதற்கு இடம் வகுத்து அமைப்பவாயின. "வடசொற்கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ, எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லாகும்மே" என்று தொல்காப்பியம் கூறுவதாயிற்று.

இவ்வாறு வடவர் கூட்டுறவால், தமிழர் தம் தாய்மொழி வளர்ச்சிக்கண் ஊக்கம் குறைந்திருப்பதையும், வடமொழிக்கண் விருப்பும், வைதிக சமயக் கதைகளில் வேட்கையும் மிக்குற் றிருப்பதையும், சமண முனிவர் தெளிய வுணர்ந்தனர். தமிழர், வைதிக சமயப்பற்று மிகுந்து அதுபற்றிய கதைகளைக் கேட்டு, அவற்றிற்கு வேருக வரும் சமண சமயக் கருத்துக்களையும் கதை களையும் மேற்கொள்ளுதற்குத் தாழ்த்தனர். இவ்வாறு தம்பால் வேறுபட்டு நிற்கும் தமிழர் கூட்டுறவைப் பெறுதற்குரிய நெறி யில் சமண முனிவர் முயல்வாராயினர். தமிழர்க்கு வடநூற் கதைகளில் விருப்பு மிக்கிருந்தமையின், தாமும் வடநூற்களையும், வடநூல் மரபுகளையும் தமிழின்கட் கொணருமுகத்தால் தமிழர் ஆதரவைப் பெறலாயினர். இந் நெறிக்குப் பெருங் கருவியாக விளங்குவது இளஞ் சிருர்க்குக் கல்வி பயிற்றுவிக்கும் பெருந் தொண்டேயாகும் என்று உணர்ந்தனர். அதனல் தாம் தங்கி யிருந்த பள்ளிகளில் கூடங்கள் அமைத்து, அவற்றுள் இருந்து சிறுவர்க்குக் கல்விக் கொடை புரியலாயினர். அந்நாள் தொட்டே கல்வி பயிலும் இடங்கள் பள்ளிக்கூடங்கள் என வழங்கப் படுவவாயின.

௬. தமிழ்த் தொண்டு

சமண முனிவர்களின் தொண்டு தேவார காலத்துக்கு முன்னையதும், பின்னையதும் என இருவகைப்படும். தேவார காலத்தும், அதற்கு முன்னரும் இருந்த சமண முனிவர் பெருங்

கல்வியும், அறம் உரைக்கும் அமைதியும் நிரம்பித் துறவறமே சீரிதாக மேற்கொண்டு இருந்தனர். இவர்கள் நெறியினைக் கடிந்து வாதுபுரிந்த சைவப் பெரியோர்களான ஞானசம்பந்தர் முதலியோர் இவர்களின் பெருங் கல்வியினையும், அறவுரைகளையும் சுட்டி இருக்கின்றனர். "அமணரும் குண்டரும் சாக்கியரும் நயமுக உரையினர்", "ஓதியும் கேட்டும் உணர்வினையிலாதார் உள்கலாகாததோர் இயல்பினையுடையார்" என்றும், இவர்கள், அறம் உரைத்த பெருமையினை, "பாடுடைக் குண்டர் சாக்கியர் சமணர் பயில்தரும் அறவுரை", "அறங்காட்டும் அமணரும் சாக்கியரும்", "கடுமலி உடலுடை அமணரும் கஞ்சியுண் சாக்கியரும், இடும் அறவுரை" என ஞானசம்பந்தப் பெருமான் கூறியருளியிருக்கின்றார். இவற்றால், தேவார காலத்திற்கு முன்னர் இருந்த சமண முனிவர் தம் சமய அறங்களை மக்களுக்கு உணர்த்துவதே தமது கடனாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பது தெளிய விளங்குகிறது. அக்காலத்திற்கு முன்னர் இருந்த தமிழ் நூல்களை நோக்கின், அவற்றுட் சமண முனிவர் செய்தன வாகக் காணப்படுவன யாவும் அறநூல்களேயாக இருக்கின்றன. நாலடியார், அறநெறிச்சாரம், சிறுபஞ்சமூலம் முதலிய பலவும் அறம் கூறுவனவேயாகும்.

அக்காலத்தே அவர்கள், வரலாறு கூறும் தமிழ் இலக்கியங்கள் மிகச் செய்திலர்; ஒன்றிரண்டு செய்தாராயினும் அவை தமிழ்வளங் கெழுமியவாய்த் தமிழர் மனத்தைக் கவ்வுவனவாய் இல்லை. அவர்கள் உலக வாழ்க்கையில் வெறுப்பும், துறவு நெறியில் விருப்பும் மிக்கு இருந்தமையின் தமிழர் வாழ்க்கையில் நிலவிய அகப்பொருள் நலங்களும், புறப்பொருள் துறைகளும் நெடுநாள்காறும் அவர்கள் மனத்தில் இடம்பெற்று, அவர்கள் அறிவை ஏவல்கொள்ளவில்லை. அதனால், அவர்கள் தமிழ் மொழியின் இலக்கணத் துறையிற் புகுந்து, அதன் பகுதிகளுள் ஒன்றாகிய செய்யுளியலில் பெருந்தொண்டு புரிவாராயினர்.

கற்றவர் கல்லாதவர் என்ற இருதிறத்தார்க்கும் அறவுரை வழங்குமிடத்தும் உரையும் பாட்டுமே மிக வேண்டற்பாலன. இவற்றுள் முன்னதைவிடப் பின்னையதே கல்லாதவரையும் எளிதிற் பிணிக்கும் வாய்ப்புடையதாகும். ஆகவே, அதற்குரிய செய்யுளியலில் பெரும்பாடுபட்டுப் பல புதுநெறிகளையும் இயல்களையும் காண்பாராயினர். யாப்பருங்கல விருத்தியுரையிற் காட்டப்பெற்றுள்ள செய்யுளியல் நூல்களுட் பல, சமண முனிவராற் செய்யப்பெற்றிருப்பதற்கு இதுவே காரணமாகும். இசைநூலும் நாடக நூலும் காமம் பயக்கும் சிறுமையுடையவை என்பது அம்முனிவர்களின் கருத்து. அதனல் அத்துறையை நெகிழ்ப்பதோடு அவ்விசை, நாடகங்களில் பற்றுண்டாகாமையும் வளர்த்து வந்தனர். தமிழர் தாமும், தம் தமிழையே மறந்து, வடநூற் கதைகளிலும், வடவர் வழக்க வொழுக்கங்களிலும் வேட்கை மீதூர்ந்து நின்றமையின், அவை பேணற்பாடின்றி இறந்தன.

தொல்காப்பிய நூலுட் காணப்படாத பாட்டினங்கள் இவர்கள் செய்த செய்யுளியல்களிற் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு பழைய தமிழ் நெறிகளைப் புதுநெறியிற் கொணர்தற்கு முயன்று பெருந்தொண்டு புரிந்த இப் பெரியோர்கள் இசை, நாடகங்களிலும் தம் கருத்தைச் செலுத்தியிருப்பின், நம் தமிழ் மொழியில் எத்துணையோ இசை நூல்களும் நாடக நூல்களும் தோன்றியிருக்குமே! இசை நூல்களுட் சில இவர்களால் இயற்றப்பட்டன என்று சிலர் கூறுகின்றனர். ஆனல், அதனை உண்மையெனத் துணிதற்குரிய சான்றுகள் கிடைத்தில.

தொடக்கத்தில் தம் சமய நெறிகளை மக்கட்கு உரைப்பதே பொருளாகக்கொண்டு தமிழ் நாடெங்கும் திரிந்து சமண் பள்ளிகளையும், சமண் பாழிகளையும் இவர்கள் நிறுவி வந்தனர். அவை யாவும் அறநிலையங்களாக இருந்தனவேயன்றி, அறிவுச் சுடர் வழங்கும் தமிழ் நூல் நிலையங்களாக இல்லாமையால், தேவாரப் பெரியோர்கள் காலத்தில், இவரது தொண்டு இவர்

கட்குப் போதிய அரண் செய்யாதாயிற்று. சமயப்போர் நிகழ்ச்சிகளில், இவர்கட்குப் போதிய படையாகக் கூடிய தமிழ் நூல்கள் இல்லை. அதனால் இவர்கள் எளிதில் வெல்லப் பெற்றனர். தமிழிலக்கணங்களாக, இவர்கள் செய்த அவிநயம், இந்திர காளீயம், பரிமாணம் முதலிய, சமய நூல்களாகவோ சமய அற நூல்களாகவோ பயன்படவில்லை.

தேவார காலத்தில் இச் சமண முனிவர்களுக் குண்டாகிய தோல்வி இவர்கட்குப் பிற்காலத்தில் அழியாப் புகழைப் பயப்பதாயிற்று. இவர்கட்குத் தம் தொண்டில் இருந்த குறைபாடுகள் நன்கு புலனாயின. தமிழர் கூட்டத்தில் நிலவிய சமய நூல்களைப் பயின்று, அவற்றைப்போல இலக்கியங்களையும், சிறு நூல்களையும் செய்யத் தொடங்கினர். இளஞ்சிறார் முதல் பெரியோர் ஈறாகப் பலர்க்கும் பயன்படத்தக்க தமிழ் நூல்களை இயற்றத் தலைப்பட்டனர். தமிழ்த் தொண்டினைத் தம் சமயத் தொண்டிற்குக் கருவியாகக் கொள்ளும் கருத்தினராகலின், இளைஞர்க்கென இயற்றிய சின்னூல்களிலுந் தம் சமயக் கருத்துக்களைப் புகுத்துமிடமறிந்து புகுத்தித் தம் கருத்து முற்ற நினைந்தனர்.

சிறுவர் கற்கும் கணக்கியல் வாய்பாடுகளில், தம் சமயக் கருத்தை நுழைத்தற்கு இடமில்லாமையால், அவற்றிற்குக் காப்புச் செய்யுள் யாத்து, அதன்கண் சமய வுணர்வைப் புகட்டினர். "வன்மதி முக்குடை யான்மல ரடிதொழ, நெல்லணி லக்கம் நெஞ்சினில் வருமே" என்பது நெல்லிலக்க வாய்பாடு. "அருகனை அமலனை அசலனை யடிதொழ, சிறுகுழி முப்பதும் சிந்தையில் வருமே" என்பது சிறுகுழி வாய்பாடு. இவ்வாறு கல்வி பயின்று வரும் சிறுவர்கட்குத் தமிழ் நூல்களைக் கற்பித்தற்குத் தோற்றுவாயாக நிகண்டுகள் செய்யத் தொடங்கினர். இவர் காலத்துக்கு முன்பிருந்தவை நூற்பா வடிவில் பெருநூல்களாக இருந்தன. அவை, இசையொடு விரவி, புதுப்பாவினத்திற் செய்யப்படின் கற்பார்க்கு ஊக்கம் மிகும் என்று கருதினர். அதனால் அவர்கள் சூடாமணி நிகண்டு முதலிய நூல்களைச்

செய்தனர். இதன்கண்ணும் தம் சமயக் கருத்துக்களை வேண்டு மிடங்களிற் காட்டியிருக்கின்றனர். காப்புச் செய்யுள், "முடிவில் இன்பத்து மூவா முதல்வனைப் போற்றி"ச் செய்தது உலகறிந் தது. பகவன் என்னும் சொல்லுக்குப் பொருள் கூறுமிடத்து, "பகவனே ஈசன் மாயோன் பங்கயன் சினனே புத்தன்" எனத் தொகுத்துரைத்தனர். பன்னிரண்டாவது தொகுதிக்கண், "சொல்வகை எழுத்தெண் ணெல்லாம் தொல்லைநாள் எல்லை யாக, நல்வகை யாக்கும் பிண்டி நான்முகன் நாளும் தீமை, வெல்வினை தொடங்கச்செய்து வீடருள்வோன் தாள் போற்றி"ச் செய்கின்றார். பின்னர், நானிலங்கள், நால்வகையங்கங்களை விரித்துக் கூறலுறுவார், இடையே, சமண் சமயக் கருத்தாகிய நாற்கதி வகையினை நுழைத்து, "நாற்கதி உம்பர் மக்கள் சொல்லிய விலங்கினோடு நரகர்" எனக் கூறினர். இவ்வாறே சைவர்கள் கூறும், சிவனுக்குரிய எண்வகைக் குணங்களைக் கூறுமிடத்து, அருகனுக்குரிய எண்வகைக் குணமும், இறைவ னுக்கு ஆகாவெனத் தம் சமய நூல்கள் விலக்கிய எண்வகைக் குற்றங்களையும் கூறியிருக்கின்றனர்.

தமிழ் நாட்டில் நிலவிய தொல்காப்பியம் மிக விரிந்து பரந்த நூலாய்க் கிடந்தமையின், அதனைச் சிறுவர்கள் எளிதில் கற்றற்குரிய நிலையில் சின்னூலும் நன்னூலும் இயற்றியிருக் கின்றனர். சின்னூல் செய்த குணவீர பண்டிதர் என்னும் பெரியார் வடநூன் மரபுகளை ஒரு சிறிதே தழுவி, தம் சமயப் பொருட்குரிய வணக்கங் கூறிச் செல்லுகின்றார். நன்னூல் செய்த பவணந்தி முனிவர் சுருங்கிய சிலவாய சொற்களால் மிக அழகியதாக இதனைச் செய்துள்ளார். இதன்கண், இவர் தம் சமயக் கருத்தைக் காப்புச் செய்யுளிற் காட்டியதோடு நில்லாது, எழுத்தின் இலக்கணத்திலும் புகுத்தியிருக்கின்றார். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் "எழுத்தெனப்படுப அகரமுதல் னகர விறுவாய் முப்பஃதென்ப" எனத் தொடங்கினரேயன்றி, எழுத்தாவது இஃது என இலக்கணங் கூறிற்றிலர். அவ்விலக் கணங் கூறப்புகுந்த பவணந்தியார், "மொழிமுதற் காரணமாம்

அணுத்திரள் ஒலி எழுத்து" என்று மொழிகின்றார். இதன் கண் "அணுத்திரள் ஒலி" என்றது சமண் சமயக் கருத்து இதனையே எழுத்துக்களின் பிறப்புக் கூறுமிடத்தும், "நிறை யுயிர் முயற்சியின் உள்வளி துரப்ப எழும் **அணுத்திரள்**" எனச் சிறுவர் மனத்தில் நன்குபதியக் கூறியிருக்கின்றார். இத்துறைக் கண் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், "அகத்தெழு வளியிசை அரில்தப நாடி, அளபிற்கோடல் அந்தணர் மறைத்தே; அஃதிவண் நுவலாது எழுந்து புறத்திசைக்கும், மெய்தெரி வளியிசை அளவு நுவன்றிசினே" என்றே கூறினர். தொல் காப்பியர் கூறியதனையே அவிநயனாரும், குணவீரபண்டிதரும், புத்தமித்திரனாரும் கூறினர். இதனாலும் பிற்காலச் சமண முனிவர்களின் கருத்துத் தம் தமிழ்த் தொண்டு சமயத் தொண் டிற்குக் கருவியாதல் வேண்டும் என்பது தெளிவாகும். இதனை யறிந்தே இலக்கண விளக்கம் இயற்றிய **வைத்தியநாத** தேசிகர், "மொழிக் காரணமாம் நாதகாரியவொலி எழுத்து" எனக் கூறினாராதல் வேண்டும்.

இனி, இவர்கள் செய்தருளிய இலக்கியங்கள் சிற்றிலக்கியம், பேரிலக்கியம் என இருவகைப்படும். இவற்றுள், சிற்றிலக்கி யங்கள் பலவும் அந்தாதி, கலம்பகம் முதலாகப் பலதிறப்படும். அவை யாவும் சமயப் பொருள்களையும், சமண் சமயச் சான்றோர் களையும் புகழ்ந்து பாடும் சின்னூல்களாகும். திருக்கலம்பகம், திருநூற்றந்தாதி முதலியவை சமண் சமயத்தினர் பெரிதும் போற்றிப் படிக்கும் தீவிய செந்தமிழ் நூல்கள். நரிவிருத்தம் போலும் கதைச் செய்யுள் நூல்களும், மேருமந்தர புராணம், யசோதர காவியம் போல்வனவும் சமண் சமயப் பொருள்களை யும் வரலாறுகளையும் விளக்கும் நற்றமிழ் நூல்கள்.

சிந்தாமணி முதலாகக் கூறப்படும் பெருங்காப்பியங்களும் சூளாமணி முதலாகக் கூறப்படும் சிறு காப்பியங்களும் தமிழ் மொழிக்குப் பொதுவாக வைத்துக் கூறப்படுவன. சிறு

காப்பியமைந்தனுள், மேலே காட்டிய யசோதர காவியமும் ஒன்றெனக் கூறப்படும்.

சிறுகாப்பியமைந்தும் தமிழ்மொழிக்குரிய பொதுக்காப்பியங்களாகக் கருதப்படும் செந்தமிழ் நலம் சிறந்தவையாயினும், இவை யாவும் சமண் சமயக் கருத்துக்களையே முற்றும் கூறிச் செல்கின்றன. இவற்றுள் சூளாமணி என்பது தலையாயது. இதனை இயற்றிய பெரியார் தோலாமொழித் தேவர். இவர் பெயரும், சீவக சிந்தாமணி செய்த திருத்தக்க தேவர் பெயரும் இயற்பெயரல்ல என்று கருதுகிறேன். இவர்களைப்போலத் தமிழ்த் தொண்டு புரிந்த சமண முனிவர் பெயரெல்லாம் வடமொழிப் பெயராகவே இருக்கின்றன. குணவீரபண்டிதர், அமுதசாகரர், மண்டலபுருடர், வாமதேவர் என்பன பலவும் வடமொழிப் பெயர்களே. ஆகவே, இவர்கள் தமிழ் நூல் பயின்று, தமிழ் வேட்கை மிகுந்து, தமிழர்போலத் தாமும் தமிழராகவே இயைந்து நிற்கும் தமிழ் நல மிகுதியால், தம்மைத் தமிழ்ப் பெயரால் திருத்தக்க தேவர், தோலாமொழித் தேவர் என்பவராகக் கூறினராதல் வேண்டும். இவர்கட்குப் பலவாண்டு கட்குப் பிற்போந்த கான்ஸ்டான்டினஸ் பெஸ்ச்சி என்பாரும், தமிழ்த் தொண்டுபுரியும் சால்பு எய்தியவழித் தம்மை வீரமா முனிவர் எனக் கூறிக்கொண்டது, என் கருத்திற்கு ஆதரவு தருகின்றது. இவ் வீரமாமுனிவரும் தேம்பாவணி என்னும் காவியமும், தொன்னூல் என்னும் இலக்கணமும் பிறவும் செய்து தமிழ்த் தொண்டு புரிந்திருக்கின்ருர். சீவக சிந்தாமணி யென்பது பெருங்காப்பிய மைந்தனுள் தலையாயது. ஏனை நான்கனுள் சிலப்பதிகாரத்தை இளங்கோவடிகள் என்னும் சைவரும், மணிமேகலையைச் சீத்தலைச் சாத்தனர் என்னும் தமிழரும் எழுதினர். ஏனை இரண்டும் இறந்துவிட்டன. இவற்றுள் மணிமேகலை புத்த சமயக் கருத்துக்களைத் தன்பாற் கொண்டது. சிலப்பதிகாரத்தும் சமண் சமயக் கருத்துக்கள் காணப்படும். ஆயினும் சமயத் தொண்டிற்கும் தமிழ்த் தொண்

டிற்கும் ஒத்த இலக்கியமாய் விளங்குவது சீவகசிந்தாமணியே யாகும்.

சூளாமணி, சமண் சமயத்தவரும் ஏனைச் சமயத்தவரும் ஒப்பப் போற்றும் தகுதியுடையதாய் இருக்கிறது. இதனை எழுதிய ஆசிரியர், தமிழ் நாட்டில் நிலவிய புறச்சமயப் பொருள் களையும் சமயப் பொருளையும் கற்று, தம் சமய நூல்களிலும், புறச்சமய நூல்களிலும் ஒத்தவாய் உள்ள கதைப் பகுதிகளைக் கண்டு, அவற்றைத் தமிழ் மக்கட்கு உணர்த்தி அவர் தம் ஆதரவு பெறுவதை நாடிய நல்லறிஞராவர். இதனால், இவர் எழுதிய இந்நூல் இன்றுகாறும் நன்கு போற்றப் பெற்று வருகிறது. சீவகசிந்தாமணியும் இப்பெற்றித்தாய்ச் சைவர் ஒருவரால் உரைகாணவும் பெற்றிருக்கிறது.

தோலாமொழித் தேவர் எழுதிய சூளாமணியின்கண், திவிட்டன், விசயன் என்ற இரண்டு அரச குமாரர்கள் வரலாறு கூறப்படுகிறது. இவர்கள் வரலாறு வைதிக சமயநூற் கதை களுள் வரும் வரலாற்றைப் பெரிதும் ஒத்திருக்கிறது. இடை யிடையே சமண் சமயக் கருத்து விரவி நிற்கிறது. எனினும், சிந்தாமணிபோல, வைதிக சமயநெறி நிற்பவரும் விரும்பத் தக்க அத்துணை உவமநலம் உடையதன்று என்றே கூற வேண்டும்.

கண்ணன் கடல்வண்ணன் என்றும், பலராமன் வளை வண்ணன் என்றும் தமிழ் நூல்கள் கூறும். "பால்நிற உருவிற் பனைக் கொடியோனும், நீல்நிற உருவின் நேமியோனும் என்றிரு பெருந்தெய்வமும் உடனின்றுங்கு" (புறம் ருஅ) என வரும் திவிட்டனைக் கண்ட மகளிர், "கடலொளி மணிவணன் கனவினில் வந்தெமது, உடலகம் வெறுவிதாய் உள்ளம் வவ்வினன்" (குமார ௧௨) என்றும், விசயனைக் கண்டவர் "வார்வளை வண்ணன் எம் மனத்துளான் பிறர், ஏர்வளர் நெடுங் கணக்கு இலக்கமல்லனல்" (௧௩) என்றும் கூறினர் என்பர். இதனல் நிறமொத்தல் கூறியவாறும்.

கண்ணன் கஞ்சன் விடுத்த குவலயாபீடத்தை அடர்த்தான்; திவிட்டன் அச்சுவகண்டன் விடுத்த சிங்கத்தை வாய் பிளந்தான். கண்ணன் பெருகி வந்த மழையைத் தடுப்பது குறித்துக் குன்றினை யெடுத்துக் குடையாகப் பிடித்தான்; திவிட்டனும் புலவர் ஓதிய வரலாற்றிற்கேற்பக் கொடிமாசிலை என்னும் குன்றத்தை யெடுத்துப் புகழ் நிறுவினான்.

"எரிமணி கடகக்கை இரண்டு மூன்றியப்
பெருமணி நிலம்பில மாகக் கீழ்நுழைத்
தருமணி நெடுவரை யதனை ஏந்தினான்
திருமணி நெடுமுடிச் செல்வன் என்பவே" (அரசு ௩௱௮௰௨)

எனச் சூளாமணி கூறுகிறது.

கண்ணன் பின்னைப் பிராட்டியை மணந்தான்; திவிட்டன் சுயம்பிரபை என்னும் வித்தியாதர மகளை மணந்தான். கண்ணன் சிசுபாலனை ஆழி யெறிந்து வென்றான்; திவிட்டன் அயக்கிரீவனை ஆழி யெறிந்து வென்றான். இவ்வாறு திவிட்டன் செயல் பலவும் கண்ணன் செயல்களோடு ஒத்திருத்தலை,

"கோடி சிலையெடுத்தான் கோளரிமா வாய்போழ்ந்தான்
ஆடியல் யானை அயக்கிரீ வனைஅடித்தான்
வீடின் மணியருவி வெண்மலையும் கைப்பிடித்தான்
வாடலில் பூங்கண்ணி மாமேக வண்ணனே"

"வலம்புரி வாய் வைத்தான் வார்சிலைக் கொண்டான்,
சலம்புரி சண்டை தலைப்பணிப்புக் கண்டான்,
பொலம்புரி தாமரையாள் பொன்னாகம் தோய்ந்தான்,
கலம்புரி வண்டடக்கைக் கார்மேக வண்ணனே" (சுயம் ௱௭,௮)

என்ற பாட்டுக்களால் இனிது காணலாம்.

இனி, இப்பெரியோர்களுள் திருத்தக்கதேவர் ஏனையோரைக் காட்டிலும் உலகியலில் மிக்க தேர்ச்சியுடையவராக விளங்கியிருக்கிறார். தமிழ் நாட்டில் தாம் பரப்பக் கருதும் சமயப்

பொருள் குறித்த இந்த நூல், தமிழ் நாட்டில் பரவியிருக்கும் சமயப் பொருளைப் புறங்கூறுவதாயிருப்பினும், தம் சமயப் பொருளையே நிரல்படக் கூறுவதாயிருப்பினும், தமிழர்களால் ஆதரிக்கப்படுவது இல்லையாம் என்பதை நன்கு உணர்ந்திருந் தனர். அம் மதி நுட்பத்தால், தமிழ் நாட்டிற் பயின்றிருந்த வைதிக சமயக் கதை நிகழ்ச்சிகளை இந்நூற்கண் உவமமுகத்தாற் பயில வழங்கியுள்ளார். அதனல் இந்நூல் சமயக் கொள்கை யால் வேறுபட்ட தமிழர் பலராலும் ஆதரிக்கப்பெற்ற தென்பது நாட்டில் வழங்கும் கதைகளால் நாம் அறிகின்ருேம். இவ்வியல் பினைக் கடைப்பிடியாமையாற்ருன், தேம்பாவணி, சீருப்புராணம் முதலியன தமிழரிடையே நன்கு வழங்காதிருக்கின்றன போலும். இவ்வியல்பினை மூன்று இயல்களாற் காட்டி இக்கட்டுரையை முடிக்கின்ருேம்.

தேவர் காலத்தே, தமிழர் தேவர்கள் இமையா நாட்டம் உடையரென்றும், அவர்கட்கும் அசுரர்கட்கும் பகைமையிருந்து வந்ததென்றும், அதனல் தேவர்கள் அடிக்கடி துன்புற்றன ரென்றும், தேவர்கள் திருமாலின் உதவியால் கடல் கடைந்து இனிய அமுதம் பெற்று மகிழ்ந்தனரென்றும் கேட்டிருந்தனர். அந் நிகழ்ச்சிகளைத் திருத்தக்க தேவர் தாம் சமயத் தொண்டு குறித்துப் பாடிய சீவகசிந்தாமணியின்கண் குறித்திருக்கின்ருர். கட்டியங்காரன் சச்சந்தனைக் கொல்லக் கருதி அமைச்சரோடு சூழ்ந்த காலத்தில் அமைச்சருள் தருமதத்தன் என்பான் கூற் றில் வைத்து, "இறங்கு கண் ணிமையார் விழித்தே யிருந்து, அறங்கள் வவ்வ அதன்புறம் காக்கலார்" (உ௱சஂஅ) என்றும், தேவர்கள் கடல் கடைந்து அமுதுபெற்ற செய்தியை, பதுமுகன் கோவிந்தையை மணந்து கூடிக் கூறும் நயப்புரையில், "தீம்பாற் கடலைத் திரைபொங்கக் கடைந்து தேவர், தாம்பாற் படுத்த அமுதோ" என்றும், அக்கடல் நாகம் கயிருகக்கொண்டு கடையப் பட்டதென்பதை சீவகன் காந்தருவதத்தையை மணந்தகாலை யில், கட்டியங்காரனது ஏவலால், அச்சீவகனை எதிர்த்த வேந்தர்

அவனால் அலைப்புண்ட செய்தியை விளக்குதற்கு உவமையாக நிறுத்தி, "அருவரை நாகஞ்சுற்றி ஆழியான் கடையவன்று, கருவரை குடையப்பட்ட கடலெனக் கலங்கி வேந்தர்........... உடையலுற்றார்" (அாயஉ) என்று கூறுகின்றார்.

இரண்டாவதாக, முருகன் தாமரைப்பூவில் தோன்றியவன் என்றும், அவன் மலைநாட்டுக்குரிய கடவுள் என்றும், அவன் ஏந்திய வேல் வலிசிறந்தது என்றும், அவன் ஆடவரிற் பேராற்றலிலும் பேரழகிலும் மேம்பட்டவன் என்றும் தமிழர் சமயவுலகு கூறிப் பாராட்டி வந்தது. இச் செயல்களைத் திருத்தக்க தேவர், "பூவினுட் பிறந்த தோன்றல் புண்ணியன்" (நாயசூ) என்றும், "தாமரை அமரர் மேவரத் தோன்றிய அண்ணல்" (சூாகூயச) என்றும், "மணங்கொள் பூமிசை மைவரை மைந்தனே" (கூநாயக) என்றும், "அமருள் ஆனது, ஒக்கிய முருகன் எஃகம் ஓரிரண்டனைகண்ணாள்" (கூஉாகூயக) என்றும், "செம்பொற் கடம்பன் செவ்வேலும்" (கூசூாசூயச) என்றும், "கதம்பனே முருகன் வேற்போர்" (கூசூாஅயக) என்றும், "திருவரை மார்பன் திண்தேர் மஞ்ஞையே முருகன்தான்" (அாயஉ) என்றும், "வள்ளல் மாத் தடிந்தான்அன்ன மாண்பினான்" (கூஉயகூ) என்றும், "முந்து சூர்தடிந்த முருகன் நம்பி என்பார்" (உகூருாசயஅ) என்றும், இவை போலப் பிறவாறும் கூறிச் சிறப்பித்திருக்கின்றார். இவற்றை இடங்கூறி விளக்கலுறின் கட்டுரை விரியும்.

இனி, சிவபெருமானைக் கூறுமிடத்துப் "போகமீன்ற புண்ணியன்" (நாசூஉ) என்றும், "காரியுண்டிக் கடவுள்" (சூாஎய) என்றும், "அறவாழி யண்ணல்" என்றும், பிறவும் கூறியும் பாராட்டுவர். பரமன் கண்ணுதலால் காமனைக் காய்ந்த செய்தி "கண்ணுதற் கடவுள் சீறக் கனலெரிப்பட்ட காமன்" (கூசூாயக) என்பதனாலும், புரமெரித்த வரலாற்றினை, "கடிமதில் மூன்றுமெய்த கடவுள்" (கூஅயஎ) என்பதனாலும், "கணையெரி யழலம் பெய்த கண்ணுதல் மூர்த்தி யொத்தான்"

(உ௲உ௱௪௰௧) என்பதனுலும், மங்கை பங்கினனுய் நிற்கும் நிலையினை, "பிறையணி யண்ணல் கொண்ட பெண்ணெருர்பால் கொண்ட தொத்தார்" (உ௲௩௱௩௰௭) என்பதனுலும் பிறவற்ரு லும் புகழ்ந்துள்ளார்.

இனி, திருமால், பரமன் புரமெரித்த காலத்தில் அம்பாயின செய்தியை, "போகமீன்ற புண்ணிய னெய்த கணையேபோல், மாகமீன்ற மாமதி யன்னுன் வளர்கின்ருன்" (௩௱௬௰௯) என்றும், அவற்குக் கருடப்புள் ஊர்தி யென்பதை, "ஆழியான் ஊர்திப் புள்" (௬௱௪௰௧) என்றும், அவன் சக்கரப்படையுடையன் என்பதனை இதனுலும் பெறவைத்தும், திருமால் கண்ணனுய்த் தோன்றிய காலத்து, பாரதப் போரில் சங்கோசை எழுப்பிய செய்தியை, "செங்கண்மால் தெழிக்கப்பட்ட வலம்புரித் துருவங் கொண்ட, சங்கம்" (அ௱௰௯) என்றும், கண்ணனைக் கோறற்குப் போந்த குவலயாபீடமென்ற யானையை அவன் அடர்த்த நிகழ்ச்சியினை, "மல்லல் நீர்மணி வண்ணனைப் பண்டொர்நாள், கொல்ல வோடிய குஞ்சரம் போன்றதச், செல்வன் போன்றனன் சீவகன்" (௲அ௰௬) என்றும், திருமால் இராமனுகிய காலத்து, அவன் மராமர மேழும் எய்த வில் வன்மையை, "மராமர மேழும் எய்த வாங்குவில் தடக்கை வல்வில், இராமனை வல்லன் என்பது இசையலாற் கண்டதில்லை" (௩௲௯௱௪௰௩) என உவமித்தும் மகிழ்கின்ருர்.

மேலும், ஈண்டுக் கூறிய சிவபெருமானும், திருமாலும், தாம் பரவும் அருகமூர்த்தியே எனவும், அவ்விருவரையும் பரவுவோர், அருகனைப் பரவுதல் வேண்டும் என்பார்,

"மலரேந்து சேவடிய மாலென்ப மாலால்
அலரேந்தி அஞ்சலி செய் தஞ்சப் படுவார்
அலரேந்தி அஞ்சலி செய் தஞ்சப் படுமேல்
இலரே மலரெனினும் ஏத்தாவா றென்னே

" களிசேர் கணையுடைய காமனையும் காய்ந்த
அளிசேர் அறவாழி அண்ணல் இவனென்பர்,
அளிசேர் அறவாழி அண்ணல் இவனேல்,
விளியாக் குணத்துதி நாம் வித்தாவா றென்னே "
(சூகாயஎ-யஅ)

என்று மொழிந்திருக்கின்ருர்.

இனி, இவர் காட்டி மகிழ்விக்கும் தமிழ்நூற் சொல்லாட்சிகளும், தமிழர் வழக்கவொழுக்கங்களும் ஈண்டு எடுத்துக் காட்டலுறின், இஃதோர் பெரும் பரப்பினதாகும். இவ்வாறு, தம் சமயப் பொருளை முற்ற விரித்துரைக்கும் பெருங்காப்பியம் பாடத் தொடங்கியவர், அதனைத் தமிழ் நாட்டவர் பெரிதும் விரும்பியேற்றுப் பேணத்தக்க விரகு அறிந்து அமைத்த அமைதி, அவரது தமிழ் மாண்புலமையினை நன்கு விளக்குகின்றது. மேலும், இவர் காட்டிய நெறியினை இவர்க்குப் பின் வந்தோர் கடைப்பிடித்திருப்பரேல், சமயப் பூசல்களும், பிற தீமைகளும் உளவாதற் கேதுவில்லையாகியிருக்கும்.

இது காறும் கூறியவாற்ருல், சமணமுனிவர் சைன சமயத்துச் சான்ருேர் என்பதும், அவர்கள் நம் தமிழ் நாட்டில் தம் சமய நெறியை உணர்த்தப் புகுந்தபோது, தமிழர், இப்பெரியார்கட்குப் பல ஆண்டுகள் முன்பே வந்த வடவர் கூட்டுறவால் தம் தமிழ்ச்சமய நெறி மறந்து, வடவர் சமயக் கொள்கையிலும், வடநூன் மரபுகளிலும் வேட்கையுற்றுத் தம் தமிழ் வளர்ச்சியைக் கருதாது நின்றனர் என்பதும், ஆயினும் சமண முனிவர்கள் தேவார காலம் வரையில் தமிழ்த் தொண்டு புரிதற்கண் ஊக்கங் கொள்ளாதிருந்தனர் என்பதும், பின்பு அக்காலத்து வாதங்களில் தோல்வியுற்றதன் பயனல், தமிழ்த் தொண்டு புரியத் தொடங்கி, சின்னூல்களும் பெருநூல்களும் செய்தனர் என்பதும், இலக்கணங்களின் சில புதுநெறிக் கருத்துக்களைப் புகுத்தியும், தாம் செய்த நூல்களுள் வேண்டுமிடங்களில் தம் சமயக் கருத்துக்களை நுழைத்தும் சமயத் தொண்டு விரித்தனர்

என்பதும், அதுவே நம் தமிழுக்குப் பெருந் தொண்டாயிற் றென்பதும் பிறவுமாகும். இந்நெறியைக் கைப்பற்றியே பின் வந்த கிறிஸ்தவப் பெரியார்களும் தமிழ்த் தொண்டு புரிந்தனர். இக்காலத்து ஏனைச் சமயத்தவர்களும் இம்முறையை மேற்கொள் வார்களாயின், தங்கள் சமயநெறி வளம் பெறுவதோடு நம் தமிழ் மொழியும் சிறப்பெய்தும் என்பது உறுதி.

வித்துவான்
தியாகராச செட்டியார்

உயர்திருவாளர், மகாமகோபாத்தியாய,
டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள்

கல்வியிற் சிறந்த பெரியோர்களிற் பலர் தங்கள் கடமைகளை உண்மையோடும் ஊக்கத்தோடும் அன்போடும் செய்துகொண்டு, பிறருடைய செல்வத்துக்கேனும் அதிகாரத்துக்கேனும் அஞ்சிப் பிறழ்ந்தொழுகாமல் இன்புற்று வாழ்ந்து வந்ததுண்டு. அத்தகையோர்கள் நம் தமிழ் நாட்டில் பண்டைக் காலத்திலும் பிற்காலத்திலும் இருந்தனரென்பதை நூல்கள் வாயிலாகவும், கண்கூடாகவும், வேறுவிதமாகவும் அறிந்து வருகிறோம். பிற்காலத்தில் வாழ்ந்தவர்களுள், கும்பகோணம் கல்லூரித் தமிழ்ப் பண்டிதராக இருந்து பெரும் புகழ் பெற்ற ஸ்ரீ சி. தியாகராச செட்டியார் ஒருவராவார்.

செட்டியார் தைரியம் மிக்கவர்; தம்முடைய கடமைகளை ஒழுங்காகச் செய்துவருபவர்; பிறருடைய நூல்களிலும் உரைகளிலும் உள்ள நயமான பகுதிகளைக் கண்டு மகிழ்ந்து பாராட்டுபவர்; பிழைகள் கண்டவிடத்து அஞ்சாமற் கண்டிக்கும் துணிவுடையவர். கல்வியறிவில்லாருடைய மேற்போக்கான நடிப்புகள் அவரிடம் பயன்படா.

அவர் திருச்சிராப்பள்ளிக்கு வடக்கேயுள்ள பூவாளூரென்னும் ஊரில், 'பூவாளூர்ச் செட்டியார்' என்னும் சைவ மரபிற் பிறந்தவர். அவர் பிறந்த வருடம் 1825. அவருடைய தந்தையார் பெயர் சிதம்பரஞ் செட்டியாரென்பது. அவர் பதினெட்டுப் பிராயம் வரையில் தம்முடைய குடும்பத்திற்குரிய விவசாயத்தை

யும் வர்த்தகத்தையும் கவனித்து வந்தனர்; தமிழ் நூல்களையும் தக்கவர்களிடத்திற் கற்றுவந்தார். அக்காலத்தில் அவருக்குப் பயிர்த்தொழில் முதலியவற்றில் ஊக்கம் உண்டாகவில்லை. பழம் பிறப்பின் வாசனையால் தமிழ்க் கல்வியை நன்குகப் பயின்று தேர்ச்சி பெற வேண்டுமென்னும் அவா அவர்பால் உண்டாகி முதிர்ந்தது. ஆதலின், தந்தையாரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு, திரிசிரபுரம் மகாவித்துவான் ஸ்ரீ மீனுட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களிடம் சென்று படிக்கத் தொடங்கினுர். பிள்ளையவர்கள் அவருடைய அன்பையும் அறிவையும் ஊக்கத்தையும் அறிந்து அவர்பாற் பெரிதும் அன்பு வைத்துப் பாடஞ்சொல்லி வந்தனர். நாளடைவில், செட்டியார் தமிழ்ப் புலமை மிக்கவரானுர்; பிள்ளையவர்களுக்கு அவரிடம் அளவற்ற அன்பு உண்டாயிற்று; அவர்களுடைய மாணுக்கர்களுட் சிறந்தவராக அவர் கருதப்பட்டார்.

அதன் பயனுக அவர் திரிசிரபுரத்திற் பட்டாளத்தார்க்குரிய பள்ளிக்கூடமொன்றில் தமிழ்ப் பண்டிதராக நியமிக்கப்பெற்ருர். அங்கிருந்து பாடஞ்சொல்லி நன்மதிப்பை யடைந்தார். அதன் பிறகு திருவரங்கத்திலிருந்த ஒரு பள்ளிக்கூடத்திற் (Taluk Hign School) பண்டிதராக இருந்து பாடஞ்சொல்லி வந்தார். அக்காலத்தில் அவர் பாடஞ்சொல்லும் இயல்பு மாணுக்கர்கள் மனத்தையும் அவர்கள் வழியாக ஏனையோர் மனத்தையும் கவர்ந்து கொண்டது.

அப்போது, கும்பகோணம் மாகாணக் கலாசாலையில் (Provincial School) ஆசிரியராக இருந்த தண்டலம் கோபால ராவ் அவர்கள் செட்டியாருடைய கல்வியாற்றலைப்பற்றி யறிந்து 1865-ஆம் ஆண்டில் கும்பகோணத்திற்கு வருவித்துக்கொண்டார். அதுமுதல் செட்டியார் அங்கேயே பண்டிதராக இருந்து வந்தார். அந்தப் பள்ளிக்கூடம் கல்லூரியான பின்பும் இருந்து புகழ் பெற்ருர். அவருடைய கல்வியாற்றலின் சிறப்பு எங்கும் பாராட்டப்பெற்றது. யாவரும் அவரை மேலாக மதித்து மிக்க மரியாதையோடு உபசாரம் செய்து வந்தனர்.

1880-ஆம் ஆண்டு வரையில் அங்கே வேலை பார்த்தனர். பின்பு, உபகாரச் சம்பளம் பெற்று முதலில் திருவானைக்காவிலும் பின்பு உறையூரிலும் இனிது வாழ்ந்து வந்தார். தாம் ஈட்டிய பொருளின் பெரும் பகுதியைப் பூவாளூர் நடராசப் பெருமான் கட்டளை முதலியவற்றிற்குச் சேர்ப்பித்து சர்வசித்து ஆண்டு, தைத் திங்கள் 7-ஆம் நாள் (19—1—1888) சிவபெருமான் திருவடி நீழலை அடைந்தார்.

ஸ்ரீ தியாகராச செட்டியாருடைய வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த பல நிகழ்ச்சிகள் அவருடைய தைரியத்தையும் கல்விப் பெருமையையும் பிற இயல்புகளையும் நன்கு விளக்கும். எல்லாவற்றையும் அமைத்து அவருடைய சரித்திரத்தை விரிவாக எழுதி வெளியிட எண்ணியிருக்கிறேன். இங்கே மூன்று நிகழ்ச்சிகளை மட்டும் தெரிவிக்கிறேன்.

உ

தியாகராச செட்டியார் கும்பகோணத்தில் இருந்த காலத்தில் உயர்தர நீதிமன்ற வழக்கறிஞர் (High Court Vakil) ஒரு பெரிய கனவான், நன்னூற் சூத்திரங்களில் 200-க்கு மேல் நீக்கிவிட்டு, மற்றவற்றைத் தொகுத்து உரையெழுதி வெளியிட்டார். அக்கனவான் சிறிதளவு தமிழறிவுடையவர்; தம்முடைய பிள்ளைகளும் தம் நண்பர்களுடைய பிள்ளைகளும் பள்ளிக்கூடங்களில் நன்னூற் பாடத்தைப் பயில இயலாமல் இருத்தலை அறிந்து வருந்திய அவர், இப்படி ஒன்றை வெளியிட்டுத் தம்முடைய நண்பர்களாகிய அதிகாரிகளின் உதவியாற் பள்ளிக்கூடங்களில் இதையே பாடபுத்தகமாக வைத்தால் பயன்படுமே, என்று எண்ணினர்; நண்பர்கள் சிலர் அங்ஙனம் செய்தல் மிகவும் நல்லதென்று தூண்டினர்கள். அதனல் அக் கனவான், சட்டைப் பையில் வைத்துக்கொள்ளும் அளவில் அதனைப் பதிப்பித்து ஊர்தோறும் உள்ள பள்ளிக்கூடங்களில் வைக்கச் செய்தார், அதனை யாவரும் வாங்கியதோடன்றி அவ் வழக்கறிஞரை மிகப் பாராட்ட

வும் தலைப்பட்டனர். தமிழ்ப் பண்டிதர்களில் இலக்கணம் கற்பித்தலில் வன்மையற்ற சிலர் அப் பதிப்பை விரும்பிப்பெற்றுப் புகழ்ந்தனர்.

புத்தகத்தை வெளியிட்ட கனவான், கலாசாலைகள் உள்ள இடங்களுக்கெல்லாம் அதனை அனுப்பி அங்கங்கே பாடமாக வைக்கும்படி ஏற்பாடுகளைச் செய்துவந்தார். கும்பகோணத்தில் உள்ள 'நகர உயர்தரக் கலாசாலை' க்கும் (Town High School) ஒரு பிரதியை அனுப்பினர். அந்தப் பள்ளிக்கூடத்துத் தலைமையாசிரியர், தமிழ்ப் பாட புத்தகங்களைத் தியாகராச செட்டியார் தகுதியுடையனவென்று சொன்னால்தான் பாடமாக வைப்பார்; ஆதலின் அந்தப் புத்தகத்தைச் செட்டியாரிடம் கொடுத்து அவருடைய அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டார். அதனைப் படித்துப் பார்த்த செட்டியார், 'அது பாடமாக வைக்கத் தகுதியற்றது' என்று சொல்லிவிட்டார். அதனால் அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் அது பாடம் வைக்கப்பெருமற் போயிற்று. பிறகு அப் புத்தகம் கும்பகோணம் கல்லூரிக்கும் அனுப்பப்பட்டது. அங்கும் அது வைக்கப்படவில்லை. செட்டியார் அந்த நூலை மதிக்கவில்லை யென்ற செய்தி அருகிலுள்ள ஊர்களிலும் பரவியது. அதனால் அங்கங்கே உள்ள பள்ளிக்கூட ஆசிரியர்கள் அதனைப் பாடபுத்தகமாக வைக்க விரும்பவில்லை. அதனை வெளியிட்டோர் தக்க அதிகாரிகள் மூலம் செய்துவந்த முயற்சிகளால் அவ்வாசிரியர்கள் தரும சங்கடத்துக்காளாயினர்.

இந்த நிலையில், அந்தக் கனவான் கும்பகோணம் நீதிமன்றத்துக்கு வந்திருந்தனர்; அப்படியே கல்லூரிக்கும் வந்தார். செட்டியார் தம் புத்தகம் பாடமாக வைக்கத் தகுதியற்றதென்று கூறியதையும், அதனாற் பல பள்ளிக்கூடங்களில் அது பாடமாக வைக்கப்படாமல் மறுக்கப் பெறுவதையும் உணர்ந்திருந்தார். தம்முடைய மதிப்பை செட்டியாருக்கு அங்குள்ளவர்களாற் புலப்படுத்திக் கண்டித்துவிட்டுச் செல்லவேண்டுமென்பது அவர் எண்ணம். கல்லூரிக்கு வந்த அவர், தம்மோடு படித்த ஒரு

சாலை மாணுக்கரும் அங்கே ஆங்கில ஆசிரியராக இருந்தவரு மான சுந்தர ராவ் என்பவருடன் பல வகுப்புகளையும் ஆசிரியர் களையும் பார்த்துவிட்டுத் தமிழ் வகுப்புக்கும் வந்து நின்ருர்; தியாகராச செட்டியார் பாடஞ் சொல்லும் ஆற்றலைக் கவனித்தார். அவரிடம், நேரிலே தம் புத்தகத்தைப்பற்றிக் கேட்க வேண்டு மென்று எண்ணியிருந்த அக்கனவான், 'இவரிடம் நாம் எப்படிக் கேட்பது? இவர் மிகச் சிறந்த கல்வியாற்றல் உடையவராகத் தோற்றுகிருர்' என்று எண்ணி அஞ்சிச் சும்மாயிருந்துவிட்டுச் சென்ருர்.

சுந்தர ராவ் நாள்தோறும் பாடம் முடிந்தவுடன் தம்முடைய வண்டியில் தியாகராச செட்டியாரையும் ஏற்றிக்கொண்டு செல்லுவது வழக்கம். அன்று அவர் செட்டியாரையும் தம் நண்பராகிய அக் கனவானையும் ஏற்றிக்கொண்டு புறப்பட்டார்.

வண்டி செல்லுகையில், சுந்தர ராவ் தம்முடைய நண்பரை இன்னுரென்று செட்டியாருக்குப் பழக்கம் செய்துவைத்துவிட்டு, "இவர்கள் புதிய முறையில் நன்னூல் ஒன்று அச்சிட்டிருக்கிருர்; அதைத் தாங்கள் பார்த்ததுண்டோ?" என்று கேட்டனர். செட்டியார், "ஆம்; பார்த்திருக்கிறேன்" என்று கூறிவிட்டுப் பேசாமல் இருந்தார்.

உடனே சுந்தரராவ் அந்தக் கனவானைப் பார்த்து, "இவர் களே தியாகராச செட்டியாரவர்கள்; சிறந்த வித்துவான்; இந் நாட்டில் இவர்களைப் போன்ற வித்துவான்களே இல்லை" என்று சொல்லிச் செட்டியாரைப் பழக்கம் பண்ணி வைத்தார்.

அதனைக்கேட்ட கனவான், தம்முடைய நண்பராகிய சுந்தர ராவ் அருகில் இருக்கிருரென்ற தைரியத்திஞல் செட்டியாரை நோக்கி "என்ன, ஐயா! நான் ஆராய்ந்து அச்சிட்ட நன் னூலைப் பாடம் வைக்கக்கூடாதென்று நீங்கள் கண்டித்தீர்களாம்;

என்ன நியாயத்தைக்கொண்டு அப்படிச் செய்தீர்கள்?'' என்று கேட்டார். அவருடைய கேள்வி அதிகாரத் தொனியோடு இருந்தது.

செட்டியார் உடனே, "அந்த நன்னூலைப் பதிப்பித்தவர் தாங்களோ! எனக்குத் தெரியாது. இருக்கட்டும்; நன்னூலில் 200 சூத்திரங்களுக்குமேல் விலக்கி யிருக்கிறீர்களே; என்ன நியாயத்தைக்கொண்டு விலக்கினீர்கள்?'' என்று கேட்டார்.

கனவான்:—எல்லாச் சூத்திரங்களும் பயன்படுகின்றனவா? பிள்ளைகளுக்கு அவசியமானவற்றைமட்டும் வைத்து மற்றவற்றை நீக்கிவிட்டால், அவர்கள் எளிதிலே படிப்பார்களல்லவா?

செட்டியார்:— எல்லாச் சூத்திரங்களும் பயன்படவில்லையென்று உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? நீங்கள் எந்தப் பள்ளிக்கூடத்திலாவது பாடஞ் சொல்லி யிருக்கிறீர்களா? பிள்ளைகளுக்கு எளிதாயிருக்கவேண்டுமென்றால் எல்லாச் சூத்திரங்களையும் எடுத்திருக்கலாமே? நீங்கள் விலக்கியுள்ள சூத்திரங்களெல்லாம் அவசியமாக இருக்கவேண்டுமென்று நான் காரணங் காட்டி நிரூபிக்கின்றேன்; நீங்கள் அல்லவென்று மெய்ப்பிப்பீர்களா? நன்னூல் உங்கள் விருப்பப்படி குறைப்பதற்கும் கூட்டுவதற்கும் என்ன, கிள்ளுக்கீரையா? அது கிடக்கட்டும். நீங்கள் நன்னூலைப் பதிப்பிக்க வந்தீர்களே; அதிலுள்ள உதாரணங்களை ஏன் கத்தரித்திருக்கிறீர்கள்? அந்த உதாரணங்கள் எதற்காக இருக்கின்றனவென்பதை நீங்கள் அறிந்ததுண்டா? அன்மொழித் தொகைக்கு உதாரணம் வாக்கியத்தில் அமைத்துக் காட்டாமல் தொடர்மொழியை மட்டும் காட்டியிருக்கிறீர்களே; பூங்குழல் வந்தாளென்பதை பூங்குழலென்று குறைத்து விட்டால் அன்மொழித்தொகையாகுமா? பூங்குழல் வந்தாளென்று வாக்கியத்தில் வரும்போதுதானே அது பூங்குழலுடையாளென்று பொருள்படும்? இவைகளை அறிந்துகொள்ளாமற் பதிப்பித்திருக்கிறீர்களே! 'தண்டையினினக் கிளிகடிவோள்,

பண்டையளஸ்லள் மானேக்கினளே ' என்ற உதாரணத்தைப் பிள்ளைகளுக்கு எளிதாக இருக்கவேண்டுமென்று வெட்டி, 'தண்டையினினக் கிளிகடிவோள்' என்பதை மட்டும் காட்டி யிருக்கிறீர்களே ! பண்டையளஸ்லளென்பதும் இருந்தால் தானே எதுகையின் பொருட்டுத் தட்டையென்பது தண்டை யென்று வந்ததென்று தெரியும் ?

கனவான் :— அவையெல்லாம் உபாத்தியாயர் சொல்லி விளக்கமாட்டாரா ?

செட்டியார் :— உபாத்தியாயர் புத்தகத்தில் இருப்பதைத் தானே விளக்குவார் ? இல்லாதபோதும், இருப்பதே தப்பாக இருந்தாலும், எப்படி விளக்குவார் ? உபாத்தியாயர் நன்னூல் முழுவதையுமே மனப்பாடம் பண்ணிச் சொல்லிவிடுகிருர் ; உங்களுடைய புத்தகம் எதற்கு ?

இங்ஙனம் சொல்லி மேலும் மேலும் அப் பதிப்பிலுள்ள குறைபாடுகளை எடுத்துச் சொல்லியதோடு சில கேள்விகளையும் செட்டியார் கேட்கத் தொடங்கினுர். அவற்றிற்கு விடை சொல்ல இயலாமலிருந்த கனவான் மனங்குழம்பி ஆத்திரம் மிக்கவராகி உரத்த குரலில், “நான் என்ன பண்டிதன ?” என்ருர். அவர் கேட்ட மாதிரியில், பண்டிதனென்று கூறப்படுதல் இழிவென்று அவர் நினைத்தமை தோற்றியது.

செட்டியாருக்குக் கோபம் வந்து விட்டது ; “உங்களை எவனையா பண்டிதரென்று சொன்னுர் ? பண்டிதரல்லவென்று நினைத்துத்தானே சொல்லுகிறேன் ! இதை உங்களுடைய ஏவலின்மேற் பதிப்பித்தவன் யாரோ அவன் அறியாதவன் ; குல்லாய்க்கேற்றபடி தலையை நறுக்கிக்கொண்ட புத்திசாலியைச் சேர்ந்தவன் ; நீங்கள் பண்டிதரென்பது இழிவான பட்ட மென்று நினைப்பதாகத் தெரிகிறது ; இப்படிப்பட்ட காரியத்தைப் பண்டிதர்களே செய்யவேண்டும். நீங்கள் சட்ட புத்தகங்களைப்

படித்து ஆராய்ந்து வாதம் பண்ணுவதோடு நில்லாமல் தமிழ் வழிக்கு ஏன் வருகிறீர்கள் ? உங்களுக்குத் தெரியாத துறையில் இவ்வளவு துணிவாக நீங்கள் இறங்கியதோடு தமிழ்ப் பண்டிதர் களையும் வற்புறுத்திப் பாடம் வைக்கும்படித் தூண்டலாமா ? உங்களுக்குத் தமிழபிமானம் இருந்தால் நல்ல புத்தகங்களை வாசித்து இன்புறும் அளவோடல்லவா நிற்கவேண்டும் ?'' என்றார்.

அந்தக் கனவானுக்கும் கோபம் சிறிது சிறிதாக வளர்ந் தது ; மீசை துடித்தது ; "என்னை இன்னாரென்று தெரியாமற் பேசுகிறீரே'' என்று கோபத்துடன் அவர் கூறினர்.

உடனே செட்டியார், "உங்களை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டுதான் பேசுகிறேன் ; உங்கள் கடிகாரச் சங்கிலிக்கும் சட்டைக்கும் மீசைக்கும் பயந்தவனல்லன் நான். வண்டியை விட்டு இறங்குங்கள் ; ஓரிடத்தில் இருந்து பேசுவோம். உங்க ளுடைய அறியாமையை வெளிப்படுத்துகிறேன்'' என்று சொல்லிச் சுந்தர ராவைப் பார்த்து, "வண்டியை நிறுத்தச் சொல்லுங்கள்'' என்றார்.

இந்த விபரீதத்தைக் கேட்ட சுந்தர ராவ் இடைமறித்து, அந்தக் கனவானைப்பார்த்து, "நாமெல்லாம் படித்தவர்களோடு வாதம் செய்யலாமா? இவர்களிடம் நாங்கள் பெரிய மதிப்பு வைத்து மரியாதையாக நடந்துகொள்கிறோம். இவர்கள் இருப் பது எங்கள் கல்லூரிக்கே கௌரவம். நீங்கள் இவர்களைத் தெரிந்துகொள்ளாமற் பேசுகிறீர்களே. தமிழ் விஷயத்தில் இவர்கள் இட்ட சட்டத்தை மீறுபவர் இங்கே யார் இருக்கிறார்? உங்களுடைய தமிழ்ப்படிப்பு எனக்குத் தெரியாதா ? நாமிருவரும் சேர்ந்து படித்தவர்களல்லவா? இப்போது நான் ஒரு புத்தகம் போட்டுவிடலாமா ? நன்னூலைப் பதிப்பிக்க நம்மைப் போன்றவர் களுக்குத் தகுதி ஏது?'' என்று சொல்லிவிட்டுச் செட்டியாரை யும் சமாதானப்படுத்தினர்.

இந்தப் பேச்சுக்கள் வண்டியிலே நிகழ்ந்தாலும், பக்கத்தில் நடந்து வந்த மாணுக்கர்கள் காதிலும் மற்றவர்கள் காதிலும் பட்டன. மாணுக்கர்களுக்குத் தெரிந்தால் அப்புறம் வேறு விளம்பரங்கள் எதற்கு? இந்த நிகழ்ச்சி எங்கும் பரவியது; தியாகராச செட்டியாருடைய புகழ் பின்னும் மிகுதியாயிற்று.

௬

மதுரையிலிருந்த ஓர் ஐரோப்பியர் தமிழின்பால் விருப்ப முற்று ஒரு பண்டிதருடைய உதவி பெற்றுப் படித்து வந்தார். தமிழ்ச் செய்யுட்களுக்கு ஒருவாறு பொருள் தெரிந்துகொள்ளும் அறிவைப் பெற்ற பின்பு தமிழில் மிகச் சிறப்பான நூல் யாதென்று விசாரித்தார்; திருக்குறள் ஒப்பற்ற நூலென்பதை அறிந்து அதனைப் படித்தார்; இலக்கண நூலையும் இடை யிடையே பயின்று வந்தார்; போப்பையர் இலக்கணத்தைப் படித்தார்; பிறகு யாப்பிலக்கண வசனத்தைப் படித்து அசை, சீர், தளை, தொடை என்பவற்றை ஒரு வகையாகத் தெரிந்து கொண்டார். அதனல் தாம் படித்த நூல்களிலுள்ள செய்யுட் களில் எதுகை, மோனை அமைந்திருக்கின்றனவாவென்று ஆராயத் தொடங்கினர்.

அவர், தாம் படித்துவந்த திருக்குறட் புத்தகத்தை எடுத்துத் திறந்தார்; திறந்த பக்கத்தில்,

> "தக்கார் தகவில ரென்ப தவரவ
> ரெச்சத்தாற் காணப் படும்"

என்ற குறள் அவர் கண்ணிற்பட்டது. 'இதில் எதுகை நன்ருக அமைய வில்லையே' என்று எண்ணினர். எச்சமென்பதற்கு மக்களென்பது பொருளென்று அறிந்துகொண்ட பிறகு, 'ஏன், மக்களென்றே இதை மாற்றிவிடக்கூடாது? அப்படிச் செய்தால் எதுகை அழகாக அமையுமே' என்று எண்ணித் தம் புத்தகத் தில் அவ்வாறே திருத்திக்கொண்டார். திருக்குறளைத் திருத்தி

விட்டோம் என்ற எண்ணத்தால் அவருக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. இப்படியே மேலும் மேலும் சில குறள்களைத் திருத்தினர்; தமக்குப் பாடஞ் சொல்லும் பண்டிதரிடம் இவற்றைக் காட்டி, "ஏன்? நான் செய்தது எப்படி? இப்போது இந்தச் செய்யுட்கள் முன்பைவிட அழகாக இல்லையா?" என்று கேட்டார். பண்டிதர் அவர் கூறுவதை மறுக்க அஞ்சினர்; "நன்றாக இருக்கின்றன; ஆனால் தக்க பண்டிதர்களிடம் காட்டி, இப்படிச் செய்வது சரியாவென்று, ஆராயவேண்டும்" என்றார்.

ஐரோப்பியர் :— தாங்கள் பண்டிதரல்லவா?

பண்டிதர் :— நான் பண்டிதனானாலும் உங்களைச் சேர்ந்தவனாதலின் என் கருத்தை மற்றவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள். வேறு சிலர் உடன்பட்டால் உங்கள் திருத்தத்துக்குக் கௌரவம் உண்டாகும்.

ஐரோப்பியர், தம் திருத்தங்களை யாரிடம் காட்டலாமென்று ஆராய்ந்தபொழுது, கும்பகோணம் கல்லூரியிற் பண்டிதராக இருந்த தியாகராச செட்டியார் அவற்றை ஏற்றுக்கொண்டால் மற்ற பண்டிதர்கள் உடம்படுவார்களென்றும், அவர் உபகாரச் சம்பளம் பெற்றுக்கொண்டு உறையூரில் இருக்கின்றாரென்றும் அறிந்தார். உடனே அவர் திருச்சிராப்பள்ளியிலிருந்த செவல் பாதிரியாருக்குத் (Father Sewell) தாம் புறப்பட்டு வருவதாகவும் ஸ்ரீ தியாகராச செட்டியாரைப் பார்க்கும் பொருட்டு உதவி புரிய வேண்டுவதாகவும் கடிதம் எழுதினர். பிறகு குறித்த காலத்தில் திரிசிரபுரம் சென்றார். செவல் பாதிரியார் அவரைத் தக்கவண்ணம் உபசரித்து ஓர் அழகிய வண்டியில் அவரை உறையூருக்கு அனுப்பினர்; அவருடன் தக்கவர் சிலரையும் போகச் செய்தார்.

ஸ்ரீ தியாகராச செட்டியார் உறையூரிலுள்ள பெரிய தெருவில் அண்ணாமலை செட்டியாரென்பவருடைய வீட்டில்

6—6x
N159

இருந்து வந்தார். அக்காலத்தில் அவருடைய கண்ணொளி சிறிது மழுங்கியிருந்தது. அவரைத் தேடிவந்த ஐரோப்பியர் உறையூருக்கு வந்து செட்டியாருடைய வீட்டை விசாரிக்கலானார். அங்குள்ளவர்கள் அத்தகைய சிறந்த வண்டியையும், வெள்ளைக் காரரையும் கண்டு வியப்பு மேலிட்டவர்களாய்ப் பெருங்கூட்ட மாகக் கூடி அவ்வண்டியைப் பின் தொடர்ந்து வந்தார்கள். வண்டி செட்டியாருடைய இருப்பிடத்தின் முன்னே வந்து நின்றது.

செட்டியார் சிவபூசையை முடித்து உணவருந்திவிட்டுக் கையில் ஒரு விசிறியுடன் வந்து அப்பொழுதுதான் வெளித் திண்ணையில் அமர்ந்திருந்தார்; முழங்காலளவுள்ளதாகிய பழுப்பு நிற ஆடையொன்றையே அவர் உடுத்தியிருந்தார்.

துரையுடன் வந்தவர்களுள் ஒருவர் வண்டியிலிருந்து இறங்கி வந்து செட்டியாரிடம், " ஒரு பெரிய துரை வந்திருக் கிறார். உங்களைப் பார்க்க வேண்டுமாம்; அவரை வரவேற்று நாற்காலிபோட்டு இருக்கச் செய்யுங்கள் " என்றார்.

செட்டியார், " துரையா? வரட்டுமே. இங்கே நாற்காலி இல்லை; இந்தத் திண்ணையிலேதான் உட்காரவேண்டும் " என்றார்.

கும்பகோணம் கல்லூரியில் எவ்வளவோ 'துரைகளை'ப் பார்த்தவர் அவர்; அன்றியும் அவரைப் பார்க்கப் பல துரைகள் வந்து செல்வதுண்டு; ஆதலின் அவருக்கு இந்தத் துரை வந்தது ஒரு பெரிய சிறப்பாகத் தோன்றவில்லை.

துரை வண்டியைவிட்டு இறங்கிவந்து எதிர்த்த திண்ணை யில் அமர்ந்தார்.

" தாங்கள் வந்தது எதன் பொருட்டு? " என்று கேட்டார் செட்டியார். துரை, " நான் குறளைத் திருத்தியிருக்கிறேன்.

TAMIL NADU ARCHIVES LIBRARY No. 106197 MADRAS

உங்களுடைய அபிப்பிராயத்தைப் பெற்றுப் போக வந்தேன்" என்று கூறத் தொடங்கினர்.

அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் செட்டியாருக்கு இடி விழுந்தது போல இருந்தது; "என்ன! குறளையா திருத்தினீர்கள்?" என்று வியப்பும் கோபமும் நிறைந்த தொனியிற் கேட்டார்.

"ஆமாம்; எதுகை, மோனை சில இடங்களில் இல்லை. அவை அமையும்படித் திருத்தினேன்; 'தக்கார் தகவில ரென்ப தவரவர், எச்சத்தாற் காணப் படும்' என்பதைவிட, 'தக்கார் தகவில ரென்ப தவரவர், மக்களாற் காணப் படும்' என்பது எதுகை நயத்தோடு கூடி எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது பார்த்தீர்களா?" என்றார் துரை.

செட்டியார் எழுந்து நின்றார்; தலையிலே இரண்டடி அடித்துக்கொண்டு காதைப் பொத்திக் கொண்டார்; "ஐயையோ! குறளையா திருத்தினீர்? அது மதிப்புள்ள பழைய நூலாயிற்றே! இவ்வளவு நாளாக அறிவாளிகள் செய்யாத ஒன்றைச் செய்து விட்டதாக எண்ணமோ! எச்ச மென்னும் சொல்லின் பொருள் மக்களென்பதால் உண்டாகுமா? ஒருவருக்குப் பிறகு அவருடைய குண முதலியவை எஞ்சி நிற்கும் சந்ததியென்று காரணத்தைப் புலப்படுத்தும் சொல்லல்லவா எச்சமென்பது? அவ்விடத்தில் அச்சொல் அமைந்ததனால் உண்டாகும் பொருட் செறிவு மக்களென்னும் சொல்லால் உண்டாகுமா? ஒரு பொருளையே தரும் பல சொற்கள் தமிழில் இருந்தாலும் அவை ஒன்றற்கொன்று வேறுபட்ட பொருளுடையனவாக இருக்கும். அவற்றை இடமறிந்து கவிஞர் உபயோகிப்பார்கள். அது தெரியாமல் திருத்திவிடலாமா? எதுகை நயத்தைவிடப் பொருள் நயம் அல்லவா சிறந்தது?" என்று சொல்லிவிட்டு, "குறளைத் திருத்தினவர் முகத்தில் விழிப்பது கூடப் பாவம்!" என்று கூறிக்கொண்டே உள்ளே சென்று கதவைத் தாழிட்டுக் கொண்டு இடைகழித் திண்ணையில் அமர்ந்து விட்டார்.

துரைக்கு இன்னது செய்வதென்று தோன்றவில்லை. உடன் வந்தவர்கள் சன்னல் வழியாகச் செட்டியாரிடம், "இவர் பெரிய மனிதர்; இப்படி இவரைத் தாங்கள் அவமதிக்கக் கூடாது. இவரால் உங்களுக்குப் பெரிய இலாபம் உண்டாகும்" என்றார்கள்.

செட்டியார்:— இவரை யாரையா இங்கே வரச்சொன்னார்? உலகமெல்லாம் புகழும் திருக்குறளைத் திருத்திய இச் செயல் திருவள்ளுவரை அவமதித்ததல்லவோ? தெய்வம்போல யாவரும் கொண்டாடும் அவருடைய குறள் வேதமல்லவா? அதைத் திருத்தத் துணிந்தவர் வேறு என்னதான் செய்ய மாட்டார்? இவருக்கு மதிப்பு எங்கிருந்து வரும்? இவரால் எனக்கு ஓரிலாபமும் வேண்டாம். இனிமேல் நான் சம்பாதித்து யாருக்குத் தரப்போகிறேன்? எனக்குப் பிள்ளைகுட்டிகள் இல்லை. போதும், போதும்; உங்கள் துரையை அழைத்துக் கொண்டு போய்விடுங்கள்.

தாம் என்ன கூறினாலும் செட்டியார் வழிக்கு வாராரென் பதை உணர்ந்த அவர்கள் துரையை அழைத்துக்கொண்டு மீண்டு சென்றார்கள்.

௪

பிறருடைய குறையைக் கண்டவிடத்துக் கண்டிக்கும் இயல்புடைய செட்டியார் தம்முடைய அறிவெல்லையையும் நன்றாக உணர்ந்திருந்தனர். தம்முடைய அளவுக்கு மிஞ்சிய காரியத்தைப் பிறர் வற்புறுத்தினாலும் செய்யார்; இது மிகச் சிறுபான்மையோரிடத்தில் மாத்திரம் காணப்படும் அருமையான குணம்.

திருச்சிராப்பள்ளியிலும் வேறு இடங்களிலும் சிரஸ்தே தாராகவும் டிப்டி கலெக்டராகவும் இருந்து விளங்கிய திரு. பட்டாபிராம பிள்ளை யென்பவர் தமிழபிமான மிக்கவர்; தமிழ்ப்

புலவர்களை ஆதரித்துப் பாதுகாக்கும் இயல்பினர்; ஸ்ரீ தியாகராச செட்டியாரிடத்தில் மிக்க அன்பு பூண்டவர்; அறிவாளிகள் நிலையான காரியங்கள் செய்யவேண்டுமென்பது அவருடைய விருப்பம். திவ்யப் பிரபந்தங்களுக்கு வடமொழி தென்மொழியிற் சிறந்த பெரியோர்களாற் செய்யப் பெற்ற வியாக்கியானங்கள் இருப்பதுபோலத் தேவார திருவாசகங்களுக்கும் இல்லையே யென்ற வருத்தம் அவருக்கு உண்டு. அதனால் சைவ மடாதிபதி களையும் சைவ வித்துவான்களையும் சந்திக்கும்பொழுதெல்லாம் திருமுறைகளுக்கு ஓர் உரை எழுதும்படி வற்புறுத்திக் கூறுவார். கேட்பவரிற் பெரும்பாலோர் இயன்றவரையில் உழைத்துப் பார்ப்போமென்றே விடை பகர்ந்து வந்தார்கள்.

தியாகராச செட்டியார் உபகாரச் சம்பளம் பெற்றுத் திருவானைக்காவில் சில ஆண்டுகள் இருந்தபோது பட்டாபி ராம பிள்ளை அவர் வீட்டிற்கு அடிக்கடி சென்று பார்த்து வருவார். அப்பொழுது அவரைத் திருவாசகத்திற்கு உரை எழுதவேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கூறுவார். அன்றியும் அங்கங்கே நிகழும் கல்யாணங்களை விசாரிக்கப்போன காலங் களிலும் மற்ற இடங்களுக்குச் சென்றிருந்த காலங்களிலும் அவரைச் சந்தித்தபோதெல்லாம் மேலும் மேலும் கூறுவார்; "எழுத ஆரம்பித்தீர்களா? எவ்வளவு ஆயிற்று?" என்று கேட்பார்; அருகிலுள்ள கனவான்களிடம், "இவரிடம் எவ்வளவு நாளாகச் சொல்லி வருகிறேன்; கேட்கமாட்டே னென்கிறாரே" என்று சொல்லுவார்.

ஒருநாள் செட்டியார் திருச்சிராப்பள்ளியிலுள்ள உறவின ரொருவர் வீட்டில் நிகழ்ந்த ஒரு துக்கத்தைச் சென்று விசா ரித்துவிட்டுக் காவிரியில் நீராடி ஈரத் துணியோடு மீண்டு காவிரிப் பாலத்தின்மேல் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தார். அப் பொழுது நடுப்பகல் பன்னிரண்டு மணி நேரம். செட்டியார் வெயிலாலும் பசியாலும் மிகக் களைப்படைந்திருந்தார்.

அப்பொழுது பட்டாபிராம பிள்ளை ஸ்ரீரங்கம் சென்று பெருமாளைத் தரிசனம் செய்துவிட்டு மார்பிற் சந்தனம் விளங்க உற்சாகத்துடன் எதிரே ஒரு வண்டியில் வந்தார். அவர், செட்டியாரைக் கண்டவுடன் வண்டியை நிறுத்திக் கீழே இறங்கினார்; செட்டியாரை யணுகி க்ஷேம சமாசாரம் விசாரித்த பின்பு வழக்கம்போல, திருவாசகவுரை எவ்வளவாயிற்றென்று கேட்டார்.

நீண்ட நாளாக இந்த விஷயத்தைப்பற்றி எவ்விடத்திலும் கேட்டு வந்ததனாலும், அப்பொழுது இருந்த தளர்ச்சியினாலும் செட்டியாருக்குக் கோபம் உண்டாயிற்று; "நீங்கள் கொஞ்சமாவது திருவாசகத்தின் பெருமையை அறிந்துகொள்ளவேயில்லையென்று நிச்சயமாய்ச் சொல்கிறேன். அதற்கு என்னால் உரை எழுதமுடியுமா? திருவாசகம் எவ்வளவு! என்னுடைய படிப்பு எவ்வளவு! அதற்கு உரையெழுத வேண்டுமென்றால் வேதம், உபநிஷதம், ஆகமங்கள், புராணங்கள், யோக சாஸ்திரங்கள் முதலியவை தெரிய வேண்டாமா? தமிழில் உள்ள இலக்கண இலக்கியங்களையும் சில சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களையுமே படித்த நான் எப்படி எழுத முடியும்?" என்றார்.

பட்டாபிராம பிள்ளை :—திவ்யப்பிரபந்தத்திற்கு அவர்கள் வியாக்கியானம் செய்யவில்லையா?

செட்டியார் :—என்ன ஐயா! உங்களுக்கு அவர்களுடைய படிப்பின் அளவு சிறிதேனும் தெரியாதுபோல் இருக்கிறது. அவர்கள் வடமொழி தென்மொழிகளிற் சிறந்த புலமையுடையவர்கள்; அவர்கள் உரையினாலல்லவா நூலின் பெருமை அதிகமாகின்றது? நான் உரை எழுதினால் திருவாசகத்திற்கு எவ்வளவு குறைவு உண்டாகுந் தெரியுமா? என்னுடைய உரையினால் அதற்குக் குறைவேற்பட வேண்டுமென்பது தங்கள் எண்ணமோ? எங்கே கண்டாலும் நச்சுநச்சென்று என் படிப்பின் அளவு தெரியாமல் திருவாசகத்துக்கு உரையெழுதும்

படிச் சொல்லிச்சொல்லி என்னை வருத்துகின்றீர்கள். இனி மேலும் இப்படித் தொந்தரவு செய்வதாயிருந்தால், இதோ இந்தக் காவிரியில் இப்படியே பொத்தென்று விழுந்து என் உயிரை விட்டு விடுவேன். பட்டாபிராம பிள்ளையவர்கள் திருவாசகத்திற்கு உரையெழுதும்படி அடிக்கடித் தொந்தரவு செய்ததனுல் அந்தத் துன்பத்தைத் தாங்க மாட்டாமல், தியாக ராச செட்டியார் ஆற்றில் விழுந்துவிட்டாரென்ற அபக்கியாதி உங்களுக்கு ஏற்படட்டும்.

பட்டாபிராம பிள்ளை உடனே செட்டியாருடைய கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு, "ஐயா! ஐயா! வேண்டாமையா! இனிமேல் நான் இதைப்பற்றிக் கேட்பதே இல்லை, ஐயா!" என்று சொல்லிச் சமாதானப்படுத்திவிட்டு அவருடைய அயர்ச்சியான நிலையை அறிந்து தம் வண்டியில் ஏற்றித் திருவானைக்காவி லுள்ள அவர் இருப்பிடத்தில் அவரை விட்டு விட்டு மீண்டு திரிசிரபுரத்திலிருந்த தம்மிடம் சென்ருர்.

குறுந்தொகை

திரு. S. வையாபுரிப் பிள்ளை, பி. ஏ., பி. எல்., அவர்கள்
(சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழாராய்ச்சித் துறைத் தலைவர்)

1

இவ்வியாண்டு தமிழன்னையின் திருவுள்ளத்தை மகிழ்வித்த ஓர் நல்யாண்டாகும். அவளுடைய பேருடைமைகளுள் ஒன்ருகிய குறுந்தொகை நூற்றுக்கணக்கான வருடங்களாக ஏறியிருந்த துரு முதலிய மலினங்கள் போகப் பரிசோதிக்கப்பெற்று இரண்டு திங்கட்கு முன்னர்த்தான் அவள்பால் உய்க்கப்பெற்றது. இப்பொழுது அவள் மிக்க ஒளியுடனும் பெருமிதத்துடனும் விளங்குகின்ருள். நவமணிகளும் இழைக்கப்பெற்ற அவளது திருமுடியும், பலவகை யணிகளும் மிளிரும் அவளது தெய்வத் திருமேனியும், நமக்குக் கண் கொள்ளாத காட்சியாயுள்ளன.

தமிழ் மொழிக்கு இத்துணைச் சிறப்புத் தரத்தக்க பேரிலக்கியத்தை ஆராய்ந்து அதன் நயங்களை உணரவேண்டுவது அவசியமாகும். இந்த அவசியம்பற்றியே இந்நூலைக் குறித்து யான் பேச முன்வந்தது.

இந்நூல் தொகை நூல்களைச் சார்ந்ததாகும்.

தொகை யென்ற வழக்கு உரைகாரர்கள் பலரானும் கூறப்பட்டதேயாகும். 'தொகைகளினுங் கீழ்க்கணக்குக்களினும் இம்முறை மயங்கிவரக் கோத்தவாறு காண்க' என்ருர் நச்சினர்க்கினியர். (தொல். அகத். 6, பக். 19.) அவர்தாமே 'தொகைகளிலுங் கீழ்க்கணக்கிலும் உள்ள கடவுள்வாழ்த் தெல்லாம் இதன்கண் அடக்குக' என்று பிறிதோரிடத்துங் கூறினர். (தொல். புறத் 26 பக். 321). இவ்விரண்டாவது இடம் பிறிதொரு

அரிய செய்தியையும் நமக்குப் புலப்படுத்துகின்றது. பதிற்றுப் பத்து என்ற தொகை நூலில் முதற்பத்தும் இறுதிப்பத்தும் இப் பொழுது அகப்படவில்லை யென்பது யாவரும் அறிவர். அந் நூலின் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுள் முழுமையும் இங்கே தரப் பட்டுள்ளதெனக் கருத இடமுளது. அது 'எரியெள்ளுவன்ன' என்ற உதாரணச் செய்யுளாம். பேராசிரியர் 'பாட்டுந் தொகையும் அல்லாதன சில நாட்டிக்கொண்டு' என்பர். (தொல். மரபி. 94 பக். 1355). பாட்டு என்றது பத்துப்பாட்டினை. நன்னூற்கு உரையெழுதிய மயிலைநாதர் என்னும் சைன முனிவர் இத்தொகை நூல்கள் எட்டாவன என்பதை 'ஐம்பெருங்காப்பியம், எண்பெருந்தொகை, பத்துப்பாட்டு, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என்னும் இவ்விலக்கியங்களுள்ளும் விரிந்த உரிச்சொற் பனுவல்களுள்ளும் உரைத்தவாறு அறிந்து வழங்குக' (பக்-265) என்ற உரைவாக்கியத்தால் நமக்கு அறி வுறுத்துகின்றார். இவ்வெட்டு நூல்களும் இன்ன வென்பதை,

" நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை யைங்குறு நூ
றொத்த பதிற்றுப்பத் தோங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தா ரேத்துங் கலியே அகம்புறமென்
றித்திறத்த வெட்டுத் தொகை"

என்ற பழைய செய்யுள் நமக்கு உணர்த்துகின்றது. எனவே தொகை நூல் எட்டனுள் இரண்டாவதாகக் கூறப்படுவது இக் குறுந்தொகை.

தொகை நூல்களுள்ளே வேறொன்றற்கு மில்லாத பெருமை குறுந்தொகை பெற்றுள்ளது. இதன்கணுள்ள செய்யுளொன்று இறைவனாலே இயற்றப்பட்ட தென்னும்படி அத்துணை யழகு வாய்ந்து நக்கீரர் சரிதத்தோடு பிணைப்புண்டு கிடக்கின்றது. இச்செய்தி தமிழ்மக்கள் யாவரும் அறிந்ததே. யான் குறிப்பிடுஞ் செய்யுள்,

"கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தும்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியற்
செறியெயிற் றரிவை கூந்தலின்
நறியவு முளவோ நீ யறியும் பூவே"

என்பது. இதனை யியற்றியவர் இறையனார் என்று பெயர் சிறந்த ஒரு தமிழ்ப்புலவர். இவரே இறையனார் களவியல் என்னும் அகப்பொருள் நூலை யியற்றியவ ராவரென நாம் கொள்ளுதலும் தக்கதேயாகும். இவ்வாறு கொள்ளுதலால், நமது தெய்வபக்திக்கு யாதோரிழுக்குமின்று மென்பதை நாம் நன்றாக மனங்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

மேலே சுட்டிய குறுந்தொகைச் செய்யுள்பற்றி யெழுந்த சரிதத்தை விரிவாகக் கூறவேண்டும். ஆவசியகம் இல்லை. ஆனால் அச்சரிதத்தின் உட்கிடையைக் குறித்துச் சில சொல்ல வேண்டுவது இன்றியமையாதென நினைக்கின்றேன். செய்யுளானது இயற்கையிற் சிறிதும் வழாதிருக்க வேண்டுமென்பது ஒரு கொள்கை: செய்யுள் சாமான்யவியற்கையில் வழுவாதிருக்கவேண்டு மென்பது தக்கதொரு நியமமாகாது; மனோபாவனையாலும் கவித்துவ சத்தியினாலும் நெறிப்பட்டுச்சென்று கவித்துவ வுண்மையினை வெளிப்படுக்க வேண்டுமென்பது பிறிதொரு கொள்கை. இவ்விரு கொள்கைகள்பற்றிய விவாதமே மேற்குறித்த சரிதத்தின் உட்கிடை. உண்மைக்கவிதை இக்கொள்கைகளால் பாதிக்கப்படாது சிறந்து விளங்குமென்பது முடிவாக நாம் உணரத்தக்கது.

இச்சரிதத்தோடு மட்டும் இந்நூலின் பெருமை அமைந்துவிடவில்லை. உரைகாரர்கள் பலரும் சங்க நூல்களிலிருந்து மேற்கோள் காட்டியிருக்கின்றார்கள். 'அங்ஙனம் காட்டும் நூல்களுள் ஏனைய தொகை நூல்களைக் காட்டிலும் குறுந்தொகையே மிகுதியாக எடுத்தாளப்படுகின்றது' எனக் குறுந்

தொகைப் பதிப்பாசிரியராகிய ஸ்ரீ சாமிநாதையரவர்கள் எழுதி யிருக்கின்றார்கள். இந்நூலினின்றும் சுமார் 1000 மேற்கோள் கள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன. இதனால் இந்நூல் முற்காலத்தே மிகுதியாய்ப் பயிலப்பட்டு வந்ததென்பது தெளிவாம்.

நூலின் பெருமை நோக்கியும், அது மிகுதியாய்ப் பயிலப் பட்டு வந்தமை நோக்கியும், இதற்குப் பேராசிரியர் உரை யெழுதினர். உரையெழுதினாரென்பது கேவலம் கன்னபரம் பரைச் செய்திமட்டும் அன்று; நச்சினார்க்கினியர் உரைச் சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுளொன்றில்,

"நல்லறி வுடைய தொல்பே ராசான்
கல்வியுங் காட்சியுங் காசினி யறியப்
பொருடெரி குறுந்தொகை யிருபது பாட்டிற்
கிதுபொரு ளென்றவ னெழுதா தொழிய
இதுபொரு ளென்றதற் கேற்ப வுரைத்தும்"

எனக் காணப்படுகின்றது. இதனால் பேராசான் தமது கல்விப் பரப்பும் அறிவுத் திறனும் விளங்கும்படி மிகச்செவ்விய வுரை யொன்று இயற்றினாரென்பதும், அவர் 20 செய்யுட்களுக்கு உரை யெழுதவில்லை யென்பதும் புலனாம். விடப்பட்ட இருபது செய்யுட்களுக்கும் நச்சினார்க்கினியர் உரையியற்றினார் என்பது மேலைப் பகுதியின் இறுதியடி தெரிவிக்கின்றது. இச்செய்தி,

பாரத்தொல் காப்பியமும் பத்துப்பாட் டுங்கலியும்
ஆரக் குறுந்தொகையு ளைஞ்ஞான்கும்-சாரத்
திருத்தகு மாமுனிசெய் சிந்தா மணியும்
விருத்திநச்சி னார்க்கினிய மே

என்ற வெண்பாவினாலும் வற்புறுத்தப்படுகின்றது. மேலே காட்டிய உரைச் சிறப்புப் பாயிரத்தில் 'பேராசான்' என்று கூறப்பட்டுள்ளதேயன்றித் தொல்காப்பிய வுரை முதலியன இயற்றிப் பெயர் சிறந்து விளங்கிய பேராசிரிய ரென்பது தெளியப்படவில்லை. இப்பேராசான் என்பவர் பேராசிரியரே

யென்பது நச்சினார்க்கினியர் அவரது உரைக்கருத்தைத் தழுவி யெழுதிய வுரைப்பகுதி யொன்று நன்கு தெரிவிக்கின்றது. அகத்திணையியல் 46-ஆம் சூத்திரவுரையில் 'பேராசிரியரும் இப்பாட்டில் (யானே யீண்டையேனே ; குறுந். 54) 'மீனெறி தூண்டிலென்பதனை ஏனையுவம மென்றார்' என வருகின்றது. எனவே குறுந்தொகைக்குப் பேருரை கண்டவர் பேராசிரியரே யென்பது ஐயமின்றித் தெளியலாம்.

இனி, 'தொல் பேராசான்' என்று மேலைச் சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுள் கூறுதலின், நச்சினார்க்கினியருக்கு மிக முற்பட்டவரென்பது தெரியவருகின்றது. இருவருக்கும் இடைப் பட்ட காலம் இரண்டு அல்லது மூன்று நூற்றாண்டுகளாகக் கொள்ளின், அது மிகவும் பொருந்துவதேயாம். நச்சினார்க் கினியர் 15-வது நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவரென ஒருவாறு அறுதியிடப்படுகின்றது. ஆகலின், குறுந்தொகையுரைகாரராகிய பேராசிரியர் 12 அல்லது 13-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவரெனக் கொள்ளுதல் வேண்டும். இக் கால வரையறை தொல்காப்பிய வுரைகாரராகிய பேராசிரியருக்கும் பொருந்துவதாகலின், இரண்டு நூல்களுக்கும் உரையியற்றியவர் ஒருவரே யெனத் துணியத் தகும்.

வேறொரு செய்தி இங்கே மனங்கொள்ளுதற்குரியது. தொல்காப்பியச் செய்யுளியலுரையிற் பலவிடங்களிற் பேராசிரி யரது கருத்தைப் பின்பற்றி நச்சினார்க்கினியர் எழுதிச் செல்கின் றார். ஆகவே, பேராசிரியரிடத்துப் பெருமதிப்பு உடையவர் இவரென்பது போதரும். இங்ஙனம் தம்மால் மதிக்கப்பட்டா ரொருவரது உரையை நச்சினார்க்கினியர் முற்றுவித்தாரென்றல் பெரிதும் ஏற்புடையதாதல் காணலாம்.

பேராசிரியர் 20 செய்யுட்களுக்கு ஏன் பொருளெழுதாது விடுத்தனர் என்ற கேள்வி நமக்கு எழுதல் இயல்பே. அதற் குரிய விடையை நாம் ஆராய்ந்து தெரிவதில் பயன் யாதுமில்லை.

குறுந்தொகை பதிப்பாசிரியராகிய ஸ்ரீ ஐயரவர்கள் ஒரு காரணத்தைத் தம் பதிப்புரையிற் காட்டியிருக்கின்றார்கள். அக்காரணத்தை யொப்புக்கொள்ளுதலில் எவ்வகைத் தடையுந் தோன்றவில்லை. அதைப்போன்ற ஒத்த தகுதியுடைய வேறொரு காரணமும் கூறுதல் கூடும். உரைகாரர்கள் பொருள் வெளிப்படையெனத் தாம் கருதுஞ் செய்யுட்களுக்கு உரையெழுதாது விடுதல் மரபு. ஐங்குறு நூற்றிற் பல செய்யுட்களுக்கு உரையின்மையும் ஈண்டு நோக்கத்தக்கது. இங்ஙனம் தாம் வெளிப்படையெனக் கருதிய 20 செய்யுட்களுக்கு உரை வரையாது பேராசிரியர் விடுத்திருப்ப, அவற்றின் அருமைப் பாட்டினையுணர்ந்து நச்சினார்க்கினியர் தமது புலமையெல்லாந் தோன்றவுரை யெழுதினாரெனக் கொள்ளுதலும் அமையும். காரணம் எதுவாயினும் இரண்டு பேருரைகாரர்கள் குறுந்தொகைக்கு உரையியற்றினா ரென்றல் உண்மை. இவ்வுரை யிப்பொழுது அகப்படவில்லை. அதனைக் கற்று இன்புறும் பேறு நமக்கு இல்லையென்று வருந்துவதொடு நாம் அமைந்துவிட வேண்டுவதே.

இங்ஙனம் சரிதத்தாலும், பயிற்சி மிகுதியாலும், உரைச் சிறப்பாலும் பெருமையுற்று விளங்கிய குறுந்தொகை இப்பொழுதுதான் நன்கு பரிசோதிக்கப்பெற்று வெளிவந்துள்ளது. இதற்குமுன் ஒரு சில பதிப்புக்கள் வெளிவந்துள்ளமையை நான் மறந்துவிடவில்லை. முதன் முதலாக இந்நூற் பதிப்பில் ஈடுபட்டு வெளியிட்ட பெருமை சௌரிப்பெருமாள் அரங்கன் என்றவருக் குரியது. அவர் எத்துணையோ முட்டுப்பாடுகளுக்கிடையில் 1915-ஆம் வருடத்தில் குறுந்தொகைப் பதிப்பொன்று வெளியிட்டனர். இந்நூலைப் பதிப்பித்ததற்குப் பெருந்தகுதி வேண்டுமென்பதைத் தாமே நன்குணர்ந்தவர். ஆனால் தமக்கு இயல்பாக வுரிய தமிழார்வத்தினால் யாதானுமொரு பதிப்பு வெளிவருமாயின், பின்னர் அது திருத்தமடையக் கூடுமென் றெண்ணி இப் பதிப்பிடு முயற்சியிற் புகுந்தவர். அவர்

பதிப்பில் பதிப்பாளர்க்கு நேர்ந்த இடுக்கண்கள், கிடைத்த ஓலைச்சுவடிகள் இருந்த அலங்கோலங்கள், அச் சுவடிகளோடு போராடிய போராட்டங்கள், நேரியவா யுள்ள செய்யுட்களிலும் தம் இளங்கண்ணுக்குத் தோன்றிய நூதன வடிவங்கள், உரை காணுதற்கு முயன்ற பயனின் முயற்சிகள் முதலியவையனைத்தும் நன்கு வெளியாகின்றன. ஒரு சில உதாரணங்கள் காட்டு கின்றேன்.

'யாரினு மினியன் போன பின்னே' (குறுந். 85)

என்று பதிப்பித்துள்ளார். இது,

'யாரினு மினியன் பேரன் பினனே'

என்று பதிப்பிக்கப் பெறல் வேண்டும்,

'குல்லைக் கண்ணி வடுகர் முனையது
வல்வேற் காட்டி னன்னுட் டும்பர்' (குறுந். 11)

என்று பதிப்பித்துள்ளார். இதில் இரண்டாமடி,

'வல்வேற் கட்டி னன்னுட் டும்பர்'

என்று பதிப்பிக்கப் பெறல் வேண்டும்.

'சிறுகோட்டுப் பெரும்பழந் தூங்கியாங்
கிவளுயிர் தவச்சிறிது காமமோ பெரிதே' (குறுந். 18)

என்று பதிப்பித்தனர். இதன்கண் முதலடி நான்கு சீர்களை யுடையதாத உரைகாரர்கள் பலர்க்குங் கருத்தாம். எனவே,

'சிறுகோட்டுப் பெரும்பழந் தூங்கி யாங்கிவ
ளுயிர்தவச் சிறிது காமமோ பெரிதே'

என்று அடிவரையறை செய்தல் வேண்டும்.

'முனஅது, யானையுண் குருகின் கானலம் பெருந்தோ
டட்ட மள்ள ரார்ப்பிசை வெரூஉம்' (குறுந். 34)

என்றிருக்க வேண்டுவது,

'முனஅ தியானையுண் குருகின் கானலம்
பெருந்தோட்ட மள்ள ரார்ப்பிசை வெரூஉம்'

எனப் பதிப்பிக்கப்பெற்றுளது.

'வெண்கோட் டியானை சோணை படியும்
பொன்மலி பாடலி பெறீஇயர்' (குறுந். 75)

என்றிருக்க வேண்டும் அடிகள்,

'வெண்கோட் டியானை பூஞ்சுனை படியும்
பொன்மலி பாடலி பெறீஇயர்'

என்று காணப்படுகின்றது.

'ஏந்துகோட் டியானைச் சேந்தன் றந்தை
அழிசி யார்க்கா டன்ன விவள்'

என்றிருக்கற்பாலது,

'ஏந்துகோட் டியானைச் சேந்த னுறந்தை'

எனப் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

பதிப்பிலுள்ள பிழைகள் இவ்வாறுள்ளன. இவர் உரை வகுக்குந் திறத்திற்கு ஓருதாரணம் காட்டுகின்றேன்:

'முந்தூழ் வேலிய மலைகிழ வோர்க்கே' (குறுந். 239) என்ற அடிக்கு 'முந்தும் முறைமையாகிய காவலையுடைய மலைக் குரியான் றிறத்து' என்று உரை வகுத்தனர். முந்தூழ் என்பது மூங்கிலின் பெயராகும்.

இங்ஙனமாக எத்தனையோ பெரும்பிழைகள் காணப்படினும் சௌ. அரங்கனுரை நாம் போற்றவேண்டியவர்களாகவுள்ளோம். முதலாவது, அவர்க்குக் கிடைத்த பிரதிகளின் நிலைமையே பிழைகள் பலவற்றிற்குக் காரணமா யுள்ளது. இரண்டாவது, குறுந்தொகையின் நயத்தைத் தமிழ் மக்கள் ஒருவாறு உணரும் படியாகச் செய்தனர். மூன்றாவது, தமிழறிஞர்களுடைய உள்ளத்தைக் குறுந்தொகைத் திருத்தத்தில் ஈடுபடும்படியாகச் செய்தனர். நான்காவது, குறுந்தொகைக்கு நல்ல பதிப்பு வெளிவர வேண்டுமென்ற அவா தமிழ் நாடெங்கும் உண்டாகும்படிச் செய்தனர். ஒரு சில பதிப்புகள் சிற்சில விடங்களில் திருத்தம்பெற்று வெளிவருவதற்கும் காரணமாயிருந்தனர். இவ்வாறு பெருநன்மைகள்

பல உண்டாவதற்கு அரங்கனுர் காரணமாயிருந்தன ரென்பதை யெண்ணுந் தோறும் அவர்பாற் கௌரவம் பெருகித் தோன்று கிறது. இப்பொழுதுகூட, அரங்கனுர் பதிப்பு ஒருவாறு பயன் படுகிறதென்றே சொல்லவேண்டும். பதிப்பாளர் கடமையை நன்குணர்ந்தவரானமையினுலே ஏட்டுப் பிரதிகளின் நிலைமை களையெல்லாம் அங்கங்கே கூறிச் செல்வர். இவ்வாறு எழுதுவ தனுலுண்டாம் நன்மையைப் பதிப்பாளர் தொழிலில் ஈடுபட்ட வர்கள் நன்குணர்வார்கள். ஒருதாரணத்தால் எனது கருத்தை விளக்குகின்றேன். குறுந்தொகை 266-வது செய்யுளை யெடுத் துக்கொள்க. இச் செய்யுளைக் குறித்து 'இப் பாட்டு ஆறடி யினதாதல் உணர ஒரு பிரதியில் 4, 5 அடிகளுக்கு இடம் விடப் பட்டிருக்கிறது' என்று அரங்கனுர் எழுதுகின்ருர். பின்னர், 1930-ல் கலா நிலயத்தில் குறுந்தொகையைத் தாம் நூதனமா யெழுதிய வுரையுடன் ஓர் அறிஞர் பதிப்பித்தனர். அப் பதிப்பில் அரங்கனுரது குறிப்பை அறவே மறந்துவிட்டனர். செய்யுளிற் குறையுள்ள தென்பதனை ஓராற்ருனுங் குறித்தல் செய்யாது உரையெழுதிச் சென்றனர். சில காலத்திற்கு முன் குறுந் தொகையை யான் ஆராய்ந்தபொழுது, அச் செய்யுளில் ஓரடி குறைந்துவிட்டதென்றும், அவ்வடி,

'மறப்பரும் பணைத்தோள் மரீஇ'

என்பதாகு மென்றுந் தெளிந்து கொண்டேன். எனவே, மேலைச் செய்யுள்,

"நமக்கொன் றுரையா ராயினுந் தமக்கொன்
றின்னு விரவி னின்றுணை யாகிய
படப்பை வேங்கைக்கு மறந்தனர் கொல்லோ
மறப்பரும் பணைத்தோள் மரீஇத்
துறத்தல் வல்லியோர் புள்வாய்த் தூதே.'

என்றிருத்தல் வேண்டுமென்று அறிந்தேன்.

இங்ஙனமாக, அரங்கனுருரையை எப்பொழுதும் போற்றுங் கடப்பாடுடையோம்.

இப் பதிப்பிற்குப் பின் எனது நண்பர் திருவாளர், கா. நமச்சிவாய முதலியாரவர்களால் மூலப் பதிப்பு ஒன்று அச்சிடப்பட்டது. அப் பதிப்பு வெளிவந்ததாகத் தெரியவில்லை. பின்னர், 1930-ல், புரசைபாக்கத்திலிருந்து எனது நண்பர், திரு. டி. என். சேஷாசல ஐயரவர்களால் வெளியிடப்பட்ட கலா நிலயத்தில், திரு. இராமரத்னமையரவர்கள் தாம் எழுதிய புத்துரையுடன் ஒரு பதிப்பு வெளியிட்டனர். இது தனிப் புத்தகமாக வெளிவரவில்லை. இப் பதிப்பிற்குப் பின்னர், 1933-ல் வித்துவான், சோ. அருணசல தேசிகரவர்களால் மூலம் மாத்திரம் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இப் பதிப்புக்களனைத்தினும் அங்கங்கே ஒரு சில பிழைகள் திருந்தினவென்பது உண்மை. ஆனல் இன்னும் பல பிழைகள் பொதிந்தனவாகவே அவை இருந்தன. இப் பிழை மலிந்த பதிப்புக்களும் மிகுதியாக வாங்கிக் கற்கப்பட்டன. அரங்கனர் பதிப்பு வெளிவந்த பின்னர் 20 ஆண்டுக்ட்குள் 3 பதிப்புக்கள் தோன்றினவெனின், எத்துணை யளவாகத் தமிழ்மக்கள் இந் நூலை அவாவின ரென்பது புலனும். ஆங்கில நூற் பதிப்புக்கள் போலத் தமிழ் நூற் பதிப்புக்களை யெண்ணுதல் தவறு. இந் நாட்டில் வெளிவரும் பதிப்புக்களை யெண்ணின், மேற்குறித்த 3 பதிப்புக்களும் வெகு விரைவில் வெளிவந்தனவென்றே சொல்லவேண்டும். ஓலைச்சுவடிகள் பெற்று ஆராய்ச்சி செய்து இவை வெளியிடப்பட்டனவல்ல. ஆகவே, ஐயரவர்களுடைய பதிப்பு தமிழ் மக்களுடைய பேராவலை யெதிர்நோக்கியே வெளி வந்ததென்று கூறவேண்டும். சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தார் இப் பதிப்பிற்கு வேண்டும் பொருளுதவி செய்தது மிகவும் பாராட்டத் தக்கது.

நன்று : அச்சின்வாய்த் தோன்றிய வரலாற்றினை இது காறுங் கூறினேன். இனி, முதன் முதலாகத் தொகுக்கப்பட்டு, குறுந்தொகையெனப் பெயர்கொண்டு வெளிவந்த வரலாற்

றினைப் பற்றி ஒருசிறிது கூறலாமென்றெண்ணுகிறேன். பிரதிகளின் இறுதியின் ‘இத் தொகை பாடிய கவிகள் இருநூற்றைவர்; இத்தொகை நாலடிச் சிற்றெல்லையாகவும் எட்டடிப் பேரெல்லையாகவும் தொகுக்கப்பட்டது’ என்று காணப்படுகின்றது. அகநானூறு என்ற தொகைநூற் பிரதிகளின் இறுதியில், தொகுத்தான் மதுரை உப்பூரி குடிகிழார் மகனுவான் உருத்திரசன்மன் எனவும், தொகுப்பித்தான் பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதியெனவும் காணப்படுகின்றது. நற்றிணைப் பிரதிகளின் இறுதியில் ‘இத்தொகை தொகுப்பித்தான் பன்னாடு தந்த பாண்டியன் மாறன் வழுதி’ எனக் காணப்படுகின்றது. குறுந்தொகைப் பிரதியின் இறுதியிலுள்ள ‘முடித்தான்’ என்பது தொகுத்தான் என்று பொருள்படுமெனக் கோடலே நேரிது. இஃது உண்மையொடு பட்டதாயின், பூரிக்கோவும் உப்பூரி குடிகிழாரும் ஒருவரே யாதல் சாலும். ஆகவே குறுந்தொகையும் அகநானூறும் முறையே தந்தையும் மகனும் தொகுத்தனராதல்வேண்டும். இவர்கள் அந்தணரா அல்லது வேளாளரா என்ற வினுவிற்கு விடையிறுத்தல் எளிதன்று. கிழார் என்பதனை நோக்கினுல் வேளாளரென்று கொள்ளுதல் வேண்டும்; சன்மன் என்பதனை நோக்கினுல் அந்தணரென்று கொள்ளுதல் வேண்டும். ஆனுல் ‘சன்மன்’ என்பது ‘ஜந்மந்’ என்றதன் தமிழ் வடிவென்று கொள்ளின், இவர்கள் வேளாளராகவே இருத்தல் கூடும்.

அகநானூற்றுக்கு நெடுந்தொகையெனப் பெயருண்மை கற்றூரறிவர். தந்தை தொகுத்ததனை நெடுந்தொகை யெனவும் வழங்கினு ரென்றல் ஒருவகையாற் பொருத்தமுடையதேயாம். இரண்டு ஆசிரியர்கட்கும் உள்ள தொடர்பு அவர்கள் தொகுத்துள்ள நூற்பெயர்களிலும் விளங்குதல் அமைதியுடையதே. சம காலத்திலேனும் அல்லது மிக அண்ணிய காலத்திலேனும் இரு நூல்களும் தொகுக்கப்பட்டமை மேலைத்தொடர்பும் விளக்குகின்றது.

இவ்விரண்டு நூல்களில் நாலடிச் சிற்றெல்லையும் எட்டடிப் பேரெல்லையும் உடையது குறுந்தொகை; 13 அடிச் சிற்றெல்லை யும் 31 அடிப் பேரெல்லையும் உடையது நெடுந்தொகை. 9 அடிச் சிற்றெல்லையும் 12 அடிப் பேரெல்லையும் உடையது நற்றிணை. இந்நூல் தொகுக்கப் பெற்றது குறுந்தொகைக்கு முன்னே பின்னே வென்று தெளிதற்குரிய பிரமாணங்கள் கிடைக்கவில்லை. இவ்வகப்பொருள் நூலும் குறுந்தொகைக் காலத்தினை யடுத்தே தொகுக்கப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும்.

தொகை நூல்களுட் பெரும்பாலன பாண்டியர்களால் தொகுப்பிக்கப் பட்டனவெனத் தோன்றுகிறது. ஐங்குறுநூறும், பதிற்றுப்பத்தும், சேரர்களாலே தொகுப்பிக்கப்பட்டன. சோழ வரசர்களால் தொகுப்பிக்கப் பட்டனவாகவும் ஒன்றிரண்டு நூல்கள் இருக்கலாம். ஆனால் வரையறுத்துச் சொல்லுதற்குரிய ஆதார மொன்றும் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை.

2

குறுந்தொகையின் காலத்தை இனி ஆராய்ந்து கூறலா மென்று எண்ணுகிறேன். குறுந்தொகையின் காலமென்பதில் இரண்டு வேறு வேறு கருத்துக்கள் உள்ளன. ஒன்று இந் நூல் தொகுக்கப்பட்ட காலம்; பிறிதொன்று இந் நூற் செய்யுட்கள் இயற்றப்பட்ட காலம். இரண்டற்கும் யாதோரியையும் இல்லை. எனது கருத்தினை ஒருதாரணத்தால் விளக்குகிறேன். பன்னூற்றிரட்டு என்னுந் தொகை நூலைப் பற்றித் தமிழ் கற்றா ரனைவரும் அறிவர். இது சில வருடங்கட்கு முன்னர் ஸ்ரீ பாண்டித்துரைத் தேவரவர்களால் தொகுக் கப்பட்டது. ஆனால், இதன்கண் அடங்கிய செய்யுட்களோ வெனின், வெவ்வேறு காலத்திருந்த பல்வேறு ஆசிரியர்களால் இயற்றப்பட்டன. இதனையொத்து இரண்டு வெவ்வேறு ஆராய்ச்சிகள் தொகை நூல்களின் கால வரையறை குறித்துச் செய்யவேண்டுவனவா யுள்ளன வென்பதை நாம் நன்றாக மனங்கொள்ளுதல் வேண்டும். ஒன்றனைப் பிறிதொன்றனோடு

மயங்கவைத்தல் கூடாது. தொகுத்தது குறிப்பிட்ட வொரு காலத்தாதல் வேண்டும்; செய்யுட்கள் இயற்றியதோவெனின் பற்பல காலங்களிலாதல் வேண்டும்.

இக்காலத்துப் பதிப்பாளரொருவர் ஒரு பொருள்பற்றிப் பல ஆசிரியர்கள் பல நோக்குப்பற்றி ஆராய்ந்தெழுதிய கட்டுரைகளைத் தொகுத்து வெளியிடுதலைக் காண்கின்றோம். இத் தொகையை 'Symposium' என ஆங்கிலத்தில் வழங்குவர். இது போன்றதொரு நூலாக, ஏக காலத்திலே இயற்றித் தொகுக்கப்பட்டனவாக, கடைச் சங்கத்துத் தொகை நூல்கள் இருத்தல் கூடாவோ வென்று சிலர் ஆசங்கித்தல் கூடும். ஆனால் உற்றுநோக்கின், இவ்வையுறவிற்கு இடமில்லை யென்பது தெளிவாம். இவ்வகை நூல்கள் தோன்றுதற்குரிய நிலைமையுண்டாதல் முற்காலத்து அருமையாம். ஏக காலத்தில் சங்கத் தொகை நூற் புலவர்கள் இருந்தனரென்று கொண்டாலும், அவர்கள் பலவிடங்களில் வாழ்ந்து வந்தவர்கள். அவர்கள் முயற்சிகளை ஒருமுகப்படுத்துதற்குரிய சௌகரியங்கள் முற்காலத்தில் இல்லை. உண்மையில் அவர்கள் ஏக காலத்து வாழ்ந்தவர்களுமல்லர். ஒரு சில புலவர்கள் தம் காலத்திற்கு முன்பு வாழ்ந்த புலவர்களையும் அவர்கள் சரித்திரங்களையும் குறித்துப் பாடியிருக்கின்றனர்.

வெள்ளிவீதி போல நன்றும்
செலவயர்ந் திசினால் யானே (அகம், **147**)

இச் செய்யுளைப்பாடிய ஔவையார் வெள்ளிவீதியாரது சரித்திரம் பற்றிப் பாடியமை கவனிக்கத் தக்கது, இவ்விரு புலவர்களும் இயற்றிய செய்யுட்கள் சில நாம் ஆராய்ந்துவரும் குறுந்தொகையிலும் காணப்படுகின்றன.

காலே பரிதப் பினவே கண்ணே
நோக்கி நோக்கி வாளிழந் தனவே
அகலிரு விசும்பின் மீனினும்
பலரே மன்றவிவ் வுலகத்துப் பிறரே. (குறுந். **44**)

இவ் வழகிய செய்யுளைப் பாடியவர் வெள்ளிவீதியே.

உள்ளி னுள்ளம் வேமே யுள்ளா
திருப்பினெம் மளவைத் தன்றே வருத்தி
வான்றோய் வற்றே காமம்
சான்றோ ரல்லர்யா மரீஇ யோரே. (குறுந். 102)

காதலென்னுங் கடுந் தீயின் பொறுக்கலாற்றுமையை இத்துணை வேகத்தோடு கூறுகின்றவர் ஔவையாரே. இவ்விருவரும் வேறு வேறு காலத்தினராதல் வெளிப்படை. வேறொரு உதாரணம் புறநானூற்றினின்றும் தருகின்றேன்.

மோசி பாடிய ஆயும்............எனவாங்
கெழுவர் மாய்ந்த பின்றை யழிவரப்
பாடி வருநரும் பிறருங் கூடி
யிரந்தோ ரற்றந் தீர்க்கென (புறம். 158)

என்று குமணனென்னும் வள்ளலைப் பெருஞ்சித்திரனு ரென்னும் புலவர் பாடினர். இங்குக் குறித்த மோசியார் பாடிய செய்யுட்கள் பல புறநானூற்றின்கண்ணேயே வருகின்றன. அவற்று ளொன்று கீழ் வருவது :

இம்மைச் செய்தது மறுமைக் காமெனும்
அறவிலை வணிக னுஅ யல்லன்
சான்றோர் சென்ற நெறியென
ஆங்குப்பட் டன்றவன் கைவண் மையே(புறம். 134)

இவ்விருவரும் வேறு வேறு காலத்தினர்; எனினும் ஒரு தொகை நூலின் கண்ணே இருவரது செய்யுட்களும் தொகுக்கப் பட்டுள்ளன.

மேற்காட்டியன போன்று பல வுதாரணங்கள் காட்டுதல் கூடும். எனவே சமகாலத்தினரது செய்யுட்களைத் தொகுத்த தொகைகளல்ல சங்க விலக்கியங்கள். உண்மை யிவ்வாறிருப் பவும், காலவரையறை செய்யப் புகுந்தார் ஒருசிலர் தொகுத்த காலமும் இயற்றிய காலமும் ஒன்றெனக் கொண்டு பெரிதும் மயக் கத்தை விளைவித்தனர். புறநானூற்று முதற் பதிப்பின்

முகவுரையில், ' இந் நூற் செய்யுட்களால் பாடப்பட்டவர்கள் ஒரு காலத்தாரல்லர் ; ஒரு குலத்தா ரல்லர் ; ஒரு சாதியா ரல்லர் ; ஓரிடத்தாரு மல்லர். பாடியவர்களும் இத் தன்மையரே' என்ற பொருள் பொதிந்த வாக்கியம் வரையப்பட்டுள்ளமை நோக்கத் தக்கது.

தொகை நூல்களின் காலவரையறைபற்றிப் பொதுப்படப் பேசும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே ஆராய்ச்சியாளர் கொண்டிருக்கும் பிறிதொரு கொள்கையையுஞ் சிறிது ஆராய்தல் நலம். நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, புறநானூறு என்ற ஐந்து தொகை நூல்களிலும் வருங் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுட்கள் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரியற்றியன. எனவே இப் பெருந்தேவனாரே இவற்றைத் தொகுத்தவராதல் வேண்டும் என்பர். பெருந்தேவனாரை 9-ஆம் நூற்றாண்டினராகக் கொண்டு, தொகை நூல்களும் அக்காலத்தில் தொகுக்கப்பெற்றன வென்றுங் கொள்ளுவர். இது சிறிதும் பொருந்தாமை யெளிதி னுணரலாம். ஒருவர் இப்பொழுது சில தொகை நூல்கள் தொகுப்பதாக வைத்துக்கொள்வோம். ஒவ்வொரு தொகை நூலுக்கும் கடவுள் வாழ்த்தாக அப்பர் திருப்பாட்டுக்களினின்றும் ஒவ்வொரு செய்யுளை எடுத்துச் சேர்த்திருப்பதாகவும் கருதிக்கொள்க. கடவுள் வாழ்த்துக்கள் அப்பர் சுவாமிகள் செய்தருளியன என்ற ஒரு காரணம் பற்றி இத் தொகை நூல்கள் யாவும் அச் சுவாமிகள் தொகுத்தன வென்று கூறுதல் பொருந்துமா ? இதுபோன்றதொரு கூற்றே பெருந்தேவனார் தொகுத்தாரென்று கூறுவதும். ஐந்து தொகை நூல்களிலும் அப் பெருந்தேவனாரது செய்யுட்கள் காணப்படுதல் பற்றி இம் முடிபுக்கு வருதல் ஒரு சிறிதும் தகாது. கபிலர் என்னும் புலவரது செய்யுட்கள் பரிபாடலொழிய ஏனைத் தொகை நூல்களனைத்தினும் வந்துள்ளன. இதுபற்றிக் கபிலர் இத் தொகைகளைத் தொகுத்தாரென்று கூறுதல் பொருந்துமா? அன்றியும் முழுவதும் கிடைத்துள்ள தொகை நூல்களிற்

காணப்படும் இறுதிக் குறிப்பிற் தொகுத்தாரும் தொகுப்பித்தாரும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளமை யாவரும் அறிவர். இவ் இறுதிக் குறிப்பினைக் கற்பிதமென்று தள்ளுதற்குக் காரணம் யாதும் இல்லை. இக் கூறிய காரணங்களால் பெருந்தேவனுர் தொகை நூல் தொகுத்தாரென்னுங் கொள்கை அறவே விலக்குண் டொழிகின்றது.

இனி, குறுந்தொகை தொகுக்கப் பெற்றுள்ள காலத்தை நோக்குவோம். இந் நூலுக்கு உரைவகுத்தார் பேராசிரியர் என்பது முன்னே கூறப்பட்டது. பேராசிரியர், ஒட்டக்கூத்தர் காலத்தினராதல் ‘ஒட்டக்கூத்தர் உலாப்பாடியபோது பேரா சிரியர் நேமிநாதர் பட்டோலை பிடிக்கப் பாடியது’ என்று தமிழ் நாவலர் சரிதையிற் குறிக்கப்பெறும் செய்தியால் விளங்கும். ஒட்டக்கூத்தர் 12-ஆம் நூற்ருண்டில் வாழ்ந்தவரென்பது சரித்திர மொப்பியதோ ருண்மை. எனவே, பேராசிரியர் காலமும் அதுவேயாக, குறுந்தொகை 12-ஆம் நூற்ருண்டிற்கு முன்பே தொகுக்கப்பெற்றுள்ளமை தெளிவாம். இனித் தொல்காப்பியத் திற்கு முதல் உரைகாரராகிய இளம்பூரணவடிகள் தமது பொரு ளதிகார வுரையிலே (களவியல், 12, உரை) ‘ஓம்புமதி வாழியோ’ என்னுங் குறுந்தொகைச் செய்யுளைத் தந்து (235) ‘இக் குறுந்தொகைப் பாட்டு தலைவன் வரைவிடைவைத்துச் சேறுவான் கூறியது’ என்றெழுதினர். எனவே இளம்பூரணர் காலத்திற்கு முன்பே குறுந்தொகை தொகுக்கப்பட்டிருந்தமை நன்கு விளங்குகின்றது. இவ்வுரைகாரர் காலம் 11-ஆவது நூற்ருண்டெனக் கொள்ளுதல் தகும். எனவே, நாம் ஆராயும் நூல் 11-ஆவது நூற்ருண்டிற்கும் முன்னரே தொகுக்கப் பெற்றதாம்.

இனி, வீரசோழிய வுரையிலே ‘அளவாற் ருெக்கது குறுந்தொகை’ (அலங். 36, உரை) என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வுரையும் வீரசோழியம் என்னும் இலக்கணமும் வீரசோழ னென்னும் வீரராசேந்திரன் காலத்து எழுதப்பட்டனவாம்.

இவ்வரசன் கி. பி. 1062-ல் பட்டமெய்தினுன். எனவே இக் காலத்திற்கு முன்னரே குறுந்தொகை தொகுக்கப் பெற்றதென் றுள்ள மேலமுடிபு பிறிதொரு வகையாலும் உறுதியடை கின்றது.

இனி, இறையனுரகப் பொரு ளுரையிலே கடைச் சங்க வரலாறு கூறுமிடத்து 'அவர்களாற் (கடைச் சங்கத்துப் புலவர்களாற்) பாடப்பட்டன நெடுந்தொகை நானூறும் நற்றிணை நானூறும்...என்றித் தொடக்கத்தன' என்று வருகின்றது. இவ் வுரையிலே கி. பி. 7-ஆம் நூற்ருண்டில் வாழ்ந்த அரிகேசரி யென்றும், நின்றசீர் நெடுமாற நாயனுர் என்றும், பெயர் சிறந்த பாண்டியப் பேரரசர்மீது இயற்றிய பாண்டிக்கோவைச் செய்யுள்கள் பல காணப்படுகின்றன. எனவே, இவ் வுரை கி. பி. 7-ஆம் நூற்ருண்டில் எழுதப்பெற்ற தாதல் வேண்டும். எழுதப்பெற்ற காலம் எதுவாயினும், உரை தோன்றிய காலம் பத்துத் தலைமுறைக்கு முன்னென்பது உரை வரலாறு கூறும் பகுதியால் உணரலாகும். எனவே உரை தோன்றிய காலம் 5-ஆம் நூற்ருண்டின் முற்பகுதியாமென்பது அனுமானித்துக்கொள்ளக் கிடக்கின்றது. எனவே குறுந்தொகை தொகுக்கப்பெற்ற காலம் 5-ஆம் நூற்ருண்டிற்கும் முன்னென் பது போதரும். பாண்டிக்கோவையிற் குறுந்தொகைச் செய்யுட் களின் கருத்துக்கள் பலவிடங்களிற் காணப்படுதலும் இங்கே நோக்கத் தக்கது, உதாரணம் :—

செல்வா ரல்லரென் றியானிகழ்ந் தனனே
ஒல்வா ளல்லளென் றவரிகழ்ந் தனரே
ஆயிடை, இருபே ராண்மை செய்த பூசல்
நல்லராக் கதுவி யாங்கென்
அல்ல னெஞ்ச மலமலக் குறுமே (குறுந். 43)

என்ற செய்யுளோடு,

செல்வா ரவரென் றியானிகழ்ந் தேன்சுரஞ் செல்லத்தன்கண்
ஒல்லா ளவளென் றவரிகழ்ந் தார்மற் றுரையிரண்டும்
கொல்லா ரயிற்படைக் கோனெடு மாறன் குளந்தைவென்ற
வில்லான் பகைபோ லெனதுள்ளந் தன்னை மெலிவிக்குமே

என்ற பாண்டிக்கோவைச் செய்யுளை ஒப்பிடுக.

இனி, களவியலுரை கண்ட வரலாறு இன்னும் உறுதியாகக் குறுந்தொகை தொகுக்கப்பட்ட காலத்தை அறுதியிடுதற்கு உதவுகின்றது. 'உப்பூரி குடிகிழார் மகனுவான் உருத்திர சன்மனுவான் செய்தது இந் நூற்கு உரையென்பாரும் உளர்; அவர் செய்திலர், மெய்யுரை கேட்டார் என்க. மதுரை ஆலவாயிற் பெருமானடிகளாற் செய்யப்பட்ட நூற்கு நக்கீரனுரால் உரைகண்டு, குமரசுவாமியாற் கேட்கப்பட்டதென்க' என்பது அகப்பொரு ளுரைப்பகுதி. இப் பகுதியிலுள்ள பிற்பட்ட வாக்கியத்தில் நமது கவனம் இப்பொழுது செல்ல வேண்டுவதில்லை. முற்பட்ட வாக்கியமே மிக முக்கியமானது. அதன்கண் வரும் உருத்திர சன்மன் அகநானூறு தொகுத்தவனென்பது அந் நூலின் இறுதிக் குறிப்பாற் புலனும். எனவே அகப்பொருளுரை கண்ட காலமும் அகநானூறு தொகுக்கப்பட்ட காலமும் 5-ஆம் நூற்ருண்டின் முற்பகுதி யென்பது ஒரு வகையாற் புலனுகின்றது. குறுந்தொகை நூலினைத் தொகுத்தவன் பூரிக்கோவாதலாலும் இப் பூரிக்கோ என்பான் உப்பூரி குடிகிழானுக இருத்தல் கூடுமாதலாலும், இத் தொகைநூல் உருத்திர சன்மனது தந்தையால் நான்காம் நூற்ருண்டின் பிற்பகுதியில் தொகுக்கப் பெற்றதெனக் கொள்ளுதல் தக்கதாகின்றது.

நமக்குக் கிடைத்துள்ள ஆதாரங்களனைத்தும் இம் முடிபினையே வலியுறுத்துவனவாம். தமிழிலக்கியச் சரிதப் போக்கும் நிச்சயமாய்த் தெரிகின்ற சரித்திர விஷயங்கள் முதலியனவும் இம் முடிபினையே கொள்ளும்படி வற்புறுத்துகின்றன. இதனேடு ஒருபுடை யொத்துச்சென்று வேறுவகையான முடிபிற்கு நம்மை

யுய்க்கின்ற ஒருசில பிரமாணங்களும் இல்லாமற் போகவில்லை. மேற்காட்டிய களவியலுரையின் பிற்பகுதி இத்தகைய பிரமாணங்களுள் ஒன்றும். அதனை ஆதாரமாகக் கொள்ளின், கடைச் சங்கப் புலவராகிய நக்கீரரும் இக்காலத்து வாழ்ந்தவரென்று கொள்ளப்படுதல் வேண்டும். இவ்வாறு கொண்டு கடைச் சங்க காலமும் 5-ஆம் நூற்றுண்டின் தொடக்கமென முடிபு கட்டிய அறிஞரு முளர். ஆனுல் இதற்குக் காட்டும் பிரமாண வாக்கியம் பற்றிப் பற்பல ஆசங்கைகள் தோன்றுகின்றன. வாக்கியம் நோக்கியவளவில் மக்கள் செயலில் தெய்வங்கள் கலந்துறவாடிய செய்தி கூறப்படுகின்றமை காணலாம். இதுபோன்ற ஆதாரங்களை உண்மையெனக் கொள்ளுவார் இக்காலத்து அரியர். ஒரு வகையான ஆட்சேபத்திற்கு மிடமின்றிப் பொருத்தமுற்று நிற்பது யான் குறித்த முடிவேயாகும். ஆகவே குறுந்தொகை தொகுக்கப் பெற்ற காலம் 4-ஆம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதி யென்றே கொள்ளற்பாலது.

இனி, நூலிலுள்ள செய்யுட்கள் இயற்றப்பட்ட கால்த்தை வரையறுக்க முயலுவோம். பாடினேர் பல காலத்தவரும் பல தேயத்தவருமாவர். ஆதலால் செய்யுட்க ளியற்றியது குறித்த ஒரு காலத்தன்று என்பது வெளிப்படை. குறுந்தொகையிலுள்ள செய்யுளொவ்வொன்றும் தோன்றிய காலத்தை வரையறுத்தலும் இயலாததொருகாரியம். செய்யுட்களின் ஆசிரியர்களுடைய பெயர்களே மறைந்து விட்டன. 18 செய்யுட்களை இயற்றியோர்க்கு அவரவரது செய்யுட்களில் வந்துள்ள அருந்தொடர்களே பெயராக அமைந்துள்ளன. எஞ்சிய செய்யுட்களினும் காலவரையறை செய்தற்குப் பயன்படும் ஆதாரங்களையுடையன மிகமிகச் சிலவேயாம். அவற்றுளொன்றை யெடுத்துக்கொண்டு ஆராய்ச்சி செய்து காலத்தை அறுதியிட்டு அக்காலத்திற்கு முன்னுகப் பின்னுக இந் நூற் செய்யுட்கள் இயற்றப் பெற்றனவென்று கோடலே இயலுவதாம். இந் நெறியையே பின்பற்றி மேல்வரும் ஆராய்ச்சியை நிகழ்த்துகின்றேன்.

முந்திய பிரசங்கத்தில்,

> நீகண் டனையோ கண்டார்க் கேட்டனையோ
> ஒன்று தெளிய நசையின மொழிமோ
> வெண்கோட் டியானை சோனை படியும்
> பொன்மலி பாடலி பெறீஇயர்
> யார்வாய்க் கேட்டனை காதலர் வரவே (குறுந். 75)

என்ற செய்யுளைக் குறித்து ஒருசில கூறும்படி நேர்ந்தது. குறுந்தொகையை முதலிற் பதிப்பித்தவராகிய சௌரிப் பெருமா ளரங்கனுர் 'வெண்கோட்டியானை பூஞ்சுனைபடியும், பொன்மலி பாடிலி பெறீஇயர்' என்று பதிப்பித்தன ரென்றும் உண்மையான பாடம் மேலே தந்துள்ளதே யென்றும் பல முகத்தா லாராய்ந்து தமிழிலும் (கலைமகள்) ஆங்கிலத்திலும் (டாக்டர் கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார் நினைவு மலர் வெளியீடு) சில வருடங்கட்கு முன்னரே என்னுல் எழுதப்பட்டது. டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்களும் தனிப்படவாராய்ந்து உண்மைப் பாடத்தை அவர்களது பதிப்பில் வெளியிட்டிருக்கின்ருர்கள். எனது முடிபும் அவர்களது பாடமும் ஒன்ருதல் கண்டு பெரிதும் மகிழ்கின்றேன்.

இன்று இச் செய்யுளின் பாடபேத விசாரணையிற் புகும் அவசியம் இல்லை. இதன்கண் காணப்படும் சரித்திரச் செய்தியே நாம் ஆராய்தற்குரியது. சோணை நதிக்கரையிலே பொன் மிகுதியாற் சிறப்புற்று விளங்கும் பாடலி யென்னும் வளமிக்க நகரத்தை நீ பெறுவாயாக வென்று தலைமகன் வரவுணர்த்திய பாணனை நோக்கித் தலைமகள் கூறுகின்ருள். எனவே இச் செய்யுளியற்றப் பெற்ற காலத்தே பாடலிபுத்திரம் வளஞ் சிறந்த பெருநகரமாய் விளங்கிய தென்பது புலனும். எக்காலத்து இவ்வாறு விளங்கியது ?

இதனை நிச்சயித்தற்குப் பாடலிபுத்திர நகரத்தின் சரிதத்தை நாம் ஆராய்தல் வேண்டும்.

பாடலி யென்பது முதலிற் பெயர் விளக்கமற்ற ஒரு சிற்றூராக இருந்தது. இதற்குக் குஸுமபுரமென்ற பெயர் வழங்கியதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. லிச்சவி என்னு மரபினர்கள் படையெடுத்து வரவொட்டாது தடுப்பதன் பொருட்டு, அஜாதசத்ரு என்னும் அரசனால் கோட்டை யொன்று கட்டப் பெற்றது. இவ் வரசன் கி. மு. 500 முதல் கி. மு. 475 வரை ஆட்சி புரிந்தான். இவனது பெயரனாகிய உதயன் (உதயண னென்றும் இவனை வழங்கினர்) இச் சிற்றூரை ஒரு நகரமாக்குவதற்கு கி. மு. 450-ல் அடிகோலின னென்று கூறப்படுகின்றது. பின்னர் சந்திரகுப்த னென்னும் மௌரிய வரசன் இதன்கண் சில காலங்களில் வசித்து வந்தான். இவன் கி. மு. 322 முதல் 298 வரை அரசாட்சி செய்து வந்தான். இவ் வரசாட்சிக் காலத்திலே கி. மு. 302-ல் மெகாஸ்தினீஸ் என்னும் கிரேக்கரொருவர் ஸெல்யூக்கஸ் என்னும் அரசனால் தூதாக அனுப்பப் பெற்று, பாடலிபுத்திரத்திலே வெகு காலம் வாழ்ந்து வந்தார். இவர் இந் நகரத்தை விஸ்தாரமாக வருணித்திருக்கின்றனர். இதன் பின்னர் அசோக சக்ரவர்த்தியால் அரசாங்கத் தலைநகராகக் கொள்ளப்பட்டது. இச் சக்ரவர்த்தி கி. மு. 273 முதல் 233 வரை அரசாண்டனர். இவர்தாம் தமிழ்த் தேசங்கள் முதலியவற்றிற்கு முதன் முதல் பௌத்த தரிசனத்தைப் பரவச் செய்யும் பொருட்டுத் தூதர்களை அனுப்பி, அங்கங்கே பௌத்தப் பள்ளிகளை நிருமித்தவர். இவர் ஆட்சி புரிந்து 50 வருஷங்களுக்குப் பின்னர், சுமார் கி. மு. 185-ல் மௌரிய வமிசம் அழிவுற்றுச் சுங்க வமிசத்தினர் கையில் மகத ராஜ்யமும் அதன் தலைநகராகிய பாடலிபுத்திரமும் சென்றன. இவ் வமிசத்தின் முதலரசன் புஷ்யமித்திர னென்பவன். இவன் காலத்தில் பாக்டிரியா அரசனான இயூக்ரேட்டிஸ் என்பவனது சுற்றத்தானும் காபூல் தேசத்து அரசனுமாகிய மிநாண்டர் என்பவன் வட இந்தியாவிற் படையெடுத்து வந்து பாடலிபுத்திரத்தையே முற்றுகை செய்வான் போல நெருங்கினான். எனினும் கி. மு. 75 வரை அரசாண்ட சுங்க வமிசத்தினரது தலைநகராகவே

பாடலிபுத்திரம் இருந்து வந்தது. இவ் வமிசத்திற்குப் பின் காண்வ வமிசத்தினர் கி. மு. 27 வரை மகதத்தில் அரசு புரிந்தனர். இவ் வமிசத்திற்குப் பின் மகத தேசம் அதன் தலைநகராகிய பாடலியுடன் ஆந்திர வமிசத்தினர் கைப்பட்டது. இவ் வமிசத்தினர் கி. பி. 225 வரை ஆட்சி புரிந்தனர். இதற் கப்புறம் பாடலிபுத்திரம் லிச்சவி மரபினரால் கொள்ளப்பட்டதா யிருத்தல் வேண்டும். கி. பி. 320-ஆம் வருஷம் முதற்கொண்டு ஆண்டு வந்த குப்த அரசனுக்குப் பாடலி லிச்சவிகளிடமிருந்தே கிடைத்தது. குப்த அரசனான சந்திரகுப்தன் (320-360) பாடலியைத் தலைநகராகக் கொண்டு அரசுபுரிந்து வந்தான். இவனுக்குப் பின் சமுத்திர குப்தனால் (360-375) பாடலி புறக் கணிக்கப்பட்டது. பின்னர் குப்தர்களுக்குரிய முக்கியமான நகரங்களுளொன்றாகப் பாடலி இருந்தபோதிலும் தலைநகரென்ற பதவியை அது இழந்துவிட்டது.

பின்னர் கி. பி. 405-411 வரை இந்தியாவிலிருந்த சீன யாத்திரிகன் பாடலி நல்ல நிலைமையி லிருந்ததாகவே கூறு கின்றான்.

கி. பி. 640-ல் இந்தியாவிற்கு வந்த (Hiouen Thsang) பாடலி முற்றும் அழிந்துவிட்டதாகக் கூறுகின்றான்.

இச் சரிதத்தால் அசோக சக்கரவர்த்தி காலத்திற்குப் பின்பு கிறிஸ்துவப்தத்தின் ஆரம்ப காலங்களில் பாடலி யிருந்த நிலைமையை மேலைச் செய்யுள் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். கி. பி. முதல் அல்லது இரண்டாம் நூற்றாண்டு குறுந்தொகைச் செய்யுட்கள் இயற்றப்பட்ட காலமெனக் கருதுதல் தவறாகாது.

குற்றலத் தமிழ்

திரு. பி. ஸ்ரீ ஆச்சாரியார், விட்டலபுரம்.

இமயமலைக் காட்சிகளைப்போல் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையின் காட்சிகளும் மிக்க அழகானவை. இம் மலைத் தொடரின் ஒரு பகுதியைத் தான் 'பொதியமலை' யென்றும், 'பொதியில்' என்றும், 'அகத்தியர்மலை' யென்றும் சொல்லுகிறோம். இந்த மலையைக் குறித்து ஒரு புலவர்,

திங்கள்முடி சூடுமலை தென்றல்விளை யாடுமலை
தங்குமுகில் சூழுமலை தமிழ்முனிவன் வாழுமலை
அங்கயற்கண் அம்மைதிரு அருள்சுரந்து பொழிவதெனப்
பொங்கருவி தூங்குமலை பொதியமலை யென்மலையே !

என்று பாடியுள்ளார். இம் மலையிலேதான் தண்பொருநை என்ற தாமிரவருணியோடு 'அமிழ்தினுஞ் சிறந்த தமிழ்மொழி' பிறந்த தென்று கூறுவோரும், இங்கேதான் தமிழ் வளர்ந்ததென்று கருதுவோரும் உண்டு. தமிழ் நாகரிகத்தின் பிறப்பகமென்று கருதத்தக்க இத் திருமலையைச் சார்ந்ததுதான் அழகு நிலையமாக வும் ஆரோக்கிய நிலையமாகவும் திகழும் திருக்குற்றால மலையும்.

திருக்குற்றால மலையைத் தமிழ்நாட்டின் இயற்கைக் கோயில் களில் ஒன்றென்று சொல்லலாம். இயற்கையழகு நிறைந்துள்ள இடங்களிலெல்லாம் இறையொளி கண்ட நம் முன்னோர் திருக் குற்றாலத்தை இறைவனது திருக்கோயில்களில் ஒன்றாகக் கருதுவாராயினர். சுமார் 1200 ஆண்டுகட்கு முன், சைவ சமயத் திற்குத் தமிழ் நாட்டிலே புத்துயிரளித்த திருஞானசம்பந்தப் பெருந்தகையார் தமது பண்சுமந்த பாடல்களில் தாம் நேரில் கண்ட குற்றாலத்தின் இயற்கைப் பேரழகினைப் படம் பிடித் துள்ளார்.

வம்பார் குன்றந் நீடுயர் சாரல் வளர்வேங்கைக்
கொம்பார் சோலைக் கோலவண் டியாழ்செய் குற்ருலம்
அம்பா னெய்யோ டாடல் அமர்ந்தான் அலர்கொன்றை
நம்பான் மேய நன்னகர் போலும் நமரங்காள்

என்று தொடங்கும் பதிகத்தைப் பாடிப் பாருங்கள். உங்களை அறியாமலே நீங்கள் பழைய குற்ருலத்தில் பிரவேசித்து விட்டதாக ஆச்சரியப்படுவீர்கள். இயற்கை யழகினும் இயற்கை வளத்திலும் ஈடில்லாத பெருஞ் சிறப்பு வாய்ந்த திருப்பதி, திருஞானசம்பந்தர் பருகி யனுபவித்த காட்சி யின்பங்களோடு எப்படியோ கண்முன் வந்துவிடுகிறது.

இயற்கை மணம் சொரியும் மலைச் சாரல் கட்புலனுகிறது; நீண்டுயர்ந்த பெருங்குன்றம் கம்பீரமாக நிமிர்கிறது. தெவிட்டாத இயற்கையின்பம் பொழியும் பசுஞ்சோலை, யாழ்போல் முரலும் நீலவண்டுகளோடு, வளர்ந் தோங்குகிறது.

"செல்வம் மல்கு செண்பகம் வேங்கை சென்றேறிக்
கொல்லை முல்லை மெல்லரும் பீனும் குற்ருலம்"

என்று பாடும்போதே, பெருமக்களைச் சென்றடைந்து நற்பயன் தரும் பொருள் போலச் செண்பகம் முதலிய மரங்களைத் தழுவிப் படர்ந்து மெல்லிய அரும்புகளை ஈனும் முல்லைக் கொடியும்,

"பக்கம் வாழைப் பாய்கனி யோடு பலவின்தேன்
கொக்கின் கோட்டுப் பைங்கனி தூங்கும் குற்ருலம்"

என்று பாடும்போது, மாம்பழம் முதலான கனிகளும்,

"மலையார் சாரல் மகவுடன் வந்த மடமந்தி
குலையார் வாழைத் தீங்கனி மாந்தும் குற்ருலம்"

என்று பாடும்போது, மலைச் சாரலிலுள்ள வாழைப் பழக் குலைகளும், அக் குலைகளைக் கவர்ந்து குட்டிக்குக் கொடுத்துத் தாமும் தின்று மகிழும் தாய்க் குரங்குகளும் சம்பந்தருக்குத் தோன்றியது போல் நமக்கும் கண்ணெதிரே தோன்றுகின்றன.

" நீல நெய்தல் தண்சுனை சூழ்ந்த நீள்சோலைக்
கோல மஞ்ஞை பேடையொ டாடும் குற்ருலம் "

என்று பாடும்போது, நீலமலர் முதலிய மலர்கள் நிறைந்த சுனைகளும் பெரிய சோலைகளில் தோகை விரித்தாடும் மயில்களும் கண்முன் வருகின்றன.

" மைம்மா நீலக் கண்ணியர் சாரல் மணிவாரிக்
கொய்ம்மா ஏனல் உண்கிளி யோப்பும் குற்ருலம் "

என்று பாடும்போது இயற்கைநலம் வாய்ந்த மலைமகளிர் தினையை யுண்ணவந்த கிளிகளை ஓட்டும் காட்சி தோன்றுகிறது.

" போதும் பொன்னும் உந்தி யருவி புடைசூழக்
கூதல் மாரி நுண்துளி தூங்கும் குற்ருலம் "

என்று பாடும்போது குற்ருலத்தின் அருவி பளிங்கு மழைபோல விழும் நுண்துளிகளோடு கட்புலனுகிறது. இத்தகைய இணையிலா அழகு வாய்ந்த தலத்தை— கண்ணையும் கருத்தையும் ஒருங்கே குளிர்விக்கும் இன்ப நிலையத்தை— சிவபெருமான் உகந் தருளும் திருப்பதிகளில் ஒன்ருக நம்மவர் கருதுவதில் வியப் பொன்றுமில்லை.

சம்பந்தர் இறைவனைப் பாடுவதோடு இயற்கை யழகுகளையும் வருணித்துப் பாடுவதுண்டு. இவர் இயற்கை யழகுகளிலே இறையழகு கண்டாரென்று சொல்லலாம். இது சம்பந்தர் பாடல்களின் சிறப்பியல்பு. இவ் வியல்பு திருக்குற்ருலப் பதிகத் தில் சிறப்பாகக் காணப்படுகிறது. இப் பதிகத்திலே திருஞான சம்பந்தர் தாம் ஆர்வத்தோடு பருகி யனுபவித்த இயற்கைப் பொருட்காட்சி யின்பத்தையும் பத்தி யின்பத்தையும் தமிழின் பத்தையும் பாட்டினின்பத்தையும் இசையின்பத்தையும் பஞ்சா மிர்தமாகக் கலந்து தந்தருளினுர் என்று சைவர்கள் பெருமை கொள்ளலாம். பன்னிரண்டு நூற்ருண்டுகளுக்கு முன் சம்பந்தர் கண்டெழுதிய குற்ருலப்படம் இன்றும் அழியாது இப் பாடல் களின் வாயிலாக நம் மனக்கண்ணுக்கு இலக்காகிறது.

அப்பரும் மணிவாசகரும்

கற்றார்க்கும் கல்லார்க்கும், வலிமை வாய்ந்தவர்களுக்கும் நோய்வாய்ப்பட்டவர்களுக்கும், பொழுது போக்கச் செல்வோர்க்கும் தமிழாராயும் இரசிகர்களுக்கும், சைவர்க்கும் சைவரல்லாதார்க்கும் ஒருங்கே இன்பசுகம் அருளும் இயற்கைத் தெய்வமே சம்பந்தருக்குத் திருக்குற்றாலத்தில் சிவமென்னும் செம்பொருளாகக் காட்சி யளித்தது. இந்த இயற்கைத் தெய்வம் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளுக்கும் மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுக்கும் உயிர் எழுச்சி அளித்திருக்கக் கூடுமென்றும் ஊகிக்கலாம்.

" குற்றாலத்துறை கூத்தனல்லால் நமக்(கு)
உற்றார் ஆருளரோ "

என்று அப்பர் சுவாமிகளும்,

" உற்றாரை யான்வேண்டே னூர்வேண்டேன் பேர்வேண்டேன்
கற்றாரை யான்வேண்டேன் கற்பனவு மினியமையும்
குற்றாலத் தமர்ந்துறையும் கூத்தாவுன் குரைகழற்கே
கற்றாவின் மனம்போலக் கசிந் துருக வேண்டுவனே "

என்று மணிவாசகப் பெருமானும் அருளிச் செய்வது காண்க.

குற்றாலமும் குறவஞ்சியும்

பிற்காலத்திலே திருக்குற்றாலத்தின் பெருமையால் உயிர் எழுச்சியும் புலமைப் பரிசும் பெற்றவர் திரிகூடராசப்பக் கவிராய ரென்பவர். திருஞானசம்பந்தர் காலத்திற்குச் சற்றேறக் குறைய ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்—அதாவது, இற்றைக்குச் சுமார் இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்—திருக்குற்றாலத்திற் கருகேயுள்ள கிராமம் ஒன்றில் வாழ்ந்தவர் இவர். திருக்குற்றாலத்தைக் குறித்துப் பதினன்கு பிரபந்தங்கள் இயற்றி யுள்ளார். அவற்றுள், திருக்குற்றாலத் தலபுராணமும் திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சியுமே பிரசித்தமாக வழங்குகின்றன. தலபுராணத்தில்

புலமைத்திறமையும் பக்திச்சுவையும் காணப்படுகின்றனவெனின், குறவஞ்சி யென்னும் குறத்திப் பாட்டிலே கவிச் சுவை சிறப்பாகக் காணப்படுகிறதென்று சொல்லலாம்.

குறவஞ்சித் தமிழ் குற்ருலவாசத்தின் இன்ப சுகத்தை நினைப்பூட்டுகிறது. இத் தமிழ் நூலில் காட்சிதரும் திருக்குற்ருலத்திலே, காவெலாம் சிவமணம்; கனியெலாம் சிவலிங்கம்; பூவெலாம் சிவசொரூபம்; பச்சிலையெலாம் சிவக்கொழுந்து. இம் மலையில் பூரண அழகோடும் மாட்சியோடும் கொலு வீற்றிருக்கும் இயற்கையன்னை உலகம் பூத்த அருட் கொடியாகிய மகா சத்திதான். இத்தகைய சத்தியைப் பாகமாகக் கொண்டு விளங்கும் இறைவன் திருக்குற்ருல நாதன். இப் பெருமானே இச்சிறு நாடக நூலுக்குத் தலைவனுக அமைகிருன்.

தலைவன் பவனி வரும்போது தலைவியாகிய வசந்தவல்லி ஒய்யாரமாகப் பந்தடித்துக் கொண்டிருக்கிருள்.

> **“ இருண்ட மேகஞ்சுற்றிச் சுருண்டு சுழியெறியும்
> கொண்டையாள் ”**

என்று தொடங்கும் வசந்தவல்லியின் வருணனையிலும்,

> **“ செங்கையில் வண்டு கலின் கலினென்று செயஞ்செய
> மென்ருட ”**

என்று தொடங்கும் பந்துவிளையாட்டின் வருணனையிலுமே, குற்ருல மலையின் மோகன சத்தியை உணரத் தொடங்குகிருேம்.

பந்து பயிலும் வசந்த மோகினி திருக்குற்ருல நாதராகிய திரிகூடராசரது அருட் பார்வைக்குத் தன் உள்ளத்தைத் திறை கொடுக்கிருள்; பாங்கியைத் தூதனுப்புகிருள். திருக்குற்ருல மலையைச் சார்ந்த ஒரு குறத்தி தன் மறநெஞ்சே துணையாக நமது பாரத நாடெங்கும் போய்க் குறிசொல்லிக் கொண்டு ‘தென்னவர் தமிழால் செயத்தம்பம் நாட்டி’ வருபவள்,— தலைவியைச் சந்திக்கிருள்.

“ சைவமுத் திரையை வானின்மேற் றிரிக்கும்
தெய்வமுத் தலைசேர் திரிகூட மலையான்
... ...
ஏரிநீர் செழிக்க வாரிநீர் கொழிக்கும்
மாரிநீர் வளர்தென் னரிய நாட்டான்
கன்னிமாப் பழுத்துக் கதலிதேன் கொழித்துச்
சென்னெல்காத் தளிக்கு நன்னகர்ப் பதியான்
... ...
அண்டகோ டிகளை யாணையா லடக்கிக்
கொண்டல்போற் கவிக்குங் கொற்றவெண் குடையான்
வாலசுந் தரிகுழல் வாய்மொழி யருட்கட்
கோலவண் டிணங்குங் கொன்றைமா லிகையான்
பூவளர் செண்பகக் காவளர் தம்பிரான்
தேவர்கள் தம்பிரான் திருவருள் பாடி ”

வரும் குறப்பெண் இயற்கை யழகினிடையே ஒளிரும் இறை யழகினை யல்லவா பாடி வருகிருள் ?

மாத்திரைக்கோல் ஏந்திக் கூடை தாங்கிப் பாசி மணியும் குன்றி மணியும் அணிந்து, நடைக்கொரு குலுக்கும் ‘ வெளிக் கொரு பகட்டு’ மாய் வரும் குறத்தி, ‘ விழிக்கொரு சிமிட்டும் ’ ‘ மொழிக்கொரு பசப்பு ’ மாய்க் குறிசொல்லி வருகிருள். கல்வி மணம் வீசப் பெருத இவளது இயற்கை யறிவு நெடுந் தூரப் பிரயாணங்களால் விசாலித்திருக்கிறது. கை பார்ப்பதுபோல முகக்குறி, விழிக்குறி, மொழிக்குறி, முதலானவற்றையும் பார்த்து விடுவாள். கான் பூத்த மலர்க் கொடிபோல் இலங்கும் இக் குறப்பெண் மின்னற் கொடிபோலத் துடித்துக் கொண்டிருக்கும் வசந்தவல்லி முன் போய் மலைவளம் பாடுவதைக் கேளுங்கள் :-

“ வானரங்கள் கனிகொடுத்து மந்தியொடு கொஞ்சும்
மந்திசிந்து கனிகளுக்கு வான்கவிகள் கெஞ்சும்
கானவர்கள் விழியெறிந்து வானவரை யழைப்பார்
கவனசித்தர் வந்துவந்து காயசித்தி விளைப்பார்

தேனருவித் திரையெழும்பி வானின்வழி யொழுகும்
செங்கதிரோன் பரிக்காலும் தேர்க்காலும் வழுகும்
கூனலிளம் பிறைமுடித்த வேணியலங் காரர்
குற்ருலத் திரிகூட மலேயெங்கள் மலேயே. ”

தேனெழுகும் தீங்குரலில் குறப்பெண் பாடிய பாட்டு வறண் டயர்ந்த தலைவி யுள்ளத்திலே குற்ருலத் தருவியின் நுண் துளிகளைப் போல விழுகிறது. ‘வானின் வழி யொழுகும்’ தேனருவி இவ் வுலகினையும் வானுலகினையும் தலைவியின் மனக் கண்ணில் ஒன்றுபட இணைத்துக் காட்டுகிறது.

அப் பெண் பின்னும் குற்ருல மலையின் வளங்களைக் கொஞ்சும் குரலில் வருணித்துப் பாடி அம் மலைமீது இயற்கையோ டிசைந்து வாழும் குறவரது வாழ்க்கை நலத்தினையும் எடுத் துரைக்கின்ருள் :—

“ முழங்குதிரைப் புனலருவி கழங்கெனமுத் தாடும்
முற்றமெங்கும் பரந்துபெண்கள் சிற்றிலைக்கொண் டோடும்
கிழங்குகிள்ளித் தேனெடுத்து வளம்பாடி நடிப்போம்
கிம்புரியின் கொம்பொடித்து வெம்புதினை யிடிப்போம்
செழுங்குரங்கு தேமாவின் பழங்களைப்பந் தடிக்கும்
தேனலர்சண் பகவாசம் வானுலகில் வெடிக்கும்
வழங்குகொடை மகராசர் குறும்பலவி லீசர்
வளம்பெருகுந் திரிகூட மலையெங்கள் மலையே.”

வீணைக் குரலில் எழுந்து பொங்கிய இசை வெள்ளம் வசந்த மோகினியின் உள்ளத்தில் பாய்ந்து பரவுகிறது. நாகரிக வாழ்க்கையின் ஆடம்பரங்களைப் பார்க்கிலும் கைபுனைந்தியற்ருத இயற்கைப் பேரழகு வாய்ந்த மலை வாழ்க்கை அதிக அளவில் இன்பமளிக்குமென்று தோன்றுகிறது. தீஞ்சொற் கவிதையில் இந்த வாழ்க்கை பேரின்ப வாழ்க்கையாகவே பரிணமிக்கிறது. கிழங்கு கிள்ளித் தேனெடுத்தும், யானைத் தந்தத்தை ஒடித்துத் தினையை இடித்தும், மலை வளம்பாடி நடித்தும் வாழ்வு நடத்தும் குன்றவர் நிலை, பெருஞ் செல்வத்தையும் துச்சமாகக் காட்டுகிறது.

அரசர் செருக்கினுக்குத் தினைத் துணையும் குறைவுபடாத இக் குறமகளின் செருக்கு ஓர் ஆச்சரியமான உலகத்தைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

குறப்பெண் புன்னாகவராளி இராகத்தில் மீண்டும் பாடுகிறாள் :—

" ... ...
வேடுவர்கள் தினைவிதைக்கச் சாடுபுனந் தோறும்
விந்தையகில் குங்குமமுஞ் சந்தனமும் நாறும்
காடுதொறு மோடிவரை யாடுகுதி பாயுங்
காகமணு காமலையில் மேகநிரை சாயும்
நீடுபல வீசர்கயி லாசகிரி வாசர்
நிலைதங்குந் திரிகூட மலையெங்கள் மலையே."

'காகம் அணுகாத' —'மேகநிரை சாயும்'—மலை, இப்போது 'பண்ணேறி விண்ணுயர்ந்துலவும்' கவிதை வாயிலாக ஒரு பூலோக சொர்க்கமாய்க் காண்கிறது. மட்டுப்படாது கொட்டிக் கிடக்கும் இவ் வியற்கைச் செல்வ மெல்லாம் இறைவனது அருள் விளக்கமாகிய வள்ளன்மையே யென்பதையும் பாட்டு ஞாபகப் படுத்துகிறது.

பிறகு குறத்தி பெருமையோடு பனிமலை முதல் குமரிமுனை வரையிலும் சிதறிக் கிடக்கும் தன் உறவினர்களை ஞாபகப் படுத்தி, நம்மிற் பலர் தற்காலத்தில் மறந்திருக்கும் இந்தியாவின் ஒருமை நிலையையும் உய்த்துணர வைக்கிறாள் :—

" கொல்லிமலை யெனக்கிளைய செல்லிமலை யம்மே
கொழுநனுக்குக் காணிமலை பழனிமலை யம்மே
எல்லுலவும் விந்தைமலை யெந்தைமலை யம்மே
இமயமலை யென்னுடைய தமயன்மலை யம்மே
சொல்லரிய சாமிமலை மாமிமலை யம்மே
தோழிமலை நாஞ்சிநாட்டு வேள்விமலை யம்மே
சொல்லினங்கள் முழவுகொட்ட மயிலினங்களாடும்
திரிகூட மலையெங்கள் செல்வமலை யம்மே"

மலேவளம் பாடிய குறப்பெண் வசந்தவல்லியின் உள்ளத்தை அப்படியே பகட்டி வசீகரித்து விடுகிருள். பாட்டு முடிந்தும், கன்னியின் காதுகளில் கீதநாதம் ஓய்வின்றி ஒலிசெய்து கொண்டிருக்கிறது. அவள் அத்தகைய பாடல்களே மீண்டும் மீண்டும் கேட்க ஆசைப்படுகிருள். அக் குறிப்பினே உணர்ந்த குறவஞ்சியும் சன்னதங்கொண்டு,

“ நீங்கக் காண்பது சேர்ந்தவர் பாவம்
நெருங்கக் காண்பது கன்னலிற் செந்நெல்
தூங்கக் காண்பது மாம்பழக் கொத்து
சுழலக் காண்பது பூந்தயிர் மத்து
வீங்கக் காண்பது மங்கையர் கொங்கை
வெடிக்கக் காண்பது கொல்லேயின் முல்லே
ஏங்கக் காண்பது மங்கல பேரிகை
ஈச ராரிய நாடெங்கள் நாடே ”

என்று மங்கலபேரிகை போலத் தொனிக்கும் கம்பீரமான குரலில் பாடுகிருள். முடிவில் அவள் உயர்நிலேக் குரலில்,

“ ஓடக் காண்பது பூம்புனல் வெள்ளம்
ஒடுங்கக் காண்பது யோகிய ருள்ளம்
வாடக் காண்பது மின்ஞர் மருங்கு
வருந்தக் காண்பது சூலுளே சங்கு
போடக் காண்பது பூமியில் வித்து
புலம்பக் காண்பது கிண்கிணிக் கொத்து
தேடக் காண்பது நல்லறங் கீர்த்தி
திருக்குற் ருலர்தென் ஞரிய நாடே ”

என்று கானஞ் செய்கிருள்.

இக் குறவஞ்சி, ‘ கூழை யுண்ட வாயால் குறியை விண்டு ’ காட்டுவதும், தலேவி மகிழ்ந்து பரிசில் உதவுவதும், அந்தச் சிங்கியைத் தேடிக் குறச் சிங்கன் வருவதும், அவன் அவளிடம் புதிய அணிகளேக் கண்டு ஐயுற்று விஞவுவதும், அனுபவ அறிவால் அவனேக்காட்டிலும் எவ்வளவோ புத்திசாலியாக விளங்கும்

அவள் அலட்சியமாக விடை கூறுவதும் மறக்கமுடியாத 'குற்றாலத் தமிழ்' கொண்டு சித்திரிக்கப் படுகின்றன. இத் தகைய பலவேறு அழகுகளையும் ஆசிரியரது உள்ளத்தின் பேரழகுடன் வாசகர்கள் தாமே மனமாரப் பருகி நல்லின்பம் துய்ப்பார்களாக. இச் சிறுநூல்,

" சிற்றாற்றங் கரையானைத் திரிகூட வரையானைக்
குற்றாலத் துறைவானைக் குருபரனை வாழ்த்துகிறேன்"

என்பது போன்ற வாழ்த்துக் கண்ணிகளோடு முற்றுப் பெறு கின்றது.

குற்றாலமும் முக்கூடற்பள்ளும்

இச்சிற்றாருகப் பெருகி வருவது குற்றாலத்திலுள்ள மலை யருவிதான். இது தாமிரவருணியில் சங்கமமாகிறது. தமிழில் 'சிற்றாறு' என்றே அழைக்கப்பெறும் இந்தக் கிளைநதி வட மொழியில் சித்திரா நதியென்றும், சித்திர கங்கையென்றும் பெயர் பெறுகிறது. 'சித்திராநதி' யென்ற பதத்திற்கு 'அழகான நதி' யென்று பொருள். வெள்ளம் வரும்போது 'சிற்றாறு' உண்மையாகவே 'சித்திராநதி' யாகிவிடும். அப்போது இந் நதியின் தோற்றம், பார்வைக்குச் சிறுமையும் சிறந்த மனப் பெருமையுமுள்ள ஒரு பெரியாரின் தோற்றத்தை ஒத்திருக்கிற தென்று ஒரு கவிராயர் பாடியுள்ளார். அந்தப் பாட்டு வருமாறு:—

"குற்றா லத்திரி கூட மால்வரை உற்றே மேகம் பொழிந்தநீர்
கூடிப் பொருநை நாடித் திருமுக் கூடற் பதியை வலங்கொண்டே
வற்றா மடுவில் பறவை குறவை வாளை கோளை தேளிமீன்
மயிந்தி உளுவை பயிந்தி கூனி மணலி ஆரல் ஓராமீன்
பற்றா அயிரை கெண்டை கெளிறு பருவ ராலும் அணையிலே
பாயக் காலில் பாயக் குளத்தில் பாய வயலில் பாய்ந்ததே
சிற்றா றென்பது பெற்றாலும் ஒரு சிறியவர்மனப் பெருமைபோல்
சித்ரா நன்னதி பெருகி வார சிறப்பைப் பாரும் பள்ளியரே"

—முக்கூடற்பள்ளு.

பாட்டின் உயிர்வேகம் சித்திரா நதியின் வேகத்தையும் பண்ணழகு அந்தக் காட்சியழகையும் எவ்வளவு நன்ருக நினைப்பூட்டுகின்றன !

முடிவுரை

இந்தக் கட்டுரையில் உதாரணமாகக் காட்டப் பெற்றுள்ள குற்ருலப் பாடல்களெல்லாம் அயர்ந்த உள்ளத்திற்கு ‘அருவிக் குளியல்’ போலிருக்கின்றன. பாடல்களின் இசை யின்பமும் அருவியிலே மொத்துண்டு வரும் மலைக்காற்றைப் போல வந்து உணர்வைக் குளிர்விக்கின்றது. குற்ருலத் திருப்பதிகத்திலும் குறவஞ்சிப் பாடல்களிலும், குற்ருலத்தின் பசுமையும் பொலிவும் அன்புருவாகிய இறை யழகோடும் அருளோடும் கலந்து புலனுகின்றன. இயற்கை மணத்தோடு சிவ மணமும் தமிழ் மணமும் ஒற்றித்து வீசுகின்றன; இயற்கை இன்பத்தோடு பத்தி யின்பமும் கவியின்பமும் சங்கமமாகி ஓடுகின்றன. காதலாகிக் கசிந்து பாடும்போதுதான், நவில்தொறும் நயம் கொழிக்கும் இப் பாடல்களின் பெருமையை உள்ளவாறு உணர்ந்து கொள்ளலாம். இப் பாடல்களைப் பாலைவனத்திலிருந்து பாடிய போதிலும், அங்கே பாலைவனம் மறைந்து திருக்குற்ருலம் வந்துவிடும்.

தென்னிந்திய வணிகம்

(ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு முதல் பதினான்காம் நூற்றாண்டு வரை)

திரு. ச. க. கோவிந்தசாமிப் பிள்ளை அவர்கள், M. A.,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக வரலாற்றுத்துறை விரிவுரையாளர்.

1. தோற்றுவாய்

இக் கட்டுரை, பழந்தமிழ் நாட்டின் வாணிபத்தைப் பற்றி ஆராய எழுந்தது. 'தென்னிந்தியா' என்ற சொற்றொடர், வடுக, கன்னட நாடுகளையும் தன்னகத்தே யுடையதாயினும், இவண் அதன்கணடங்கிய தமிழக மொன்றனையே குறிக்கும். இம் மூன்றுமொழிந்த மலையாளத்தை, சொல்லாது விடுத்தது, பண்டைக்காலத்தில் மலையாளம் தமிழகத்துக்குப் புறம்பல்ல வென்பது கொண்டேயாகும்.

தமிழகத்தின் வணிக வரலாறு மிகப் பழமை உடைத்து. இந்தியப் பெருங்கடலில் கலஞ் செலுத்தி எகிப்து, பாபிலான், சால்டியா முதலான நாகரிகமுயர்ந்த நாடுகளோடு பல்லாயிர மாண்டுகட்கு முன்னரே தமிழர் பண்டம் மாற்றி வந்தனர்.[1] அதற் கறிகுறியாக எகிப்து நாட்டிலும், சிற்றாசியாவிலும் (Asia Minor), மெசபடோமியாவிலும் மண்ணினுள் புதைந்திருந் தெடுக்கப்பட்ட பல சான்றுகள் இப்பொழுது நமக்குக் கிடைக்கின்றன. கி. பி. முதலாம் நூற்றாண்டிலிருந்து நான்காம் நூற்றாண்டு வரை, தமிழர் உரோமப் பேரரசோடு வர்த்தகம் செய்து வந்தனர்.[2]. அதனால் தமிழர் அடைந்த

---

1. P. T. S. Ayyangar's 'History of the Tamils.'
2. See Warmington's account of the Roman trade with India and Rawlinson's 'Intercourse of India with the Western World.'

செல்வம் கணக்கிட முடியாது. கிரேக்கரும், உரோமரும் பண்டைத் தமிழ் நூல்களில் யவனர் எனப்படுவார். அவர் களுடைய வணிகத்தைப் பற்றி யெழுந்த நூல்கள் மூன்றுள. அவையாவன: ஒரு கிரேக்க வணிகன் எழுதிய "செங்கடற் செலவும்[1]" டாலிமி என்பான் எழுதிய "உலக நூலும்"[2] பிளினி என்பான் எழுதின "இயற்கை நூலு" மாம்[3]. இவ் வணிகத்தைப் பற்றிய குறிப்புக்களைச் சங்க இலக்கியங்களில் நாம் காணலாம். யவனருக்குப் பின்னர் இந்தியப் பெருங்கடல் வணிகம் அராபி நாட்டார்க்குச் சொந்தமாயிற்று. நாம் இவண் எடுத்துக்கொண்ட காலவரைக்கு முன்னர் பல்லவர் என்ற ஓர் அரச குடியினர் தமிழகத்தை ஆண்டனர். அவர்கள் அரசாட்சியில் தமிழர் கீழ்த் திசையில் பர்மா, மலையம், சாவகம், சுமத்ரா, சீயம் முதலிய நாடுகளோடு வாணிகஞ் செய்து வந்தனர். கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றுண்டின் துவக்கத்தில், தமிழரின் பெருங் கலங்களும், அராபியரின் காற்றைப் போல் வேகமுடைய கப்பல்களும், சீனர்களின் "சங்க்" எனப் பெயரிய குன்றமன்ன நாவாய்களும் இந்தியப் பெருங் கடலிற் கூட்டங் கூட்டமாகக் கீழ் மேற் றிசைகளிற் பாய்களை விரித்து அங்கு மிங்கும் சென்று கொண்டிருந்தன.

2. இக் கட்டுரையின் மூலங்கள்

இனி, நாம் எடுத்துக் கொண்ட ஐஞ்ஞூறு ஆண்டுகளில் தமிழர் நடத்திய வணிகத்தைப்பற்றி எழுது முன், அதையறிதற்கு இன்றியமையாத மூலங்களை நாம் ஆராயவேண்டும். தமிழகத் தாரோடு வாணிகஞ் செய்த பல நாட்டாருள், அராபியரும் சீனரும் அவ் வணிகத்தைப்பற்றி நூல்கள் பல எழுதியுள்ளார். மற்றும், தென்னிந்தியாவில் யாத்திரை செய்த இருவர் தாம்

---

1. 'Periplus of the Erythrean Sea' ed, Schoff.
2. Ptolemy was an Alexandrian Geographer.
3. Pliny's 'Natural History.'

கண்டவற்றையும் கேட்டவற்றையும் தொகுத்துச் சிறந்த நூல்கள் இயற்றியுள்ளார். அவற்றை யொத்த நூல்கள் தமிழகத்தில் இதுகாறும் கிடைக்காது போயினும், அக் குறையைத் தீர்க்கச் சிறந்த கல்வெட்டுகளும், செப்புப் பட்டயங்களும் நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. அவை பற்றிக் கீழே விளக்கமாகக் கண்டு கொள்க.

க. அராபிய நூல்கள்

(1) சுலைமான் என்ற ஓர் அராபிய வணிகன் எழுதி வைத்த சில வர்த்தகக் குறிப்புகள்[1]; இந் நூல் கி. பி. 850-ல் எழுதப்பட்டது. தென்னிந்திய வாணிகத்தைப்பற்றிச் சிறிதளவே கூறுகிறது.

(2) மேற் சொன்ன நூலை அபுசையித்து என்பான் வெளியிடும்போது தான் வணிகர்களிடம் கேட்டறிந்த சில செய்திகளையும் சேர்த்து வெளியிட்டான். இந் நூல் பத்தாம் நூற்றுண்டின் தொடக்கத்தில் எழுதப்பட்டது.[2]

(3) பத்தாம் நூற்றுண்டின் இடைக் காலத்தில் இபன் குர்தத்பா என்ற அராபியன் எழுதி வைத்த குறிப்புக்கள்.[3]

(4) மேற்கூறிய எல்லாவற்றிலுஞ் சிறந்த நூல் அல்மசூதி என்பான் பத்தாம் நூற்றுண்டில் எழுதின நூல். மேற்கே ஸ்பெயின் நாட்டிலிருந்து கிழக்கே சீனம் வரைச் சுற்றினவன் அல்மசூதி என்ற அராபி நாட்டான்.[4]

---

1. 'History of India' Vol. 1. Edited by Elliot and Dowsen.
2. Ibid. 3. Ibid.
4. 'History of India' Vol. 1. Elliot and Dowsen.

(5) அல்பிரூனி என்ற ஓர் அராபியப் பேரறிஞன் இந்தியாவைப்பற்றிப் பதினொன்றும் நூற்றுண்டில் எழுதின நூலை முதல் நூலாகக் கொண்டு பதினன்காம் நூற்றுண்டின் ஆரம்பத்தில் இரஷீடுடீன் என்பான் எழுதின நூல்.[1]

(6) பதின்மூன்ரும் நூற்ருண்டின் இறுதியிலும் பதினன்காம் நூற்ருண்டின் தொடக்கத்திலும் தென்னிந்தியாவின் நிலைமையையும், பாண்டி நாட்டரசர் அராபியரோடு நடத்தி வந்த குதிரை வர்த்தகத்தைப் பற்றிய இனிய விவரங்களையும் அப்டுல்லா வாஸாப் என்பான் எழுதின நூலில் பரக்கக் காணலாம்.[2]

உ. சீன நூல்கள்

(1) "தங்- குவோ—சி — பு" "பிங்—சௌ — கோ—மன்" "சுங்—சி", "சௌ—கோ—பெய்"[3] முதலான நூல்கள் சீன மொழியில் எழுதப்பட்டிருப்பினும், அவை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப் படாததால் எம் போன்ற சீன மொழி யறியாதார்க்கு அவை இருந்தும் இல்லாதனவாயின. ஆனல், மேற்கூறியவைக்கெல்லாம் பின்னெழுந்த, சு—வான்—சி" என்ற நூலை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த ஹர்த், ராக்ஹில் என்பார், மேலே காணப்பட்ட நூல்களிலிருந்து சில பகுதிகளையும் மொழி பெயர்த்துள்ளார். இந் நூல் தென்னிந்திய வணிகத்துக்கு இன்றியமையாத தொன்ரும்.[4]

ங. யாத்திரை நூல்கள்

(1) பதின்மூன்ரும் நூற்ருண்டின் இறுதியில் வேனிஸ் நகரத்தாரான மார்க்கோ போலோ என்பார் சீனம் முதலிய

---

1. History of India Vol. 1. Elliot & Dowsen.
2. Ibid. Vol. 111.
3. 'Chaw-Jw—kua' Translated by Hirth and Rockhill-Intro. pp. 9. 16. f. n. 1, 19, f. n. 1. 21.–22.
4. Op. cit.

நாடுகளைச் சுற்றிக்கொண்டு தென்னிந்தியாவைச் சுற்றிக் கப்பல் யாத்திரை செய்யுங்கால், பல துறைமுகங்களின் ஏற்றுமதி இறக்குமதியாகும் பொருள்களை நன்கு விசாரித்தறிந்து உயர்ந்த அறிவியல் நூலொன்று எழுதியுள்ளார்[1].

(2) இபன்பதூதா என்ற மூர் சாதிய முகமதியன் வட ஆப்பிரிக்காவிலுள்ள தாங்கியர் என்ற ஊரிலிருந்து புறப்பட்டு இந்தியாவுக்குப் போந்து, டெல்லி அரசன் முகமது டோக்ளக்கினிடம் உயர்ந்த அரசியல் பதவியில் அமர்ந்து பின் அவனால் அனுப்பப்பட்டு, சீன தேயத்துக்குச் செல்லக் கோழிக்கோட்டில் (கள்ளிக்கோட்டையில்) கப்பல் ஏறி யாத்திரை செய்யும்போது கப்பல் கவிழ, அதிலிருந்து தப்பி நாகப்பட்டினத்தில் கரையேறி, ஆர்க்காடு, மதுரை முதலான இடங்களில் தங்கியிருந்து பிறகு சீனம் சென்று, சில ஆண்டுகள் கழித்துத் தன்னூரடைந்து ஒரு சிறந்த நூல் எழுதினன்[2]. அதில் தென்னிந்திய வாணிபத்தைப் பற்றிய செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

ச. கல்வெட்டுகளும் செப்புப் பட்டயங்களும்

(1) சேர அரசன் தாணுரவி கிருத்துவ வர்த்தகனை சாபீர் இசோ என்பானுக்குக் கொடுத்த கோட்டயம் பட்டயங்கள்[3].

(2) முதலாம் இராசராச சோழனும் முதலாம் குலோத்துங்கச் சோழனும் நாகப்பட்டினத்துப் புத்தப் பள்ளிக்குக் கொடுத்த லெயிடன் பட்டயங்கள் என்ற ஆனைமங்கலம் செப்பேடுகள்[4].

---

1. 'Marco Polo's Travels' Edited by Yule and Cordier,
2. Ibn-Batuta in 'Broadway Travellers Series'
3. Travancore Archaeological Series Vol. ii p. 9988.
4. South Indian Archaeology Vol. iv.

(3) சேரமான் வீரராகவச் சக்கரவர்த்தி இரவிக்கொற்றன் என்ற வர்த்தகனுக் களித்த கோட்டயம் பட்டயம்.[1]

(4) சோழர்கள் காலத்திய கல்வெட்டுகள் சிலவும், மைசூர் அரசாங்கத்திற் கிடைத்த கன்னடக் கல்வெட்டு ஒன்றும்[2].

(5) பர்மாநாட்டில் பகான் என்ற ஊரில் கிடைத்த தமிழ்க் கல்வெட் டொன்றும், சுமத்திரா தீவில் லோபோ—டாவா என்ற விடத்தில் கிடைத்த தமிழ்க் கல்வெட்டு ஒன்றும், சீயத்திலுள்ள தக்குவா—பா என்ற இடத்தில் கிடைத்த கல்வெட் டொன்றும் இக்கட்டுரைக்கு இன்றியமையாதவை[3].

3. தமிழகத்தின் வர்த்தகக் குழுக்கள்

நாம் இவண் எடுத்துக்கொண்ட காலவரையில் வர்த்தகம் எவ்வண்ணம் நடந்தது ; அது யார் கையில் இருந்தது என்ற வினாக்கள் ஒருவருக்கு எழலாம். அக்காலத்தில் ஒவ்வொரு வர்த்தகனும் தனித்த முறையில் தன் தொழிலை நடத்திவரவில்லை. வெளிநாட்டு வர்த்தகத்துக்கு முக்கியமாக விரிந்த முதலும், ஆட் கூட்டமும், இன்றியமையாதவை. வர்த்தகம் ஒருவரோ, இருவரோ, பெரும் பொருளைச் செலவிட்டுச் செய்யக்கூடிய வினையன்று. அராபியா முதல் சீனம் வரையில் செய்யக்கூடிய வர்த்தக முறைகளில் தேர்ச்சிபெற்றார் பலர் கூடி வர்த்தக நிமித்த மாகக் குழுக்கள் பல ஏற்படுத்தி யிருந்தனர். இக் குழுக்களை ஐரோப்பிய நாடுகளில் மத்தியகாலத்தில் நின்று நிலவிய 'கில்டு' (Guild) என்று சொல்லப்பட்ட குழுக்களோடு ஒப்பிடலாம்.

---

1. Epigraphia Indica Vol. iv. pp 294—295.
2. 'Overgedrukt' Vol. Lxxii pt. 2; 'Pudukottah Inscriptions' No. 61. Epigraphia carnatica Vol. Vii. Sk. etc.
3. Journal of Oriental Research vol. vi. Overgedrukt Vol. Lxxii pt. 2. and Ep. Indica Vol. vii.

தமிழகக் குழுக்களுக்குக் கல்வெட்டுகளில் பல்வேறு பெயர்கள் இடப்பட்டிருக்கின்றன. குழுக்களின் அங்கத்தினரின் தொகை நோக்கி ஐஞ்னூற்றுவர், அறுநூற்றுவர், எழுநூற்றுவர் எனவும், அவற்றின் பரந்த தொழிலை நோக்கி நானுதேசி, திசையாயிரத்தைஞ்னூற்றுவர் எனவும், சிறப்பாக மணிக்கிராமம், அஞ்சுவண்ணம் எனவும் பல பெயர்களை உடைத்தாயிருக்கின்றன. இப் பெயர்கள் தோன்றுகின்ற சில கல்வெட்டுகளைக் கீழே கண்டுகொள்க :—

(1) "ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கோப்பரகேசரி வன்மர்க்கு யாண்டு 20. இவ் வாண்டு கானக நாட்டு முனியந்தை திசையாயிரத்தைஞ் னூற்றுவர் பேரால்........."[1].

(2) "நானு தேசித் திசை யாயிரத் தைஞ் னூற்று வர்க்கு சிறப்பாக"[2].

(3) "நான்கு திசையாயிரமும் பதினெட்டு பட்டிணமும் ......"[3].

(4) "நானுதேசிய எடுத்த பாத மூத்தசெட்டி"[4].

மேற் கூறிய சொற்றொடர்களில் ஒன்ருகிய "நானுதேசித் திசையாயிரத்தைஞ்னூற்றுவர்" என்ற விடத்து ஆயிரத்தைஞ்னூறு அங்கத்தினரை உடைய பெருங் குழு ஒன்று இருந்ததுபோலும் என்ற ஐயம் பிறக்கலாம். ஆனுல் அச் சொற்றொடர்க்குப் பற்பல நாடுகளிலும் ஆயிரம் திக்குகளிலும் சென்று வர்த்தகம் செய்யும் ஐஞ்னூற்றுவர் என்பதே பொருள்.

---

1. 'Overgedrukt' Vol. Lxxiv p. 617 and Pudukkottah Inscriptions No. 61.
2. Op. cit. Vol, Lxxii p. 6.
3. Op. cit. p. 6 and A. R. E. 256 of 1912.
4. A. R. E. 121 of 1916.

4. மணிக்கிராமமும் அஞ்சுவண்ணமும்

மணிக்கிராமம், அஞ்சுவண்ணம் என்ற பெயர்கள் விரவிய கல்வெட்டுகளும் சாசனங்களும் நமக்கு இப்போது கிடைத்திருக்கின்றன. அவற்றில் சிலவற்றைக் கீழே எடுத்தெழுதியுள்ளேன். அவையாவன :—

(1) "அறுநூறுவரும் **அஞ்சுவண்ணமும் மணிக்கிராமமும்** இரக்ஷிக்கக் கடவர்"[1].

(2) "மகோதையார் பட்டினத்து இரவி கொற்றனுய சேரமான் உலோகப் பெருஞ்செட்டிக்கு **மணிக்கிராமப் பட்டம்** கொடுத்தோம்"[2].

(3) "திருவெள்ளறை திருவானைக்கல் பெருமானடிகள் உச்சம் போது அமுது செய்தருளும்போது ஒரு பிராமணனை ஊட்டுவிதாக உறையூர் **மணிக்கிராமத்து** நாராயணன் ஆச்சன் இவ்வூர் கல்லால் வைத்த பொன் ஐம்பதின் கழஞ்சு"[3].

(4) "நங்கூருடையான் தொட்டகுளம். பேர் அவனி நாரணம் **மணிக்கிராமத்தார்க்கும் சேனுமுகத்தார்க்கும்**......
......பதார்க்கும் அடைக்கலம்"[4].

(5) "சாவாளரேப்போல நீ அகல போவும் சண்ணுதம் வேணும் பெரிகெய்ப்போல் கோவாதலச்செட்டி **அஞ்சுவண்ணம்** கூட்டம் மணிக்கிராமத்தார் மக்கள்"[5].

---

1. Kottayam copper plates T. A. S. Vol, ii p. 99 ff.
2. 'Epigraphia Indica' Vol. iv pp. 295—6.
3. Epigraphia Indica Vol. *18*; p. 70.
4. Journal of Oriental Research Vol. vi; p. 304.
5. Epigraphia Indica Vol. *18*; p. 69.

மணிக்கிராமம், அஞ்சுவண்ணம் என்ற சொற்களின் பொருளைப்பற்றி வேறுபட்ட கருத்துக்களை அறிஞர் பலர் வெளியிட்டுள்ளார். டாக்டர் பர்னல் என்ற ஆங்கில அறிஞர், அஞ்சுவண்ணம் என்பது யூதர்களின் குழுவென்றும், மணிக்கிராமம் என்பது கிருத்துவ வர்த்தகக் குழுவென்றும் நினைக்கின்றனர்[1]. மணிக்கிராமத்தார், மணிவாசகரால் கிருத்துவ சமயத்தினின்றும் சைவத்துக்குத் திருப்பப்பட்டாரின் கூட்டம் என்பது ரெவரண்டு பீட் என்பாரின் கருத்து[2]. டெயிலர் என்பார், மனிக்கியர் என்ற ஒரு கிருத்துவப் பிரிவினரின் கூட்டம்; மணிக்கிராமம் என்று தமிழில் திரிந்ததோ என்று ஐயுறுகிறார்[3]. அஞ்சுவண்ணம் என்ற சொல்லை 'அஞ்சுமான்' என்ற அராபியச் சொல்லின் மாறுபாடென்று நினைத்து அஃதோர் அராபிய வர்த்தகக் குழுவோ என்றிடர்ப்படுவாரும் உளர்[4]. இவ்விரு வர்த்தகக் குழுக்களும் கிருத்துவ, யூத, முகமதியரால் ஆக்கப்பட்ட கூட்டங்கள் அல்ல வென்பதற்குத் திருவெள்ளறைக் கல்வெட்டும் தகுவா-பா கல்வெட்டும் சான்றாம். திருவெள்ளறைக் கல்வெட்டில் உறையூர் மணிக்கிராமத்தான் நாராயணன் என்ற பெயரினனாய் இருத்தலும், அவன், வேதம் வல்ல பார்ப்பனன் ஒருவனை உண்பிப்பதற்குப் பொன்வைத்த செயலும்[5], தகுவா-பா கல்வெட்டில் அவனி நாரணம் எனப் பெயரிய குளத்தை மணிக்கிராமம் அஞ்சுவண்ணத்தார் பாதுகாப்பில் வைத்த செயலும் இவண் நோக்கத் தக்கன[6]. ஆகையால், அவ்விரு சொற்றொடர்களும் மத வேறுபாட்டை உணர்த்துவன அல்லவென்று நாம் அறியலாம். பொதுவாகக் கூறுமிடத்து, திரைகடலோடித் திரவியம் தேடுகின்ற வணிகர்களுக்கு மதப் பித்து என்பதே கிடையாது எனலாம். தன்

1. Epigraphia Indica p 70.
2 and 3 Op. cit. p, 70.
4 Overgedrukt Vol. Lxxii; p. 4.
5. See supra
6. See supra.

மதத்தைத் தன்னுள்ளத்தளவில் நிறுத்தி, பிறர் மதங்களையும் மதிக்கும் தன்மையராய் இருந்தாலல்லது பிற நாடுகளுக்குச் சென்று வாணிகம் செய்து பயனடைதல் இயலாததாகும். மதத்தால் பிணிப்புறாத பல வர்த்தகக் குழாங்கள் தென்னாட்டிற்குக் கிருத்துவர், முகமதியர், யூதர் முதலானோர் வருதற்கு முன்னமே இருந்தன. அவைகளைப் போலவே இங்கே குடியேறின வெளிநாட்டு வணிகர்களும் தமிழகத்தின் அரசர்களின் உதவியைக் கொண்டு மணிக்கிராமம், அஞ்சுவண்ணம் என்ற குழுக்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டிருக்கலாம் என்று நினைக்க இடமிருக்கிறது.

5. இக் குழுக்களைப்பற்றிய சில செய்திகள்

மைசூர் அரசாங்கத்தில் கிடைத்த கன்னடக் கல்வெட்டொன்றில்[1] தென்னிந்திய வணிகக் குழுக்களைப் பற்றிய விவரங்கள் நன்கு புலப்படுகின்றன. "ஐஞ்ஞூற்றுவர் மெய்க் கீர்த்தி" என்று அக் கல்வெட்டுக்குப் பெயர். இவ் வணிகக் குழுக்களின் அங்கத்தினர் வாசுதேவன், கந்தழி, மூலபத்திரர்களின் குலத்துதித்தோர் என்றும், பகவதியிடம் வரம் பெற்றோர் என்றும், கவரை, காத்திரிகை, செட்டி, செட்டிபுத்திரர், அங்ககாரர், வீரர், வீரவணிகர், கண்டிகர், கவுண்டர், கவுண்டசாமி என்ற பட்டங்கள் பெற்றோர் என்றும், அக் கல்வெட்டு அறிவுறுத்துகிறது. அவர்கள், பதினெட்டு பட்டணங்களும், முப்பத்திரண்டு விளார்புறமும், ஐஞ்ஞூறு வீர சாசனங்களும் பெற்றவர்கள். அப் பட்டணங்களிலெல்லாம் வணிகக் குழுவினர் தன்னரசு செலுத்தினர். அத்தகைய தன்னரசு நிலவிய நகரங்களுக்கு 'எறிவீரப்பட்டணங்கள்' என்ற பெயர் உண்டு என்பது கீழ்வருங் கல்வெட்டுக்களால் அறியலாம். பசனிகொண்டாவில் கிடைத்த முதலாம் இராசாதிராசன் கல்வெட்டொன்றில், ஐஞ்ஞூற்றுவர் கூடி அவ் வூருக்கு "நானாதேசிய

1. Epigraphia Carnatica Vol. vii Sk. 101.

தசமடி எறிவீரப்பட்டினம்" என்று பெயரிட்டனர் என்று காண்கின்ேறாம்[1]. மயிலாப்பூரில் பதினொன்றும் நூற்றாண்டில் இருந்த வணிகர் குழுவினர் அய்யப்புழல் காட்டூர் என்ற ஊரை வீரபட்டினமாகச் செய்துகொண்டனர் என்று நாம் அறிகிறோம்[2]. அக்காலத்திய அரசர்களும் வணிகக் குழுவினர் வதிந்த பட்டணங்களின் ஆட்சியை அவர்களுக்கே கொடுத்து அவர்களுடைய தனி அரசில் தலையிடாமல் இருந்தனர்.

தென்னிந்திய வணிகக் குழுவினர் பலவகை விலையுயர்ந்த பொருள்களைத் திரட்டிக்கொண்டு பல நாடுகட்குச் சென்று வாணிகஞ் செய்த வரலாற்றை மேற்கூறிய கன்னடக் கல்வெட்டு கீழ்வருமாறு உரைக்கின்றது. "சேர, சோழ, பாண்டிய, மலைய, மகத, கோசல, சௌராட்டிர, தனுட்ர, குறும்ப, காம்போச, கௌள, லாள, பர்வ்வர, பாரசீக, நேபாள, எகபாத, லம்பகர்ண, ஸ்திரீராச்சிய, முதலிய நாடுகளுக்கு நில வழியாகவும், நீர் வழியாகவும் சென்று, தேர்ந்தெடுத்த யானைகளையும், உயர்ந்த குதிரைகளையும், இந்திரநீலம், சந்திரகாந்தம், முத்து, ஆணிக்யம், வயிரம், வைடூரியம், கோமேதகம், புட்பராகம், பத்மராகம், பவளம், மரகதம், கார்க்கேதம் முதலிய மணிகளையும் ஏலம், இலவங்கம், மலகசா, அகில், சந்தனம், கற்பூரம், கத்தூரி, குங்குமம்" முதலிய விரைப் பொருள்களையும் விற்று, வாங்குவன வாங்கி மீண்டும் அவர்கள் தென்னிந்தியாவை அடைவது வழக்கம். தமிழ் வணிகர் இந்தியப் பெருங்கடலைச் சுற்றியுள்ள பல நாடுகளோடு வாணிபம் செய்தனர் என்பதற்கு ஆதாரமாக, பர்மா, சீயம், சுமத்ரா என்ற நாடுகளில் தமிழ் மொழியில் எழுதப் பட்ட சில கல்வெட்டுகள் நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. சீயத்தில், தகுவா—பா என்றவிடத்தில் அகப்பட்ட கல்வெட்டினின்றும் சில வரிகளை முன்னமே இக் கட்டுரையில் எடுத்தாண்டுள்ளோம். அஃதொழிந்த மற்றைய இரண்டுள், சுமத்ரா தீவில்

1. A. R. E 342 of 1912.
2. A R. E. 256 of 1912.

லோபோ—டோவா என்ற விடத்தில் கிடைத்த கல்வெட்டைப் பற்றி திருவாளர் வெங்கையா அவர்கள் சில குறிப்புக்கள் எழுதி யுள்ளார். அக் கல்வெட்டு சக ஆண்டு 1010-க்கு நேரான கி. பி. 1088-ல் வெட்டப்பட்டது. அதிலிருந்து "ஆயிரத் தைஞ்னூற்றுவர்" என்ற வாணிகக் குழுவினர் அக்காலத் தில் சுமத்திராவில் தங்கி வாணிகம் புரிந்தனர் என்று நாம் அறியலாம். பர்மாவிற் பகான் என்ற ஊரில் கிடைத்த கல் வெட்டு மேற்கூறிய இரண்டையும் விடக் காலத்தால் பழமை யுடையது. இக் கல்வெட்டு சேரமான் குலசேகர ஆழ்வாரின் "முகுந்தமாலா" என்ற வட மொழி நூலிலுள்ள சில வரிக ளோடு தொடங்கி, கீழ்க் கண்ட தமிழ்ப் பகுதியோடு முடிகின்றது: "திருச் செல்வம் பெருக! புக்கம் ஆன அரிவர்த்தனப்புரத்து (அரிமர்த்தனப்புரம்) நானுதேசி விண்ணகர் ஆழ்வார் கோயில் திருமண்டபமுஞ் செய்து திருக் கதவும் இட்டேன், மலைமண்ட லன்னுந் தூய மகோதையார் பட்டணத்து ஈராயிரன் சிறியனுன சீகுலசேகர நம்பியேன்"[1].

சீயத்தில் கிடைத்த கல்வெட்டில் "சேனுமுகம்" என்றொரு சொற்றொடர் இருக்கின்றது. சேனுமுகம் படையின் முன்னணி யென்ற பொருளைக் கொடுப்பதாய் இருப்பினும், படை வீரர் தங்கியிருக்கும் இடத்திற்கும் அப் பெயர் பொருத்த முடையதே. இதினின்று நாம் அறிந்துகொள்வது என்னெனின் வணிகக் குழுக்கள் வெளிநாடு செல்லும்போது, படைத் துணையோடு சென்று ரென்பதே. பசனிகொண்டா கல்வெட்டில் காணும் "நான்கு திசை யாயிரத்து ஐஞ்னூற்றுவப் பெருஞ் சமையமும், இச் சமையத்து திருவடிக்குப் பணிசெய்யும் எறிவீரரும், கொங்க வாளாரும்" என்ற சொற்கள் அதையே வலியுறுத்துவனவாம். அக்காலத்தில் நில வழிகளும் நீர் வழிகளும் கொள்ளைக்காரர் களால் சூழப்பட்டிருந்தன. அராபிக்கடலிலும், சீனத்துக்குச் செல்லும் வழியிலுள்ள சில கடல்களிலும் கப்பற்கொள்ளைக்காரர்

1. Epigraphia Indica Vol. VII; pp. 197 ff

களால் வணிகர்களுக்குப் பெருந் துன்பம் ஏற்பட்டதென்று இரண்டாம் நூற்றுண்டிலிருந்த டாலிமி தன் "உலக நூலின்" கண் எழுதியுள்ளார்.

6. வணிகக் குழுக்களும் பொதுமக்கள் சேவையும்

வாணிகமே பெரும்பொருள் ஈட்டுதற்குத் தக்க வழியென் பதும், எந் நாட்டிலும் வணிகரே பெருஞ் செல்வ மக்கள் என்பதும் யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியதோர் உண்மை பொருளைத் தேடி வறிதே புதைத்து வைக்காமலும் பயனற்ற தன்னலத் துறைகளில் செலவிடாமலும், பொதுமக்களின் நன்மைக்கே அவர்கள் செலவிடுவதை ஐரோப்பா, அமெரிக்கா தேயங்களில் நாம் கண்கூடாகக் காண்கின்றோம். அதுவே போல் தென்னிந்தியாவில் அன்றும், சிறிதளவு இன்றும், பெரும் பணக்காரரான வணிகர்கள் தாம் அரிதில் ஈட்டிய செல்வத்தைப் பொதுநன்மைக்கே பயன்படுத்தினர்; பயன்படுத்துகின்றனர். நாம் மேலே அடிக்கடி யெடுத்தாண்ட கன்னடக் கல்வெட்டி னின்றும் நாம் அறிவது என்னவெனின், அவர்கள் பல யோக பீடங்கள் சமைத்தும், நான்கு சமயமும் ஆறு தர்சனங்களும் அறிந்த "முனிஜனங்களுக்கு" உதவினதுமே. நாடாள் கோவுக்குப் பொன்னும் மணியும் குவியல் குவியலாய் ஈந்து அவர்கள் ஏழை மக்களின் வரிச் சுமையைத் தணித்தனர். பிற நாடுகளிலும் இந்து சமய முறைப்படிக் கடவுளை வணங்குதற்கு ஏதுவாக பர்மா, சீயம் முதலான நாடுகளில் திருமாலுக்குக் கோயிலும் எடுத்து, குளமுந் தொட்டுத் தென்னிந்திய நாக ரிகத்தைச் சென்ற விடமெல்லாம் பரவச் செய்தனர். அவர் களுக்கு எல்லாச் சமயங்களும் ஒன்றே என்பது தானுரவி பட்ட யத்தில் சாபீர் இசோ எடுத்த தெரசா பள்ளியைப் பாதுகாக்கும் தொழிலை மணிக்கிராமத்தார் மேற்கொண்டதிலிருந்து நாம் அறியலாம்[1].

1. See supra

7. அரசர்களும் வணிகக் குழுக்களும்

நம் நாட்டு வணிகர்கள் பிறநாட்டுக்குச் சென்று அங்குள்ள அரசனின் பாதுகாப்பில் வாணிகஞ் செய்ய வேண்டுமானல், நாமும் அயல் நாட்டிலிருந்து நம் நாட்டைச் சேர்ந்து வாணிகஞ் செய்வோர்க்கு அடைக்கலம் அளித்தல் வேண்டும். அவ்விதம் வந்தடைந்த வணிகர்கள் தத்தம் சமய நெறி பிறழாது ஒழுகு தற்கு அரசர்களின் ஆதரவு வேண்டும். இத்தகைய உரிமைகளை நந் தமிழ் நாட்டரசர்கள் அவர்கட்குக் குறையாது கொடுத்தனர் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாகத் தானுரவி சாபீர் இசோவுக்குக் கிருத்துவப்பள்ளி ஒன்றைக் கொல்லத்தில் எடுத்துக்கொள்வதற்கு அனுமதி கொடுத்ததுமன்றிப் பல இந்துத் தொழிலாளர்களின் குடும்பங்களையும் அப் பள்ளிக்குப் பணிசெய்யக் கொடுத்ததுவும் இவண் கூறத்தக்கது. கொச்சின் பட்டயத்தில் காணப்படும் சோசப் ரப்பான் என்ற யூதனுக்குச் சேரமான் பாஸ்கர ரவிவர்மன் கொடுத்த சலுகையும் இங்கே நோக்கத் தக்கது. இபன்—பதூதாவின் யாத்திரை நூலிலிருந்து, கோழிக்கோடு, கொல்லம் முதலான இடங்களில் முகமதியர்களின் மசூதிகள் இருந்தன வென்று நாம் அறிகிறோம்[1]. ஸ்ரீவிஷயம், ஸ்ரீவிஜயம், பாலம்பங்க் என்ற வேறுபட்ட பெயர்களையுடைய பேரரசு[2] ஒன்று, மலையம், சுமத்ரா, சாவகம் முதலான நாடுகளில் நிலவிய காலத்தில் அப் பேரரசில் தலைமை வகித்த சைலேந்திர குலத்தினரில் ஒருவனான மாற விசயோத்துங்க வர்மன், சோழ நாட்டுத் துறை முகமாகிய நாகப்பட்டினத்தில் தன்னுட்டு வாணிகர்களுக்காக புத்தப் பள்ளி யொன்று கட்டுவதற்கு வயங்கு புகழ் வளவன், முதலாம் இராசராசனை வேண்டிக்கொள்ள, அவ் வேண்டு

---

1. 'Ibn-Batuta' (Broadway Travellers) pp, 234, 235, 236
2. "The Greater India Society Journal" Vol. 1 pp. 15ff

கோளுக்கு இணங்கினதும் அன்றி, இராசராசன் ஆனைமங்கலம் என்ற ஊரின் பெரிய வருவாயையும் அப்பள்ளிக்கு அளித்தனன்[1].

இனி, வெளிநாட்டாரில் சிலருக்கு நம் நாட்டரசர் தம் அரசியலின் உயர்ந்த பதவிகளை அளித்து, அவர்கள்பால் மாறா நம்பிக்கையுடையராயும் இருந்தனர். முதலாம் இராசேந்திர சோழனின் கோலார் கல்வெட்டொன்றில் செதுக்கப்பட்ட கீழ்வரும் வரிகள் இங்கே பொருத்தமுடையன: "திருமந்திர ஓலை நாயகம் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்து ராஜவித்தியாதரப் பெருந் தெருவில் சோாகன், சாவூர் பரஞ்சோதி[2]." இங்கே, சோநகன் என்ற சொல் கிரேக்க மொழியில் 'ஐயோனியன்' என்ற சொல்லின் திரிபென்று அறிஞர் எண்ணுகிறார்கள். ஐயோனியன் என்றால் பண்டைக் காலத்தில் ஆசியா கண்டத்தி லிருந்த கிரேக்கர்களைக் குறிக்குமெனினும் மேல் எடுத்தாண்ட கல்வெட்டின் காலத்தில் அச் சொல் தென்னிந்தியாவில் அராபி யரையே சுட்டிற்று. பதினான்காம் நூற்றாண்டின் தொடக் கத்தில் மதுரையை ஆண்டுவந்த குலசேகர பாண்டியனிடத்தில் தகீயுடீன் என்ற பிள்ளைப் பட்டம் தாங்கிய முகமதியன் ஒருத்தன் உதவியமைச்சனாய் இருந்தான் என்று அப்துல் வாசாப் கூறுகிறார்[3].

இனி, தமிழகத்துக்குப் புறம்பிருந்து போந்தாரைப் போற்றுதலோடு அமையாது, நம் அரசர்கள் தம் நாட்டு வர்த்த கர்களில் சிறந்திலங்குவோரையும் ஓம்பினர் என்பதைக் கீழ் வரும் பட்டயம் வலியுறுத்தும்: "மகோதையார் பட்டணத்து இரவிகொற்றனைய சேரமான் உலோகப் பெருஞ்செட்டிக்கு

---

1. South Indian Archaeology Vol. iv for Larger and Smaller Leyden Grants: edited by Burgess and Natesa Sastry.
2. Epigraphia Carnatic Vol. X Kolar Inscription No. III
3. Elliot and Dowsen's History of India, Vol. III p. 32

மணிக்கிராமப் பட்டம் கொடுத்தோம்..........வலஞ்சியமும், வலஞ்சியத்தில் தனிச்செட்டும், ஊர்ச்சொல்லும், முன்னடையும், அந்தோளமும், நாலு சேரிக்கும் தனிச்செட்டுங் கொடுத்தோம் ....". இவ் விறவிக் கொற்றன், இவை போன்ற இன்னும் பல உரிமைகளைப் பெற்று, மகோதையார் பட்டினத்துக்குத் தலைவனாகவும், சுங்கம் வாங்குவோனுமாயும் விளங்கினன்[1].

பிற நாடுகளுக்கு வாணிகத்தின் பொருட்டுச் சென்ற வணிகர்க்கு, அவற்றின் அரசரால் துன்பம் விளைந்தகாலத்து அவர்களையும், அவர்கள் தொழிலையும் நிலைநிறுத்துவதற்காக நம் நாட்டரசர்கள் படையெடுத்துச் செல்லுதல் உண்டு. முதலாம் இராசேந்திரன் ஸ்ரீவிஷய நாட்டையாண்ட சங்க்ராம விசயோத்துங்கன் மேல் போரெடுத்தது, இடர்ப்படும் தன்னாட்டு வணிகரைக்காப்பாற்றுதற்கே என்று எண்ண இடமிருக்கின்றது[2].

தம் நாட்டின் வாணிகத்தைப் பரப்புதற்கு நந் தமிழ் அரசர் பிறநாடுகளுக்குத் தூதனுப்புதல் உண்டு. கி. பி. முதல் நூற்றாண்டிலேயே பாண்டிய மன்னன் ஒருவன் உரோமப் பேரரசனை அகஸ்டஸ் என்பானுக்குத் தூது அனுப்பினதாக கிரேக்க நூலொன்று உரைக்கின்றது. அதுவேபோல் சோழர்கள் பதினொன்று, பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுகளில் சீனத்துக்குத் தூது விடுத்தனர் என்று சீன நூல்கள் புகலும். கி. பி. 1015, 1020, 1033, 1077-ஆம் ஆண்டுகளில் சோழர்கள் தூதர்கள் மூலம் விலை யுயர்ந்த பரிசுகளைச் சீன அரசவைக்கு அனுப்பினர்[3]. இதிலிருந்து சோழர்கள் சீனப் பேரரசுக்குக் கட்டுப்பட்டவர் என்று முடிவு செய்தல் பொருந்தாத உரையாகும்; ஏனெனில், வாணிகத்தின் பொருட்டும் தூதர்களை விடுத்தல் உண்டு.

---

1. See Supra
2. See Professor K. A. N. Sastri's 'Cholas' Vol. I.
3. 'Chaw Jw-kua' pp; 96 and f. n. 12 of p. 101.

8. தென்னிந்திய வணிகமும் அராபியரும்

இந்தியப் பெருங்கடலில் வாணிகம் செய்தவர்களில் தலை சிறந்தவர் அராபியராம். அவர்களுடைய விரிந்த வாணிகத்திற்கு ஏற்றவண்ணம் அவர்கள் நாடும் இரண்டு பெரும் பூப் பகுதிகளுக்கு இடையே இயற்கையாக அமைந்திருக்கின்றது[1]. யவனர் தமிழகத்தோடு வாணிகம் செய்யத் தொடங்கு முன்னரே, அராபியர் நம் நாட்டோடு வாணிகம் செய்து வந்தனர். பருவக் காற்றுகளின் பயனை உலகில் முதல் முதல் அறிந்தவர்கள் அராபியரே. தென்மேற்குப் பருவக் காற்று வீசும்போது அராபியாவில் இருந்து புறப்பட்டுத் தென் இந்தியாவை யடைந்து வாணிகம் செய்து பின் வடகிழக்குப் பருவக் காற்ருேடு அவர்கள் தம் நாடு போய்ச் சேர்வர். முகமது நபி பிறக்கு முன்னரே அராபிய வர்த்தகம் மேற்கே ஸ்பெயினிலிருந்து கிழக்கே சீனம் வரை விரிந்தது. கி. பி. 300-ல் அராபியர்கள் காண்டன் என்ற சீனத் தலைநகரில் குடியேறி இருந்தனர் என்று சீன நூல்களிலிருந்து நாம் அறிகிருேம்[2].

முகமது நபி நிறுவின மதத்தைப் பரப்பின பின்னர் அராபிய வாணிகம் முன்னினும் பன்மடங்கு தழைத் தோங்கிற்று. சர். டி. ஆர்னுல்டு என்பார், அராபியரின் வாணிக முன்னேற்றத்திற்குக் கீழ்க்கண்ட காரணங்களைச் சொல்லுகின்றனர்[3]:—

(1) முகமதுக்குப் பின் தோன்றின கலீப் என்ற பட்டம் பெற்ற அரசர்களின் கீழ் அராபியரின் ஆட்சி கிழக்கே சிந்துநதிக் கரையிலிருந்து மேற்கே அட்லாண்டிக் பெருங்கடலின்கரை வரை

---

1. "An Arab Account of India in the 14th Century" [by Otto Spies, p. 1.
2. "Chaw-Jw-kua" p. 4.
3. pp 90—93 of Arnold's chapter on 'Arab Travellers and Merchants" in "Travel and Travellers of the Middle Ages" edited by A. E. Newton.

அகன்றிருந்தது. அரசியலின் பொருட்டு அதிகாரிகள் அவ் விரிந்த நிலப் பகுதியில் அடிக்கடி சுற்றுப் பயணம் செய்ய நேர்ந்தது; அதனுல் அராபிய வணிகம் கடல்போல் பரந்தது. "வாணிகம் கொடியைப் பின்பற்றுகிறது" என்ற ஆங்கிலப் பழமொழியின் உண்மை இவண் காணலாம்.

(2) முகமதிய மதமும் இவ்விதச் சிறப்புக்கும் விரிவுக்கும் தூண்டுகோலாய் இருந்தது. அம் மதத்திற்கு அதன் புறம்பாய் உள்ளோரைக் கொண்டுவரவேண்டும் என்ற கட்டளையை முகமது பிறப்பித்தவுடன், முகமதிய அரசர்களும், சாதாரண மக்களும் தம் மதத்தைக் கத்திமுனையில் பரப்பினர். மதம் விரிந்ததினுல் வாணிகமும் விரிந்தது.

(3) மேற்சொன்ன இரண்டிலும் சிறந்த காரணமாவது முகமதிய மக்களிடத்து வணிகர்களுக்கு இருக்கும் சீரும் செல் வாக்குமே. "தலைசிறந்த மதாசாரியர்க்கு ஒப்பானவர் வணி கர்கள்" என்றும், "அல்லாவின் உண்மைத் தொண்டர்" என்றும் முகமதுநபியே கூறியுள்ளார். "ஒருவன் நல்ல நெறி யுடையனு அல்லனு என்றறிதற்கு வாணிகமே உண்மையான சோதனை. கொண்டு கொடுக்கும்போதே ஒருவனின் அன்பும், சமய திட்பமும் வெளியாகும்", என்றும், "நான் இறக்க வேண்டி இருந்தால், அங்காடித் தெருவில் உவகையுடன் இறப்பேன்", என்றும் காலிப் ஓமார் கூறுமிடத்து, அரசர் கட்கும் வாணிகத்தில் பெருமதிப்பு இருந்தது என்று நாம் சொல்லாமலே விளங்கும்.

இவையன்றி, அராபியர் நாடு பாலையாய், இயற்கையில் அமைக்கப்பட்டிருந்ததும் இவ் வாணிக மேன்மைக்குத் தக்க காரணமாகும்.

அராபியரின் முக்கிய துறைமுகப்பட்டினம், செங்கடலுள் நுழையும் வாயிலில் அமைக்கப்பட்டிருந்த ஏடன். அவ் வூரில்

பல நாட்டினர் குழுமி இருந்தனர் என்றும், தென்னிந்திய வாணிகர்களும் அவண் இருந்தனர் என்றும் அறியக் கிடக்கின்றது[1]. அராபியர் அங்கிருந்து புறப்பட்டு, சிற்ருசியா, பாக்டாடு, மோசல், டமாஸ்கஸ், பாஸ்ரா, சோ்மாலி முதலிய இடங்களில் கிடைக்கும் பொன்னிழையால் புனைந்த விலை யுயர்ந்த ஆடைகள், டமாஸ்கஸ் நகரத்தில் செய்யும் புகழ்பெற்ற பட்டுத் துணி, வேலைப்பாடமைந்த கண்ணுடிப் பொருள்கள், உரோசாப் பூவிலிருந்து எடுத்த பனிநீர், அத்தர் போன்ற நறுமணப் பொருள்கள், நறுநாற்றம் பொருந்திய மரப் பிசின்கள், பெருங்காயம், காண்டா மிருகத்தின் கொம்பு இவை போன்ற மற்ற விலை யுயர்ந்த பொருள்களையும் தம் கலங்களில் ஏற்றிக்கொண்டு, "மிளகுநாடு"[2] என்று அராபிய நூலாசிரியர்கள் எல்லோராலும் புகழ்ந்து கூறப்பட்ட சேர நாட்டுக் கடற்கரைப் பட்டினங்களான கொல்லம், கோழிக்கோடு, முதலியவைகளை அடைந்து, பின் பாண்டி நாட்டுத் துறைமுகமாகிய காயலுக்குச் சென்று, அவணிருந்து சோழ நாட்டுத் துறைமுகங்களான தொண்டி, பாசி, நாகப்பட்டினம், காரைக்கால், காவிரிப்பூம்பட்டினம் முதலியவற்றைச் சேர்வார்கள். பின், வடகிழக்குப் பருவக்காற்று வீசுகின்ற காலத்து, மலைபடு பொருள்களான மிளகு, ஏலம், இலவங்கம், இஞ்சி, சந்தனம், அகில், சப்பான்மரம், தேக்குமரம் முதலியவைகளாலும், கடல்படு பொருள்களான முத்து, 'பூனக்கண்' என்ற மணிகளாலும், சோழநாட்டில் நெய்த நூலும் பட்டும் விரவிய பூந்துகில்களாலும்[3] தம் கலங்களை நிரப்பிக்கொண்டு, அராபியாவை

1. 'Ibn-Batuta' p. 110 Otto Spies says that there were large colonies of Indian merchants at Cairo and Alexandria (op-cit-p. 5)
2. Sulaiman an lalqushandi (History of India Vol. 1 p. 7 and Otto Spies, p. 35.
3. 'The second part of 'Chaw-Ju-Kua' contains an excellent and useful account of various articles of commerce obtainable in different countries.

அடைந்து, அவணிருந்து, எகிப்து நாட்டில் சிறந்து விளங்கிய அலக்சாண்டிரியா துறைமுகத்துக்கும், பாஸ்ரா, மோசல், இராக், பாக்டாட், சிற்ருசியா முதலான இடங்களுக்கும் அப் பொருள் களை அனுப்புவர்.

9. தென்னிந்தியாவோடு அராபியர் நடத்திய குதிரை வாணிகம்

அராபியர் நம் முன்னேருடன் நடத்திய வாணிகத்தில், அவர்கட்குப் பெரிய வருவாயைக் கொடுத்தது குதிரை வாணிகமே. நம் நாட்டரசர்களான சேர, சோழ, பாண்டியர்கள் எக்காலத்தும் போர்மேற் செல்லுதலில் விருப்பமுடையராய் இருந்ததால், படைக்குக் குதிரைகள் வாங்க வேண்டி யிருந்தது. இக் குதிரை வாணிகத்தைப் பற்றி மார்க்கோ போலோவும் அப்டுல் வாசாபும் தத்தம் நூல்களில் விரித்து எழுதியுள்ளார். அவர்கள் கூற்றுகளை அப்படியே இவண் எடுத்து எழுதுகிறேன்.

மார்க்கோ போலோ சொல்வதாவது[1]: "இந் நாட்டினர் குதிரை வளர்ப்பதில்லை; ஆகையால் ஆண்டுதோறும் குதிரை களை இறக்குமதி செய்வதில் கணக்கில்லாத பொருளைச் செல விடுகின்றனர். கிஷ், ஹார்மூஸ், டோபிர், சோபிர், ஏடன் முதலான பட்டினங்களில் உள்ளார் பெருந் தொகையான குதிரை களைத் தொகுத்து, சுந்தரபாண்டியனும், அவன் தம்பிகளும் ஆள்கின்ற நாட்டுக்கு அவைகளை அராபியர் கொணர்கின்றனர். அங்கு ஒரு குதிரைக்கு 500 'சாகி' பொன் கொடுத்து அதை (தென்னிந்தியர்) வாங்குகின்றனர். ஐந்து அரசர்களும் ஆளுக்கு 2000 குதிரைகள் ஆண்டுதோறும் வாங்குகின்றனர். அவ்வளவு குதிரைகள் அவர்கள் வாங்குதற்குக் காரணம் என்ன வெனில் ஆண்டு முடிவுக்குள் நூறு குதிரைகள்கூட மீந்திருப்ப தில்லை. அவையெல்லாம் இறந்துவிடுகின்றன. குதிரையை

---

1. 'Marco Polo' Vol. ii p. 385 ff.

எவ்வண்ணம் நடத்துதல் என்று அவர்கள் அறியார்; அவர்கள் நாட்டில் இலாடம் அடிப்பார் இலர். அராபிய குதிரை வாணிகரும் தம் நாட்டு இலாடக்காரர் தென்னிந்தியா செல்லாமல் பார்த்துக்கொண்டனர்.''

அப்டுல் வாசாப் எழுதியதாவது[1]: "மல்லிக் இஸ்லாம் ஜலாலுடினுக்கும், அராபிய குதிரை வாணிகர்க்கும் ஏற்பட்ட உடன்படிக்கைப்படி ஆண்டுதோறும் கீழ்த் தீவிலிருந்து 1400 குதிரைகள் மாபாருக்குக் கொணர்ந்து இறக்கவேண்டும். ஒரு குதிரையின் விலையாவது 220 செம் பொன் டினர் எனத் திட்டம் செய்துள்ளார். அபு பக்கர் அரசாண்ட காலத்தில் ஆண்டு தோறும் 10,000 குதிரைகள் மாபார், கம்பாயத் முதலான இடங்களுக்கு ஏற்றுமதி யாயிற்றென்றும் அவற்றின் விலை 2,200,000 என்றும் அராபிய நூலாசிரியர்கள் கூறுகின்றனர்.

"குதிரைகள் அவண் அடைந்தவுடன், அவைகட்குப் பச்சையாய் உள்ள பார்லி அரிசியை அருத்தாமல் நெய்யளைந்த பார்லியையும் காய்ச்சின பசுவின் பாலையும் கொடுக்கின்றனர்.''

'யாரே கன்னலைக் காக்கைக் களிப்பர்?
யாரே பிணந்தனைக் கிள்ளைக் களிப்பார்?
பிணத்தைக் காக்கைக் கிடல் வேண்டும்
கன்னலைக் கிள்ளைக்கிடல் வேண்டும்.
யாரே கழுதைக் கணிகல னிடுவர்?
யாரே பசுவினுக்கு வாதுமை யளிப்பர்?'

"அவர்கள், குதிரைகளை நாற்பது நாள் கொட்டிலில் கயிறுகளினுல் கட்டி, கொழுக்கும்படிச் செய்கின்றனர். அதற்குப் பின்னுல் அவற்றை வெளியிற் கொணர்ந்து பழக்காமலும், சேணமிடாமலும் தென்னிந்தியப் போர்வீரர்கள் பைசாசங்கள் போல் சவாரி செய்கின்றனர். சில நாட்களில், வலியும், வேகமும், சுருசுருப்பும் உடைய குதிரைகள் மெலிவடைந்து, தளர்ந்து,

1. Elliot and Dowsen, 'History of India' Vol. iii p. 33 ff.

பயனற்றனவாகின்றன................ஆகையால், குதிரைகளை அடிக்கடி இறக்குமதி செய்யவேண்டிய காரணம் ஏற்படுகிறது".

10. சீன வாணிகம்

தென்னிந்தியாவுக்கும் சீன தேயத்துக்கும் இடையே நடந்த வணிகம் பல நூற்றுண்டுகளாக அராபியரிடம் இருந்தது. ஏழாவது நூற்றுண்டின் தொடக்கத்திலே தான் சீனர் ஆண்டொரு முறையாவது தூர தேயங்களுக்குக் கப்பல்களை அனுப்பத் தொடங்கினர்[1]. சீனர் புத்த சமயத்தினர் ஆனபடியாலும், அவர்கட்கு இந்தியா புண்ணிய பூமியானபடியாலும், அவர்களில் சிலர் அடிக்கடி இந்தியாவுக்குப் போந்து புத்தரின் பிறப்பிடம் முதலான தலங்களைக் கண்டு செல்வது வழக்கம். ஏழாவது நூற்றுண்டுக்கு முன் இந்தியாவுக்கு வந்தவர்கள் தரை வழியாய் வந்து கொண்டிருந்தாலும் அதற்குப் பின் வந்தவர்கள் நீர் வழியாய் வரத் தலைப்பட்டனர். அவர்கள், காண்டன் பட்டினத்திலிருந்து புறப்பட்டுச் சுமத்திராவை யடைந்து, அங்கிருந்து நேர் மேற்கே சென்று ஈழத் தீவை யடைந்து, அங்கிருந்து மலையாளத்திலுள்ள கொல்லத்துக்கும், வட இந்தியாவிலுள்ள தம்மலுக்குக்கும் செல்வது வழக்கம்[2]. சீனத்திலிருந்து இந்தியாவுக்கு நீர் வழியாய் வருதற்கு மூன்று திங்களாகும்.

சீன வணிகம் தழைக்கத் தழைக்க, காண்டன் பட்டினத்துக்குப் பல நாட்டுக் கலங்கள் வரத் தொடங்கின. அதனல் சீன அரசியலுக்குப் பெருத்த வருவாய் கிடைத்தது. இவ் வருவாயைப் பாதுகாக்கவும், சுங்கம் வாங்கவும், வெளிநாட்டு வணிகரைக் கண்காணிக்கவும், கப்பல் வாணிகச் சோதனையாளர் என்ற ஓர் அதிகாரியை அரசாங்கத்தார் நியமித்தனர்[3].

சீனக் கப்பல்கள் "சங்க்" எனப்படும். அவை பிற நாட்டுக் கலங்களைக் காட்டிலும் உருவத்தில் பெரியவை. சீன வணிகர்

1. "Chaw-Ju kua" p. 8. 2. Op-cit p, 9. 3. ibid p. 9.

காண்டனிலிருந்தோ, செயிட்டனிலிருந்தோ புறப்படும்போது, அழகிய சித்திர வேலைப்பாடமைந்த சீனக் கோப்பைகளையும் விலையுயர்ந்த பட்டாடைகளையும் தம் கலங்களில் ஏற்றிக்கொண்டு, வரும் வழியிலுள்ள, சம்பா, சீயம், மலையம், சுமத்ரா, சாவகம் முதலான இடங்களில் சிறப்பாகக் கிடைக்கக் கூடிய ஈயம், செம்பு, ஆமையோடு, பவளம், அகில், கரிக்கோடு, நறுமணங் கமழும் மரப்பிசின்கள் முதலிய பொருள்களையும் ஏற்றிக்கொண்டு தென்னிந்தியாவிலுள்ள நாகப்பட்டினம், கொல்லம், கோழிக் கோடு, மங்களூர் முதலான துறைமுகங்களைச் சேர்வார்கள். வடகிழக்குப் பருவக்காற்று வீசுங் காலத்தில் சீனர் இந்தியாவுக் குப் போந்து மழைகாலத்தைத் தமிழகத் துறைமுகங்களில் கழித்துப் பின் தென்மேற்குப் பருவக்காற்றுடன் தம் கலங்களைச் செலுத்திச் சீனத்தை யடைவர்.

சீன தேயத்துக்கு நம் நாட்டிலிருந்து ஏற்றுமதியான பொருள்களில் முக்கியமானவை முத்தும் மிளகுமே. மிளகு ஏற்றுமதியைப்பற்றிச் சொல்லுமிடத்து, "அலக்சாண்டிரியா துறைமுகத்துக்கு ஒரு கப்பல் மிளகு போகுமானால், சீனத் துக்கு அதுபோல் நூறு மிளகு கப்பல்கள் சீனத்திலுள்ள செயிட்டன் துறைமுகத்துக்குச் செல்லும்" என்று ஓர் ஆசிரியர் கூறுகிறார்[1]. மேற்சொன்ன பொருள்களைத் தவிர மலையாளத்தின் விரை பொருளும், நீலமும்,[2] உறையூரில் செய்யப்பட்ட

1. p. 235 of "Marco Polo" Vol. ii.

2. p. 375 of 'Marco Polo' Vol. ii. Marco Polo observes, 'They (the people of Malabar) have also abundance of very fine Indigo'. On a foot-note on this on page 382, Yule says 'Indigo had been introduced by the Jews into Sicily in the early part of the 12th century. The dye is often mentioned in Pegolottis book; the finest quality being termed 'Indigo Baccadeo', a corruption of Bagdadi. Probably it came from India by way of Bagdad.'

பூந்துகிலும், சோழநாட்டில் சில இடங்களில் செய்யப்பட்ட கண்ணுடிச் சாமான்களும், பாக்கும் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. "சோழநாட்டுத் துறைமுகங்களில் இறக்குமதியாகும் பொருள்கள் மேல் அதிகமான சுங்கம் போடப்படுவதால் பிறநாட்டு வணிகர்கள் அங்கே போவதில்லை" என்று சௌ-சு-குவா கூறுகிருர்[1]. பதின்மூன்ரும் நூற்ருண்டின் இடைக்காலத்தில் சோழப் பேரரசு வீழ்ந்துபோனதினுல், நாடு சீர்கேடுற்றகாலை பல்வேறு சிற்றரசர்கள் தலைக்குத் தலை அதிகாரம் செய்யத் தொடங்கினதால் விளைந்த கேடாயிருக்கலாம் என்று எண்ண இடமிருக்கிறது.

சோழ நாட்டுத் துறைமுகப் பட்டினங்களில் பண்டைக் காலத்தில் தலைசிறந்து விளங்கிய புகார், கடல் வெள்ளங்களால் சிதைக்கப்பட்டுப் புகழ் குன்றி மங்கிக் கிடந்தது. ஆகையால், மார்க்கோ போலோ தன்னூலில் "பட்டினம்" என்று கூறுமிடத்தும், இபன் பதூதா "பட்டினம்" என்று சொல்லுமிடத்தும், அவர்கள் புகார் என்ற காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைக் குறிப்பிடாமல், நாகப்பட்டினத்தையே குறிப்பிடுகின்றனர். நாகப்பட்டினம் சோழர் காலத்தில் சிறப்புற்றிருந்தது என்பதனை சேக்கிழார் பெரியபுராணத்திலிருந்தே அறியலாகும். இயற்பகை நாயனுர் புராணத்தைக் கூறுமிடத்துப் புகார் நகரின் சிறப்பைச் சுருக்கிச் சொல்லி, அதிபத்த நாயனுர் புராணத்தில் நாகப் பட்டினத்தின் சிறப்பைக் கீழ்வருமாறு விதந்துரைக்கின்ருர் :—

"பெருமை யிற்செறி பேரொலி பிறங்கலின் நிறைந்து
திரும கட்குவாழ் சேர்விட மாதலில் யாவும்
தருத லிற்கடல் தன்னினும் பெரிதெனத் திரைபோல்
கரிப ரித்தொகை மணிதுகில் சொரிவதாங் கலத்தால்."

"நீடு தொல்புகழ் நிலம்பதி னெட்டினும் நிறைந்த
பீடு தங்கிய பலபொருள் மாந்தர்கள் பெருகிக்
கோடி நீடனக் குடியுடன் குவலயங் காணும்
ஆடி மண்டலம் போல்வதவ் வணிகிளர் மூதூர்."

1. 'Chaw-Ju-kua' p. 95.

நாகப்பட்டினத்தில் சீனர்கள் வதிந்தனர் என்பதற்குப் பதின்மூன் காம் நூற்றாண்டின் இடையில் எழுதப்பட்ட 'தாவோ-யி-சிலியோ' என்ற சீன நூல், சீன மொழியில் எழுதப்பட்ட கல்வெட்டு ஒன்று நாகப்பட்டினத்துப் புத்தப் பள்ளியில் இருந்த தாகக் கூறுவதே சான்றாம். அக் கல்வெட்டுக் கீழ்வருமாறு :— "இந்தத் திருப்பணி, ஹியான்சுவானுடைய மூன்றாவது ஆண்டின் எட்டாவது திங்களில் முடிவு பெற்றது."[1] இன்னும், சீன நாட்டின் நாணயங்களும், சீனப் பீங்கானில் அழகுபெற அமைக்கப்பட்ட படிமங்களும் நாகப்பட்டினத்தில் கண்டெடுக்கப் பட்டிருத்தலும் இதையே வலியுறுத்தும்.

முற்றும்.

1. Additional Notes by Cordier to Yule's two volumes of 'Marco Polo' p. 114.

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம், தஞ்சை.

(1860-ஆம் ஆண்டு XXI சட்டப்படி பதிவு செய்யப்பெற்றது)

தமிழ் மொழியின் தனிமை, தொன்மை, எளிமை ஆய சிறப்புக்களை இந்நாடும் பிற நாடும் அறிந்து போற்றவும், தமிழ் நாடும் தமிழரும் சிறப்பாகத் தமக்குரிய பண்பாடு, நாகரிகம் முதலிய பல்வகைத் துறைகளிற் பாரினிற் சிறக்கவும், பொது வாக ஒல்லும் வகையில் உலக நலம் பேணவும், தமிழ்த் தாயின் தண்ணருளால் 1911 மே 14-ஆம் நாள் நம் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம் நிறுவப்பெற்றது.

தமிழ் நலம் பேணும் தகுதி வாய்ந்த மொழித் துறை அறிஞர்களை அழைத்துச் சொற்பொழிவாற்றச் செய்தும், கட்டுரை வரையச் செய்தும், 1924-ஆம் ஆண்டில் "தமிழ்ப் பொழில்" என்னும் திங்கள் வெளியீட்டைத் தோற்றுவித்து அதனைப் பேணிப் புரந்தும் வருகின்றது.

தமிழ்நாட்டுத் திக்கற்ற பிள்ளைகள் சிலருக்கு ஒல்லுமள விற்கு உண்டியும் உறையுளும் வழங்கிச் சிற்றுயிர்க் குற்ற துணையாம் கல்வியையும், உயிரினும் சிறந்ததாய ஒழுக்கத்தையும் அடையத் திக்கற்ற மாணவரில்லம் நிறுவித் தொண்டாற்றி வருகின்றது.

மேலும், 1916-ஆம் ஆண்டில், சங்கம் நிறுவிய துங்கன் திரு. வே. இராதாகிருட்டின பிள்ளையவர்கள் பேரால் ஒரு தொடக்கப்பள்ளியையும், 1938-ஆம் ஆண்டு சங்க வெள்ளி விழா நாளில் கரந்தைப் புலவர் கல்லூரியையும், 1944-ஆம் ஆண்டில், தமிழைத் தம் உயிராகக்கொண்டு தமிழ் நலம் பேணிய தமிழவேள் திரு. த. வே. உமாமகேசுவரம் பிள்ளை யவர்கள் பேரால் உயர்நிலைப் பள்ளியையும் நிறுவித் தொண்டு செய்து வருகின்றது.

பத்தாயிரக்கணக்கான தமிழ், ஆங்கில, பிற மொழி நூல் களைக்கொண்ட நூல் நிலையத்துடன் ஒரு படிப்பகமும் நடத்தி வருகிறது.

சங்கம் மேற்கொண்ட இப்பணிகள் பல்லாற்றுலும் சிறக்க அன்பர்கள் உதவி செய்ய வேண்டுகிறோம்.

" தமிழ்ப் பொழில் "

(கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத் திங்கள் வெளியீடு)

சிறப்பும் செழுமையும் சான்ற நம் தாய்மொழியாகிய செந்தமிழின் சீர்த்தியைச் செவ்வையாக அறியப் பண்டைத் தமிழ் இலக்கிய இலக்கணப் பரப்பையும் செறிவையும், இசை, கூத்து, சிற்பம், ஓவியம், நாடகம் முதலிய கலைகளின் பண்டை மரபையும் யாழ் குழல் முழவு முதலாய கருவிகளின் மாண்பையும், முச்சங்கம், முடிவேந்தர், குறுநில மன்னர், புலவர், புரவலர் முதலியோரின் வரலாறுகளையும், அறிஞர்களைக் கொண்டு திறமுற ஆய்ந்து, இற்றைக்கு முப்பத்துநான்கு ஆண்டுகளாகத் தனித் தமிழ் வளர்ச்சிக்கும், தமிழர் பண்பாடு, நாகரிகம், சமயம் முதலியவற்றிற்கும் பல்லாற்ருனும் தொண்டாற்றி வருகிறது.

இத் திங்களிதழினை எல்லாப் பொது நூலகங்களும் பயன் படுத்தலாமென, சென்னைப் பொது நூலக இயக்குநரின் 8—1—57-ஆம் நாளைய R. C. 232 J 1/56 எண் உத்தரவில் மாவட்ட நூலக அதிகாரக் குழுவினர்க்கும், அவர்கள் வழி நகராட்சி, மாவட்டக் கழகங்களுக்கும் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (Proceedings R. O. C. No. 232 J 1/56 dated 8—1—57 of the Director of Public Libraries, Madras.)

நூலகங்கள் நடத்திவரும் திருக்கோயில்களின் மேலதிகாரிகள், அவைகளின் நிதி நிலைமை இடந்தருமாயின், " தமிழ்ப் பொழில் " இதழ்க்கு உறுப்பினராகலாமென சென்னை இந்து சமய, அறநிலைய மாநில ஆணையர் 7—11—56-ஆம் நாளைய L. Dis. 29226/56 எண் உத்தரவில் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. L. Dis. 29226/56 dated 7—11—56 of the Commissioner for Hindu Religious and Charitable Endowments (Administration) Department, Madras.

		உள்நாடு.	மலேயா, இலங்கை முதலிய வெளிநாடுகள்.
ஆயுள் வரி	ரூ.	50 00	50 00
ஆண்டு வரி, சங்க உறுப்பினர்க்கும் தலைமையாசிரியர் ஒப்பம் பெற்ற தனிப்பட்ட மாணவர்க்கும்		2 00	2 50
,, ஏனையோருக்கு		3 00	3 50

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்.

தொண்டு தமிழ் முன்னேற்றம்

மகாலிங்கம் பதிப்பகம், தஞ்சை.